IAN FLEMING

SPIONUL CARE M-A IUBIT

VOLUMUL 11

www.virtual-project.eu

IAN FLEMING

Seria James Bond

Volumul 11

SPIONUL CARE M-A IUBIT

Original: *The Spy Who Loved Me* (1962)

Traducere de:
NATIMA MÎNDRILĂ

virtual-project.eu

BIBLIOTECA UNIVERSALĂ

2010

Partea întâi: Eu

Capitolul 1

Pisica sperioasă

Am fugit. Am fugit de Londra, de copilăria mea, de iarnă, de un șir de legături sentimentale jalnice și sordide, de cele câteva așchii de mobilă și haine rărite de atâta purtat pe care existența londoneză le-a adunat în juru-mi; și-am mai fugit de cenușiu, de mucegăială demodată, de snobism, de claustrofobia orizonturilor închise și de nepriceperea mea de a trece în fruntea plutonului de șoareci, în ciuda faptului că sunt un șoarece destul de atrăgător. Am fugit de aproape tot, cu excepția legii.

Și am fugit cale lungă, nu glumă, dacă aș exagera puțin aș zice că am înconjurat lumea pe jumătate. De fapt, am călătorit tocmai din Londra până la complexul turistic pentru automobiliști Dreamy Pines, care se află la șaptesprezece kilometri de Lake George, faimoasa stațiune turistică din Adirondacks – o vastă întindere de munți, lacuri și păduri ce acoperă în mare parte zona nordică a Statului New York. Am pornit la 1 septembrie, iar acum este joi, l3 octombrie. La plecarea mea, șirul de arțari piperniciți și domesticiți ce creșteau în micul scuar din fața casei mele era verde – mă rog, pe cât de verde poate fi un copac la Londra, în luna august. Acum, sub ochii mei, în armata de milioane de pini viguroși ce mărșăluiesc către nord, în direcția graniței canadiene, se aprind din loc în loc arțari adevărați, precum fulgerările roșiatice ale unor explozii. Și am sentimentul că eu – sau, în orice caz, pielea mea – m-am schimbat la fel de mult, de la cenușiul tern care fusese emblema vieții mele londoneze, de la culcatul devreme și toate celelalte lucruri plictisitoare care făcuseră parte din viața mea la Quebec, înainte să se decidă că trebuie să mă duc la Londra ca să devin o „lady”, la izbucnirile de culoare și strălucire

ale vieții în aer liber. Desigur, nu e deloc la modă această roșeață de cireașă coaptă în obraji, acest bronz de om sănătos și vesel; să nu mai spun că am renunțat la ruj și la lacul de unghii, dar pentru mine asta înseamnă să mă lepăd de o piele de împrumut și să mă întorc la a mea. Sunt copilărește fericită și încântată de mine însămi ori de câte ori mă privesc în oglindă și-mi dau seama că nu doresc deloc să-mi vopsesc o față diferită de cea de-acum. Nu vreau să pară că mă împăunez. Pur și simplu am fugit de persoana care fusesem în ultimii cinci ani. Asta nu înseamnă că aș fi deosebit de mulțumită de cea care sunt acum, însă am urât-o și am disprețuit-o atât de mult pe cea din trecut, încât nu pot să nu mă bucur că am scăpat de fața ei.

Postul de radio WOKO (ar fi putut să-i găsească un nume mai reușit!) din Albany, capitala Statului New York aflată la vreo optzeci de kilometri spre sud de locul în care mă aflu, anunță că e ora șase. Buletinul meteorologic care urmează include o avertizare de furtună cu vânt foarte puternic. Frontul de furtună se deplasa dinspre nord și avea să lovească Albany în jurul orei opt seara. Asta înseamnă că va fi o noapte agitată, cu mult zgomot, dar nu-mi pasă. Furtunile nu m-au înspăimântat niciodată și, cu toate că, după câte știam, cea mai apropiată ființă umană se afla la douăzeci de kilometri distanță pe un drum cam hurducat ce duce la Lake George, gândul la pinii care vor începe să șuiere, la tunete, la fulgere și la ploaie, mă face deja să anticipez și să mă simt bine, adăpostită confortabil la căldură. Și singură! Da, mai presus de toate, singură! „Singurătatea devine iubitul adorat, iar solitudinea un păcat îndrăgit”. Unde am citit cuvintele astea? Cine le-a scris? Exprimă cu atâta exactitate ceea ce simt, ceea ce simțeam și în vremea copilăriei, ceea ce am simțit întotdeauna până când m-am obligat să „sar în apă”, să „mă amestec în mulțime” – eh, desigur, o mulțime de bună calitate, așa cum se și cădea. Și cât tapaj am mai făcut pe tema apartenenței! Amintirea eșecului avut în această privință mă cutremură. Nu e obligatoriu ca toată lumea să trăiască la grămadă. Pictorii, scriitorii și muzicienii sunt oameni singuratici; la fel și oamenii de stat, generalii și amiralii. Și, ca să fiu cinstită, trebuie să adaug aici criminalii și nebunii. Să spunem, ca să nu devin prea lingușitoare, că individualitățile puternice trăiesc retrase. Asta nu e o virtute, nici opusul unei oricare alte situații. Omul trebuie să împărtășească și să

comunice dacă e să fie un membru folositor al tribului. Faptul că am fost întotdeauna mai fericită când eram singură, este fără îndoială dovada unui caracter nevrotic, plin de lipsuri. Mi-am spus asta de atâtea ori în ultimii cinci ani, încât acum, în seara aceasta, mă mulțumesc să ridic din umeri. Străbat holul spațios, deschid ușa și ies să arunc o ultimă privire înserării care se lasă, învăluită confortabil în propria-mi solitudine. Urăsc pinii. Sunt întunecați, stau nemișcați și nu te poți adăposti sub ei ori să te cațări în ei. Sunt și foarte murdari, de un negru pe care nu-ți vine în niciun chip să-l asociezi cu un copac; dacă te atingi de ei, te mânjești de negreala și de rășina lor și ți se face scârbă. Le-am considerat întotdeauna forma zimțată ca fiind vag amenințătoare, iar felul în care stau atât de apropiați unul de altul îmi dă impresia unei armate de sulițe care-mi barează trecerea. Singurul lucrul bun la ei este mirosul și, când pot să fac rost, îmi picur esență de ace de pin în apa din baie. Aici, în Adirondacks, priveliștea nesfârșită a pinilor e neplăcută într-un fel ciudat și pozitiv. Acoperă fiecare metru pătrat din văi și urcă până în vârful munților, dând impresia unui covor cenușiu-verzui întins până la orizont – peisaj nesfârșit al piramidelor întunecate și greoaie ce așteaptă prostește să fie tăiate și transformate în chibrituri, cuiere și exemplare din New York Times.

Se curățase o suprafață de vreo cinci acri de copacii ăștia prostănaci ca să se construiască motelul; de fapt, „motel” nu mai este acum un termen potrivit. E mai șic să spui „complex turistic pentru automobiliști” sau „complex de cabane”, mai ales de când motelurile au început să fie asociate cu prostituatele, răufăcătorii și criminalii pentru care anonimatul lor și lipsa de supraveghere sunt foarte convenabile. Zona turistică – asta ca să folosesc limbajul industriei – este excelentă. Există un drum secundar ce șerpuiește prin pădure, alternativă plăcută pentru șoseaua ce leagă Lake George de Glens Falls prin sud, pe la jumătatea căruia se întinde un mic lac, numit adorabil Dreamy Waters[1], destinație preferată tradițională a iubitorilor de ieșiri în aer liber. Pe malul sudic al acestui lac se construise motelul, cu recepția dând spre șosea și camerele desfășurate în evantai în spatele clădirii principale. Sunt patruzeci de cabane cu bucătărie și baie cu duș și cu ferestre care dau spre lac. Arhitectura și dotările sunt de ultimă modă – fațade acoperite cu plăcuțe

[1] Apa visătoare (engl., n. tr.).

lăcuite din lemn de pin, acoperiș din șindrilă și mânere rotunde de bronz la uși, aer condiționat, televizor în fiecare cabană, teren de joacă pentru copii, piscină, teren de golf ce se întinde până peste lac, cu mingi plutitoare (cincizeci de mingi la un dolar), într-un cuvânt tot ce-ți poți dori! Mâncarea? Cofetăria din hol și aprovizionare cu produse alimentare și băuturi de două ori pe zi, de la Lake George. Toate astea la prețul de zece dolari camera de un pat și șaisprezece dolari cea de două paturi. Nu e deci de mirare că proprietarii consideră că treaba nu merge prea grozav, ținând cont de investiția de două sute de mii de dolari și de sezonul care durează doar de la 1 iulie până la începutul lui octombrie, mai bine zis de la 14 iulie până la Ziua Muncii, când panoul cu NU AVEM LOCURI LIBERE este afișat în permanență. Sau cel puțin așa mi-au spus nesuferiții ăia de Phancey când m-am angajat ca recepționeră pentru un salariu de doar treizeci de dolari pe săptămână plus casă și masă. Slavă Domnului că nu m-au bătut prea mult la cap! Dacă mi-a cântat sufletul de bucurie? Desigur, a răsunat un adevărat cor din paradis în dimineața asta, la ora șase, când le-am văzut mașina strălucitoare cu rulotă dispărând după prima cotitură a drumului, îndreptându-se spre Glens Falls și apoi spre Troy – locul de baștină al acestor monștri. Domnul Phancey m-a prins pentru ultima oară și n-am fost destul de iute; mâna liberă i-a alergat pe trupul meu cu iuțeala unei șopârle până l-am izbit cu genunchiul între picioare și a trebuit să-mi dea drumul.

După ce i s-a limpezit fața congestionată, mi-a spus aproape în șoaptă:

— Bine, puicuță. Vezi de ai grijă de tabără până mâine la prânz, când vine șeful să ia cheile. Vise plăcute la noapte!

După aceea a rânjit – un rânjet pe care nu l-am priceput – și s-a întors la mașina cu rulotă unde îl aștepta nevastă-sa, care privise întreaga scenă de pe locul șoferului.

— Vino, Jed! i-a strigat ea cu glas tăios. Te poți descărca diseară, cu una din putorile alea de pe West Street.

După aceea, a pornit motorul și mi-a strigat prin fereastra deschisă, cu dulceață prefăcută:

— Te-am pupat, plăcințico! Să ne scrii în fiecare zi!

Zâmbetul acru i s-a șters de pe față și i-am zărit pentru o clipă profilul ascuțit, de satâr, pe când mașina lua curba și intra pe șosea. Bleah! Ce mai cuplu! Parcă ar fi fost scos dintr-o carte – și

ce carte! Dragă jurnalule, cred că oamenii nu pot deveni cu mult mai josnici de-atât, dar măcar au bunul simț să dispară la timp. De-acum înainte, rasa umană va trebui să se îmbunătățească atâta vreme cât îmi va fi să-mi iasă în cale!

Stau aici și privesc șoseaua pe care plecaseră cei doi Phancey și încerc să-i țin minte. Apoi mă întorc spre nord și mă uit să văd cum va fi vremea. A fost o zi frumoasă, cu cer senin și foarte caldă pentru mijlocul lui octombrie, dar acum pe cer se adună nori înfricoșători și întunecați, tiviți cu roz și auriu de soarele care apune. Pale puternice de vânt înfioară vârfurile copacilor și mă gândesc că vor lovi dintr-o clipă într-alta unicul bec galben de la benzinăria pustie de pe șosea, începând să îl clatine. O pală mai îndelungă ajunge la mine, rece și dătătoare de fiori și aduce cu ea scârțâitul metalic al lămpii dansatoare. E prima oară când se întâmplă asta și eu sunt cuprinsă de un tremur delicios la auzul micului sunet fantomatic. Pe malul lacului, în spatele ultimei cabane, valuri mici se izbesc de bolovani, iar suprafața de oțel a apei se zburlește brusc, acoperindu-se cu urme răzlețe de labe pe pisică mărginite cu alb. Între izbucnirile vântului aerul rămâne totuși nemișcat și santinelele de peste drum și din spatele motelului par să se strângă tăcute laolaltă, în jurul focului de tabără al clădirii puternic luminate din spatele meu.

Simt pe neașteptate că-mi vine să mă duc la toaletă și zâmbesc în sinea mea. E aceeași senzație de gâdilitură ascuțită pe care o aveam în copilărie când jucam ascunsul pe întuneric și când, stând pitită în bufetul de sub scări, auzeam podeaua trosnind și respirația zgomotoasă a celui pornit să mă caute. Atunci mă ghemuiam pradă fiorilor fricii, strângeam picioarele și așteptam extazul descoperirii, raza de lumină când se deschidea ușa bufetului și apoi, momentul suprem, șoapta mea imperativă „Șșșt! Hai cu mine!” ușa bufetului închizându-se neauzit, chicotitul, trupul cald lipit conspirativ de al meu.

Acum stau aici, „fată mare”, și-mi amintesc totul, recunoscând emoția senzuală provocată de o conștientizare vagă – fiorul ce coboară pe șira spinării și pielea de găină, semnalele primitive ale spaimei transmise de strămoșii trăitori printre fiare. Momentul mă amuză, așa că îl păstrez cu grijă. Curând va începe bubuitul tunetelor și mă voi retrage din fața urletelor și haosului furtunii în peștera mea confortabilă, și o să-

mi prepar ceva de băut, o să ascult radioul și-o să mă simt dezmierdată și în siguranță.

Se face întuneric. În seara asta nu mă voi mai delecta cu corul păsărilor. Ele au descifrat semnele cu mult timp în urmă și s-au adăpostit în pădure; la fel și animalele – veverițele, cerbii și căprioarele. În tot spațiul ăsta întins și sălbatic, eu sunt singura viețuitoare care stă afară. Mai inspir adânc, de câteva ori, aerul blând și umed. Umiditatea a intensificat aroma pinilor și a mușchiului, iar pe fundal se simte și mirosul puternic al subsiorii pământului. E ca și cum pădurea ar fi transpirat cu emoția savuroasă ce mă încearcă și pe mine. De undeva de foarte aproape, o bufniță agitată scoate un „Huu!” puternic și amuțește. Mă depărtez câțiva pași de intrarea luminată și mă opresc în mijlocul șoselei prăfuite, privind spre nord. O pală puternică de vânt mă lovește și-mi flutură părul spre spate. Fulgerul lansează un deget de lumină lung, alb-albăstrui, care brăzdează orizontul. Câteva secunde mai târziu, tunetul geme înăbușit, ca un câine de pază care se trezește din somn. Se pornește vântul cel mare, vârfurile copacilor pornesc să danseze și să se zbată, becul galben spânzurat de stâlp deasupra benzinăriei se scutură și clipește de parcă ar vrea să mă avertizeze. De fapt, mă avertizează. Pe neașteptate, lumina clătinată se încețoșează, ascunsă de un perete cenușiu de ploaie. Când mă lovește primul strop greu, mă întorc și-o iau la fugă.

Trântesc ușa în urma mea, o încui și pun lanțul. Chiar la timp! Câteva clipe mai târziu se pornește furtuna cumplită cu mugetul ei de ape prăvălite din înalt. Stau atentă și îi percep sunetele diferite – de la răpăitul pe dranița acoperișului, la tonul mai înalt și mai precis al plesniturilor în geamuri. În scurt timp începe să răsune și zgomotul violent al jgheaburilor inundate de apă. După ce își stabilește tiparul sonor de bază, furtuna începe să improvizeze.

Stau în același loc și ascult alene când tunetul, care se strecurase pe nesimțite pe la spatele meu, își dezlănțuie canonada. Fulgerul luminează încăperea, urmat de un trosnet ce scutură clădirea din temelii și face aerul să vibreze ca o coardă de pian. E doar o singură explozie, dar e colosală, ca și cum o bombă uriașă ar fi căzut doar la câțiva metri de-aici. Se aude clinchetul ascuțit al unei bucăți de sticlă căzută de la unul din

geamuri, urmat de picurul apei care intră înăuntru și se adună pe linoleum.

Nu mă mișc. Nu pot. Stau crispată, cu mâinile încleștate pe urechi. Nu credeam că o să fie chiar așa! Tăcerea, asurzitoare înainte, e alungată de vuietul ploii, de vuietul care îmi păruse atât de liniștitor dar care acum îmi spune: „Nu ți-ai închipuit că poate fi așa rău. N-ai văzut niciodată o furtună în munții ăștia. Adăpostul ăsta al tău e cam firav, zău că da! Cum ți-ar plăcea să se stingă lumina, pentru început? Și apoi o descărcare de trăsnet prin acoperișul ăla de paie al tău? După aceea, ca să încheiem cum se cuvine ce-am început, s-ar putea să ia foc clădirea – sau poate să fii electrocutată? Ori poate să te înspăimânt așa de rău încât s-o zbughești afară prin ploaie, cu gândul să străbați pe jos cei zece kilometri până la Lake George? Îți place să fii singură, nu-i așa? Ei bine, atunci spune-mi ce părere ai de asta!”

Camera devine din nou alb-albăstruie și din nou aud, chiar deasupra capului, bubuitul asurzitor al exploziei; de data asta se prelungește într-o canonadă furioasă care face să zăngăne paharele și cestile de pe bar și lemnăria să trosnească din cauza presiunii undelor sonice.

Simt că mi se taie picioarele, mă clatin până la scaunul cel mai apropiat și mă prăbușesc în el, cu capul în mâini. Cum am putut să fiu așa de neghioabă, de… de imprudentă? Doamne, dacă ar veni cineva, cineva care să stea cu mine și să-mi spună că e doar o furtună! Dar nu e nimeni! Se petrece o catastrofă, e sfârșitul lumii! Și toate relele mă au drept țintă pe mine! Uite, începe din nou! O să se audă din clipă în clipă! Trebuie să fac ceva, să cer ajutor! Dar cei doi Phancey au reziliat contractul cu compania de telefonie și linia e întreruptă. Mai am doar o singură speranță! Mă ridic, fug la ușă și întind mâna să ajung la întrerupătorul panoului de neon care anunță LOCURI LIBERE sau NU AVEM LOCURI LIBERE. Dacă îl aprind pe cel cu LOCURI LIBERE, poate că trece cineva cu mașina pe șosea, cineva care va fi bucuros să găsească adăpost pe vremea asta. Însă chiar când apăs pe întrerupător, fulgerul, care mă pândise, luminează orbitor camera și tunetul bubuie năucitor, iar eu sunt apucată de o mână uriașă și azvârlită pe podea.

Capitolul 2

Zilele dragi de altădată

Când îmi revin, știu imediat unde mă aflu și ce mi s-a întâmplat și mă ghemuiesc pe podea așteptând să fiu lovită din nou. Stau așa vreo zece minute ascultând mugetul ploii, întrebându-mă dacă șocul electric mi-a produs vreo vătămare permanentă, dacă m-a ars, poate, pe dinăuntru, făcându-mă incapabilă să aduc pe lume copii, ori dacă n-am încărunțit în câteva minute. Sau poate că părul mi-a ars de tot! Ridic ușor mâna și o duc la cap. Părul pare neatins, am doar un cucui în ceafă. Mă mișc cu precauție. Nu am nimic rupt. Nu am nimic vătămat. Frigiderul înalt din colțul camerei învie brusc și își începe torsul vesel, domestic și-atunci îmi dau seama că pământul continuă să se învârtă și că tunetul s-a îndepărtat. Mă ridic slăbită în picioare și privesc în jur, pregătită pentru nu știu ce scenă de haos și distrugere. Dar iată, totul este exact așa cum fusese – biroul cu aspect impozant al recepției, raftul metalic cu ziare și reviste, tejgheaua lungă a cofetăriei, cele douăsprezece mese cu tăblii din plastic colorate ca un e curcubeu și scaunele scunde și incomode din metal, răcitorul mare unde se țin cuburile de gheață și filtrul lucitor de cafea – toate sunt la locul lor; totul este cât se poate de obișnuit. Doar geamul spart și balta de apă de pe podea mai amintesc de holocaustul prin care am trecut încăperea asta și cu mine. Holocaust? Ce naiba tot îndrug? Singurul holocaust s-a petrecut doar în capul meu. A fost o furtună; o furtună cu fulgere și tunete. Iar eu m-am înspăimântat ca un copil de zgomotul asurzitor. Am atins ca o neroadă întrerupătorul electric, fără măcar să aștept o pauză între fulgere, ci alegând parcă intenționat momentul când se luminase cerul. Nu-i de mirare că m-a trântit de pământ. Am fost pedepsită cu un cucui în ceafă pentru prostia mea. Ca să-mi fie învățătură de minte, mâță proastă, ignorantă și sperioasă ce sunt! Dar, stai așa! Poate că am albit cu adevărat! Străbat în grabă încăperea, îmi iau poșeta de pe birou, intru pe după tejgheaua cofetăriei, mă aplec și mă privesc în bucata lunguiață de oglindă dintre rafturi. La început

îmi cercetez ochii, care mă privesc limpezi, albaștri, dar măriți din pricina șocului. Genele sunt la locul lor, la fel și sprâncenele șatene, întinderea gânditoare a frunții și apoi, da, buclele părului șaten foarte închis, de nuanța cea mai comună, care se despart în două valuri bogate pornind din creștetul capului. Așa deci! Scot pieptenul și-l trec cu mișcări bruște și furioase prin păr, îl pun înapoi în poșetă și-o închid cu pocnet sec.

Ceasul meu arată aproape ora șapte. Deschid radioul și, în timp ce ascult WOKO înfricoșându-și auditorii cu relatări despre furtună – stâlpi de curent electric dărâmați, nivelul râului Hudson crescut îngrijorător la Glens Falls, un ulm prăbușit care blochează autostrada 9 la Saratoga Springs, avertizare de inundații la Mechanicville – prind cu bandă adezivă o bucată de carton peste geamul spart, apoi iau o cârpă și o găleată și șterg apa de pe podea. După ce termin, străbat în fugă scurta alee acoperită ce duce la cabanele din spatele corpului principal și ajung la a mea, numărul 9, pe partea dreaptă cu fața spre lac, îmi scot hainele și fac un duș rece. Mi-am murdărit în cădere bluza albă din material sintetic, așa că o spăl și o atârn să se usuce.

Am uitat deja severitatea cu care m-a certat furtuna și faptul că m-am purtat ca o gâscă nătângă și inima îmi cântă din nou la perspectiva serii mele solitare și la cea de a porni la drum a doua zi. Sub impresia unui impuls, îmbrac tot ce am mai frumos în biata mea garderobă – pantalonii de toreador din catifea neagră cu fermoarul auriu așezat cam indecent la spate și tot cam indecent de strâmți pe șezut și, fără să-mi mă mai obosesc cu sutienul, jerseul meu Camelot tricotat din fir auriu cu guler rulat, amplu și moale. Mă admir în oglindă, hotărăsc să-mi ridic mânecile până peste coate, îmi strecor picioarele în sandalele Ferragamo aurii și mă întorc grăbită în holul recepției. În sticla de bourbon Virginia Gentleman care m-a ținut două săptămâni mai rămăsese o măsură bună, așa că umplu unul din cele mai frumoase pahare cu cuburi de gheață și torn bourbonul peste ele, scuturând sticla ca să scot din ea și ultima picătură. După aceea trag lângă radio cel mai comod fotoliu din recepție, pornesc aparatul, îmi aprind una din ultimele cinci țigări Parliament din pachet, iau o înghițitură bună din pahar și mă ghemuiesc în fotoliu.

Reclamele, toate despre pisici și despre cât de mult iubesc ele

conservele din ficat de calitatea întâi Pussyfoot, ritmează vuietul ploii ale cărei tonuri se alterează numai atunci când o pală foarte puternică lovește stropii de apă în geam ca pe un pumn de pietriș și face să tremure ferestrele clădirii. Înăuntru e chiar așa cum îmi închipuisem că va fi – ferit de vremea rea, plăcut și vesel, cu străluciri de lumină răsfrântă zglobiu pe suprafețele cromate. WOKO anunță patruzeci de minute cu „muzică pentru sărutări” și îi aud pe Ink Spots cântând „Cineva clatină barca visurilor mele” și mă întorc pe râul Tamisa, cu cinci ani în urmă, alunecăm pe lângă Kings Eyot într-o barcă cu fundul plat și în depărtare se vede castelul Windsor, iar Derek vâslește în timp ce eu îmi fac de lucru cu gramofonul portabil. Nu aveam decât zece discuri, dar de fiecare dată când venea la rând LP-ul formației Ink Spots și ascultam „Barca visurilor”, Derek mă ruga „Mai pune-o o dată, Viv”, iar eu trebuia să mă așez în genunchi și să pun acul la locul unde începea melodia.

Mi se umplu ochii de lacrimi – nu din cauza lui Derek, ci a dulcii suferințe a băiatului și a fetei, a soarelui și a primei iubiri cu refrenele ei, cu certurile iuți și violente ca o ploaie de vară, cu scrisorile ei „Pecetluite cu un sărut tandru”. Sunt lacrimi de nostalgie pentru copilăria pierdută și de autocompătimire pentru suferința care o înfășurase ca într-un giulgiu. Las două lacrimi să mi se rostogolească pe obraz înainte de a le șterge și hotărăsc să fac o scurtă orgie de amintiri.

Mă numesc Vivienne Michel și, în momentul când stau în motelul Dreaming Pines și răscolesc amintiri, am douăzeci și trei de ani. Am un metru și șaizeci și opt de centimetri înălțime și am crezut întotdeauna că sunt înzestrată cu un corp frumos până când englezoaicele de la Astor House mi-au spus că posteriorul meu se bombează prea evident și că ar trebui să port un sutien mai strâmt. Ochii mei sunt, după cum am mai spus, albaștri, iar părul șaten închis, ondulat natural; visul meu este să-mi fac într-o zi o tunsoare „coamă de leu” care să mă arate mai matură și mai îndrăzneață. Îmi plac pometii mei, destul de înalți, deși aceleași englezoaice mi-au spus că-mi dau un aspect de „străină”, dar am nasul prea mic și o gură prea mare, care pare deseori senzuală tocmai când nu e cazul. Am un temperament impulsiv, despre care îmi place să cred că are tușe romantice de melancolie, dar sunt voluntară și independentă într-o măsură care le îngrijora pe surorile de la

mănăstire și pe domnișoara Threadgold de la Astor House. („*Femeile trebuie să fie sălcii, Vivienne. E treaba bărbaților să fie stejari și frasini*.”)

Sunt canadiană de origine franceză. M-am născut chiar lângă Quebec, într-un orășel numit Sainte Famille, pe coasta nordică a unei insule lungi ce se întinde ca o uriașă corabie scufundată în mijlocul râului St. River, în apropierea strâmtorii Quebec. Am crescut lângă râul acesta mare, și în bună măsură în apele lui, iar rezultatul este că activitățile mele preferate sunt înotul, pescuitul, excursiile cu cortul și alte sporturi în aer liber. Nu-mi amintesc multe despre părinții mei, în afară de faptul că îl iubeam mult pe tata și că mă înțelegeam rău de tot cu mama, pentru că au murit amândoi când aveam opt ani, în timpul războiului, pe când mergeau la o nuntă, zdrobiți cu tot cu mașină de un avion ce ar fi trebuit să aterizeze la Montreal. Tribunalul m-a încredințat unei mătuși văduve, Florence Toussaint, care s-a mutat acasă la noi și m-a crescut. Ne-am înțeles destul de bine și astăzi aproape c-am ajuns să o iubesc, dar era protestantă, iar eu primisem o educație catolică, așa că am devenit o victimă a bătăliei care fusese dintotdeauna blestemul Quebecului condus de preoți și atât de strict împărțit în funcție de credință. Catolicii au fost cei care-au câștigat bătălia pentru bunăstarea mea spirituală, așa că am fost educată la mănăstirea ursulinelor până am împlinit cincisprezece ani. Surorile erau foarte stricte și se punea un accent deosebit de mare pe pietate, așadar am învățat foarte multă istorie a religiei și o mulțime de dogme cam obscure, pe care le-aș fi schimbat bucuroasă cu niște cursuri care m-ar fi pregătit să devin altceva decât soră de caritate sau călugăriță. Când, în final, atmosfera a devenit atât de sufocantă încât spiritul meu a început să implore să fie luat de-acolo, mătușa m-a salvat de „papiștii ăia” și s-a decis ca la vârsta de șaisprezece ani să merg în Anglia ca să mă „cizelez”. Hotărârea asta a creat o oarecare agitație în micuța noastră comunitate locală. Nu doar că ursulinele erau pilonul tradiției catolice la Quebec – mănăstirea păstrează cu mândrie craniul lui Montcalm și, de două secole încoace, n-au îngenuncheat niciodată mai puțin de nouă călugărițe în fața capelei altarului, rugându-se zi și noapte – dar familia mea aparținea celei mai exclusiviste citadele a canadianismului francez, iar fiica lor trebuia să înmănuncheze

ambele tradiții și să le transmită mai departe. Și uite că era gata să le arunce peste bord! Un adevărat scandal! Furtună într-un pahar cu apă, aveam să gândesc eu ceva mai târziu.

Adevărații fii și fiice ale Quebecului formează o societate, aproape o societate secretă care e probabil la fel de puternică precum grupul calviniștilor din Geneva, iar inițiații, fie ei bărbați ori femei, își spun cu mândrie *canadiènnes*. Jos, mult mai jos pe scara socială, vin *can-adienii*, adică protestanții canadieni. După aceea vin *les anglais*, grup ce include toți imigranții veniți mai mult sau mai puțin recent din Marea Britanie și, la urmă, *les américains*, termen folosit cu un dispreț suveran. *Les canadiènnes* se mândresc cu franceza pe care-o vorbesc, deși este doar un dialect altoit cu o mulțime de cuvinte vechi de două sute de ani, pe care nici francezii înșiși nu le înțeleg, și înțesat cu cuvinte englezești pronunțate franțuzește. După câte îmi pot da seama, seamănă cu relația dintre afrikaans și limba olandeză. Snobismul și exclusivismul acestei clici se extinde și asupra francezilor ce trăiesc în Franța, pe care îi numesc *etrangèrs*[2]. Am spus toate astea ca să explic într-o anumită măsură că abaterea de la dreapta credință a unei Michel din Sainte Famille constituia o crimă aproape la fel de abominabilă ca și abaterea de la mafie în Sicilia (dacă așa ceva e posibil!). Mi s-a spus destul de clar că părăsind mănăstirea ursulinelor și Quebecul mi-am distrus aproape toate punțile către părinții mei spirituali și către orașul natal.

Mătușă-mea mi-a protejat cu multă sensibilitate bieții nervi în perioada de ostracism social ce a urmat – majorității prietenilor mei li s-a interzis să aibă de-a face cu mine – însă e cert că am sosit la Londra apăsată de un sentiment al vinovăției și al „diferenței” care, adăugat la „colonialismul” meu, a devenit o povară psihologică oribilă, cu care a trebuit să fac față unei școli de elită pentru cizelarea tinerelor domnișoare.

Asemeni majorității acestor stabilimente foarte englezești, Astor House, pensionul domnișoarei Threadgold, se afla în zona Sunningdale – o clădire mare cu arhitectură victoriană, clădită din piatră, ale cărei etaje superioare fuseseră împărțite cu panouri de gips-carton pentru a alcătui dormitoare pentru douăzeci și cinci de perechi de fete. Fiind o „străină”, am fost repartizată în cameră cu o altă străină, o libaneză oacheșă ce

[2] Străini (fr., n. tr.).

provenea dintr-o familie de milionari, cu smocuri stufoase de păr negru sub braț, o pasiune neînfrânată pentru pralinele de ciocolată și pentru un star de cinema egiptean pe nume Ben Said, ale cărui fotografii strălucitoare (dinți strălucitori, mustăți, ochi și păr strălucitor) aveau să fie curând rupte bucățele și aruncate în WC de trei fete mai mari din frăția Rose Dormitory, din care făceam și noi parte. Adevărul e că libaneza asta m-a salvat. Era atât de nesuferită, de irascibilă și de urât mirositoare, atât de obsedată de banii ei, încât cele mai multe dintre fete mă compătimeau și se străduiau să se poarte frumos cu mine. Existau însă și altele, pe care situația mea nu le impresionase și din pricina cărora am suferit cumplite agonii – pentru accentul meu, pentru purtarea stângace și necivilizată de la masă pentru marea mea neajutorare și, în general, pentru că eram canadiancă. Abia acum îmi dau seama că eram și prea sensibilă, și prea iute la mânie. Pur și simplu nu acceptam bravadele și răutățile lor. După ce mi-am tăvălit puțin două sau trei dintre prigonitoare, celelalte li s-au alăturat, au tăbărât peste mine în pat într-o seară și-am înghițit pumni, ghionturi, zgârieturi și lighene cu apă până când am izbucnit în plâns și am promis că „n-o să mă mai lupt ca un elan”. După acest incident m-am liniștit treptat, am încheiat armistițiu cu locul în care mă aflam și m-am apucat îmbufnată să devin o „lady”.

Vacanțele mă recompensau pentru toate cele îndurate. M-am împrietenit cu o fată din Scoția, Susan Duff, căreia îi plăceau la fel de mult ca și mie sporturile și activitățile în aer liber. Și ea era singură la părinți, așa că ai ei se bucurau că îi țin companie. Așadar, îmi petreceam verile în Scoția și schiam iarna și primăvara prin toată Europa – Elveția, Austria, Italia. Asta ne-a legat în mod deosebit și am rămas prietene nedespărțite pe toată perioada pensionului. Ba chiar ne-am făcut „debutul în societate” împreună, ocazie cu care mătușa Florence a scos din buzunar cinci sute de lire, contribuția mea la balul idiot organizat la hotelul Hyde Park. Am avut carnețele de bal identice și am dansat aceleași dansuri idioate cu niște tineri care mi-au părut neciopliți, plini de coșuri și total lipsiți de masculinitate în comparație cu tinerii canadieni pe care îi cunoșteam. (Se poate să mă fi înșelat însă, căci unul dintre cei mai plini de coșuri dintre ei a participat la Grand National în anul acela și a reușit să încheie cursa!)

Și atunci l-am cunoscut pe Derek.

Aveam deja șaptesprezece ani și jumătate și împărțeam cu Susan un apartament micuț de trei camere în strada Old Church, chiar la capătul lui King's Road. Era sfârșitul lunii iunie, faimosul nostru „sezon" se apropia de sfârșit și am hotărât să dăm o petrecere pentru cei câțiva oameni care ne plăcuseră cu adevărat din toți cei pe care îi cunoșteam. Familia care locuia pe același palier, față în față cu noi, pleca în străinătate în vacanță și ne-au spus că le putem folosi apartamentul, dacă suntem de acord să-l supraveghem cât lipsesc ei. Ne ajunsese la amândouă până-n gât „să ținem pasul cu fetele Jones" și să dansăm la baluri, așa că i-am telegrafiat mătușii Florence și am scos o sută de lire de la ea, Susan a ciupit și ea cincizeci de la părinții ei și am pornit hotărâte să organizăm o petrecere pe cinste. Intenționam să invităm vreo treizeci de persoane, din care bănuiam că vor veni numai douăzeci. Am cumpărat optsprezece sticle de șampanie – roz, fiindcă suna mai interesant! – o cutie de patru kilograme de caviar, două conserve destul de ieftine de *foie gras* care arăta chiar bine când l-am tăiat felii și o mulțime de lucruri usturoiate din Soho. Am făcut un morman de sandvișuri cu unt, creson și somon afumat și am răspândit peste tot mici boluri cu prune glazurate și bomboane de ciocolată – o idee tâmpită, nimeni nu s-a atins de ele! După ce am terminat de aranjat mâncarea pe o tăblie de ușă scoasă din țâțâni și acoperită cu o față de masă de un alb sclipitor, ca să semene a bufet, totul arăta ca pentru o adevărată serată de adulți. Petrecerea s-a dovedit a fi un succes, ba chiar unul prea mare. Au venit toți cei treizeci de invitați și unii dintre ei și-au adus și prieteni, iar rezultatul a fost o îmbulzeală grozavă; oamenii stăteau chiar și pe scări, ba unul dintre băieți a fost găsit în baie, așezat pe vasul de toaletă cu o fată în poală. Căldura și gălăgia erau cumplite. Poate că, până la urmă, nu eram chiar atât de demodate pe cât ne credeam, ori poate că oamenilor le plac persoanele demodate, cu condiția să fie într-adevăr astfel și să nu se prefacă. În orice caz, ni s-a întâmplat firește cel mai mare rău cu putință și am rămas fără băutură. Stăteam în picioare lângă masă când cineva a fluturat ultima sticlă golită de șampanie și a strigat cu voce sugrumată:

— Apă! Apă! Sau nu vom mai vedea Anglia niciodată!

Eu am început să mă agit și-am îngăimat prostește:

— Păi, mă tem că nu mai este.

Un tânăr înalt, care stătea sprijinit de perete, m-a contrazis amuzat.

— Ba sigur că mai este! Ai uitat pivnița?

Apoi m-a prins de cot, m-a scos afară din cameră și m-a împins ușor pe scări în jos.

— Vino, mi-a cerut el hotărât. Nu putem strica o petrecere atât de reușită. O să mai luăm ceva de băut de la cârciumă.

Ei bine, ne-am dus la cârciumă și am luat două sticle de gin și o mulțime de apă tonică cu lămâie, iar el a insistat să plătească ginul, lăsându-mi mie doar apa tonică. Era destul de amețit, însă într-un fel simpatic și mi-a explicat că mai devreme fusese la o altă petrecere și că la noi îl adusese un cuplu de proaspăt căsătoriți, numiți Norman, prieteni de-ai lui Susan. A zis că-l cheamă Derek Mallaby, dar eu nu i-am prea dat atenție, căci eram nerăbdătoare să mă întorc la petrecere. La întoarcere am fost întâmpinați cu urale, însă punctul culminant al distracției trecuse deja și curând invitații au început să plece, până n-au mai rămas decât cei foarte apropiați și vreo doi-trei care nu aveau unde să se ducă la cină. Până la urmă au început să plece și aceștia, inclusiv cei doi Norman care i-au spus lui Derek că găsește cheia sub rogojină. Susan a propus să mergem la braseria de peste drum, dar mie nu-mi plăcea deloc acolo, așa că atunci când Derek Mallaby a venit lângă mine, mi-a ridicat părul de pe ureche și m-a întrebat în șoaptă dacă vreau să hoinărim împreună, am spus da, cred că în mare parte pentru că mai devreme a preluat controlul într-un moment când eu mă blocasem.

Așa că am ieșit în aerul cald al serii lăsând în urmă înfricoșătorul câmp de bătălie de după petrecere, Susan și câțiva prieteni s-au îndreptat spre braserie, iar noi ne-am dus în King’s Road și am luat un taxi. Derek m-a dus tocmai în celălalt capăt al Londrei, la un restaurant cu specific italian numit „The Bamboo”, aflat lângă Tottenham Court Road, unde am mâncat spaghete bolognese și am băut o sticlă de vin pe care el l-a numit Beaujolais instant. Derek a băut aproape tot vinul și mi-a zis că locuiește lângă Windsor, că are aproape optsprezece ani, că era în ultimul trimestru de școală, că juca în echipa de cricket a școlii și că primise o învoire de douăzeci și patru de ore ca să-și întâlnească avocații, pentru că murise o mătușă de-a lui și-i

lăsase niște bani. Își petrecuse prima parte a zilei cu părinții, care plecaseră după aceea să vadă meciul de cricket al echipei MCC de la Lords, lăsându-l împreună cu soții Norman. Ar fi trebuit să meargă la teatru și apoi acasă să se culce, însă se dusese la petrecerea aceea și după aceea la a mea. Ce părere aveam despre o raită în clubul de noapte „400”?

Sigur că da, eram încântată! „400” este cel mai select club de noapte din Londra, iar eu nu ajunsesem mai sus de pivnițele cu pretenții de club din Chelsea. I-am spus câte ceva despre mine și i-am descris Astor House ca pe un loc amuzant, căci îmi era foarte ușor să vorbesc cu el. Când ni s-a adus nota de plată, a știut exact cât să lase bacșiș și mi s-a părut că e foarte matur ca să fie încă la școală. Pe de altă parte însă, se consideră că în școlile publice engleze tinerii se maturizează foarte repede și învață cum să se poarte. În taxi m-a ținut de mână și am avut senzația că totul e așa cum trebuia să fie. La „400” părea să-l cunoască toată lumea, iar înăuntru era amețitor de întuneric. A comandat gin și apă tonică și ni s-a adus la masă o sticlă plină de jumătate, din care băuse ultima oară când fusese acolo. Formația lui Maurice Smart cânta ca un vis și când ne-am ridicat să dansăm am descoperit că ne potrivim perfect, că ritmul și stilul nostru de jive sunt identice și că mă simt nemaipomenit de bine. Am început să observ cum îi crește părul negru pe tâmple, că are mâini frumoase și îndemânatice și că zâmbește nu doar cu fața, ci și cu ochii. Am rămas acolo până s-a făcut patru dimineața și sticla de gin s-a golit, așa că a trebuit să mă sprijin puțin de el când am ajuns pe trotuar. Am luat un taxi și a părut absolut firesc să mă ia în brațe, să mă sărute și eu să-i răspund la sărut. După ce i-am luat de două ori mâna de pe sânii mei, a treia oară mi-am spus că nu e cazul să par prea sclifosită și am lăsat-o acolo, dar când a coborât și a încercat să mi se strecoare sub fustă, nu l-am lăsat. Nici când mi-a luat mâna și mi-a așezat-o într-un anume loc din corpul lui nu l-am lăsat, cu toate că trupul îmi era deja încins de dorința de a face lucrurile astea. Slavă Domnului, în scurt timp am ajuns în fața blocului meu, iar el m-a condus la ușă și mi-a spus că o să ne mai vedem și c-o să-mi scrie. Când ne-am sărutat de noapte bună și-a încolăcit brațele pe după talia mea și m-a strâns tare; taxiul lui a dispărut după colț dar eu tot îi mai simțeam mâinile pe trup, iar mai târziu m-am strecurat afară din pat și m-am privit în oglinda de

deasupra chiuvetei. Ochii și întreg chipul meu erau atât de radioși, de parcă înăuntrul meu s-ar fi aprins o lumină și, cu toate că probabil mare parte din lumina aceea provenea de la gin, mi-am spus: „Oh, cerule! M-am îndrăgostit!”

Capitolul 3

Deșteptarea primăverii

Durează mult să scriu toate astea, însă doar câteva minute ca să mi le amintesc, așa că în momentul când am ieșit din reverie, în fotoliul meu din recepția motelului, WOKO transmitea tot „muzică pentru sărutat” și cineva, probabil Don Shirley, cânta „Nu-i așa că e dulce?” Gheața mi se topise în pahar. M-am ridicat și mi-am pus alta proaspătă din răcitor, apoi m-am întors, m-am ghemuit în fotoliu și am luat o înghițitură mică de bourbon, ca să țină mai mult, am aprins o altă țigară și am revenit cu gândul la vara aceea fără sfârșit.

Derek și-a încheiat ultimul trimestru de școală și în timpul ăsta am schimbat câte patru scrisori. Prima lui scrisoare începea cu „Iubită” și se încheia cu dragoste și sărutări; în răspunsul meu am ajuns la un compromis folosind „Dragă” și „Cu drag”. Ale lui aveau ca subiect ultimele meciuri pe care le jucase, ale mele vorbeau despre balurile la care fusesem, despre filmele și piesele de teatru pe care le văzusem. El avea să-și petreacă vacanța de vară acasă, era foarte încântat că părinții lui urmau să-i dăruiască un automobil MG cumpărat la mâna a doua și mă întreba dacă o să merg cu el la plimbare cu mașina. Susan a fost surprinsă când am anunțat-o că nu o însoțesc în Scoția pe timpul verii și că vreau să rămân în apartament, cel puțin pentru o vreme. Nu-i spusesem adevărul despre Derek și, pentru că mă trezeam întotdeauna înaintea ei, nu știa nimic de scrisorile lui. Nu îmi stătea în fire să fiu atât de secretoasă, dar îmi păzeam cu mare grijă „povestea de dragoste” (așa o numeam în sinea mea!), căci părea atât de fragilă și de expusă la posibile dezamăgiri, încât credeam că până și să pomenesc despre ea putea să aducă ghinion. Din câte știam, s-ar fi putut să fiu doar una din lungul șir de fete ale lui Derek. Era atât de atrăgător și

de matur, că îmi imaginam un șir lung de fete din înalta societate, toate îmbrăcate în ograndi și purtătoare ale unui titlu nobiliar, aflate permanent la dispoziția lui. Așadar, am motivat pur și simplu că vreau să-mi caut o slujbă și poate o voi urma mai târziu, iar la vremea potrivită Susan a plecat spre nord și eu am primit a cincea scrisoare de la Derek, care mă întreba dacă vreau să iau duminica următoare trenul de ora douăsprezece din gara Paddington, el urmând să mă aștepte cu mașina, în gara Windsor.

Și astfel a început rutina noastră delicioasă. În prima zi m-a așteptat pe peron. Eram cam timizi amândoi, dar el, plin de entuziasm pentru noua mașină, m-a apucat de mână și m-a tras după el, dornic să mi-o arate. Mașina era o adevărată minune – neagră, cu tapițerie din piele roșie, cu capace metalice roșii la roți și tot soiul de accesorii șmechere de mașină de curse, precum dunga lată de pe capotă, un capac metalic înalt și foarte mare la rezervorul de benzină și un autocolant cu emblema BRDC[3]. Ne-am urcat amândoi și Derek mi-a dat batista lui viu colorată din mătase să-mi leg părul cu ea. Țeava de eșapament scotea un sunet minunat și senzual în timp ce străbăteam în viteză High Street, luând-o apoi spre râu. În ziua aceea m-a dus până la Bray ca să-mi arate ce poate mașina, aproape zburând pe drumurile de țară și schimbând inutil vitezele la curbele cele mai largi.

Cum stăteam atât de aproape de pământ, chiar și când conducea cu șaptezeci de kilometri la oră aveam impresia că mergem cu o sută șaptezeci, așa că mi-am încleștat mâinile pe mânerul de siguranță de pe portieră și m-am rugat să scap cu viață. Dar Derek era un șofer bun, așa că în scurt timp am căpătat încredere în el și m-am potolit din tremurat. M-a dus la un restaurant înfricoșător de elegant, la Hotel de Paris, am mâncat somon afumat, care e foarte scump, friptură de pui și înghețată, iar după aceea am închiriat de la debarcaderul din apropiere o canoe cu motor electric, cu care ne-am plimbat alene în susul râului trecând pe sub Maidenhead Bridge, până am dat lângă Cookham Lock de o răstoacă mică unde Derek a tras canoea sub sălcii. Adusese cu el un gramofon portabil și ne-am întins unul lângă altul, am ascultat muzică și-am urmărit păsărelele săltând prin ramuri deasupra capetelor noastre. Era o

[3] *British Racing Drivers Club* – Clubul piloților de curse britanici (n. tr.).

după-amiază frumoasă și adormitoare, iar noi ne-am sărutat, dar n-am mers mai departe – ceea ce m-a făcut să mă simt liniștită că Derek nu mă crede „ușoară”. Mai târziu au apărut efemeridele și noi aproape c-am răsturnat canoea în strădania noastră de a o aduce înapoi pe cursul râului, dar în scurt timp pluteam din nou în direcția curentului, trecând pe lângă multe alte ambarcațiuni cu familii sau cupluri în ele. Eram convinsă că noi eram cei mai fericiți și mai frumoși dintre toți. Ne-am întors la debarcader, am lăsat canoea și-apoi am mers la un local numit Thatched House pe care Derek îl cunoștea, unde am mâncat omletă și-am băut cafea. După aceea, a propus să mergem la cinematograf.

Royalty Cinema era pe Farquar Street, una din străduțele ce leagă castelul Windsor de șoseaua spre Ascot. Era o clădire cu aspect cam sărăcăcios unde rulau două westernuri, un film de desene animate și așa-zisele jurnale de știri din care puteai afla ce făcuse regina cu o lună în urmă. Mi-am dat seama de ce l-a ales când am plătit doisprezece șilingi pentru o lojă. Cinematograful avea două loje, situate de o parte și de cealaltă a cabinei de proiecție, cu suprafață de cam doi metri pătrați, în care se găseau doar două fotolii și foarte mult întuneric. Imediat după ce am intrat înăuntru, Derek și-a tras fotoliul lângă al meu și a început să mă sărute și să mă mângâie. La început mi-am zis: „Doamne, oare aici le aduce?”, dar în scurt timp am început să simt că mă topesc și-apoi mâinile lui au început să mă exploreze cu blândețe și pricepere, iar când au ajuns acolo mi-am ascuns fața în umărul lui și mi-am mușcat buzele din pricina senzației aceleia neașteptate. Curând s-a sfârșit totul și eram inundată de căldură și de lacrimi care-mi izvorau din ochi independent de voința mea și-i udau gulerul cămășii.

M-a sărutat cu blândețe și mi-a șoptit că mă iubește și că eram cea mai minunată fată din lume. Dar eu m-am ridicat și m-am îndepărtat de el, ștergându-mi lacrimile din ochi și încercând să urmăresc filmul, obsedată de gândul că îmi pierdusem virginitatea, mă rog, acel soi anume de virginitate, și că el n-o să mă mai respecte de-atunci încolo. La pauza dintre filme, mi-a cumpărat o înghețată, a cuprins cu brațele spătarul fotoliului meu și mi-a șoptit că a fost cea mai minunată zi din viața lui și că ar trebui s-o repetăm la nesfârșit. Mi-am spus în sinea mea să nu fiu neghioabă, căci nu fusese decât o mângâiere mai intimă.

Toată lumea o făcea și, într-un fel, fusese minunat, ca să nu mai pomenesc că nu exista pericolul de a rămâne însărcinată sau de a păți alte rele. În plus, băieților le plăceau mângâierile astea și, dacă nu voiai s-o faci cu ei, găseau rapid o altă fată care se arăta doritoare. Așa că atunci când s-au stins din nou luminile și mâinile lui mi-au cuprins sânii, mi s-a părut un gest firesc și asta m-a excitat. I-am simțit răsuflarea gâdilându-mi gâtul și mi-a șoptit „oh, iubito!” cu un oftat prelung și eu am simțit un val de emoție ca și când ar fi căzut un soi de barieră dintre noi, am avut un impuls matern față de el și l-am sărutat și din acel moment am devenit întrucâtva un alt fel de prieteni.

M-a dus cu mașina la gară, la timp ca să prind ultimul tren și am stabilit să ne întâlnim duminica următoare la aceeași oră. A rămas pe loc și mi-a făcut cu mâna până n-am mai putut să-l văd sub becurile gălbui ale gării care îmi devenise brusc atât de dragă și uite-așa a început povestea noastră de dragoste. Programul nostru era mereu la fel – râul, gramofonul, mica lojă a cinematografului, doar că schimbam arareori locurile unde luam prânzul și ceaiul. Și totuși, într-un fel era diferit căci se adăugase fiorul suplimentar al dorinței fizice, astfel că oriunde ne-am fi aflat, în barcă, în mașină sau la cinematograf, mâinile noastre întârziau pe trupul celuilalt, mai stăruitoare și mai pricepute pe măsură ce vara fără sfârșit se apropia de septembrie.

În amintirea mea, soarele acelor zile strălucește mereu și ramurile sălcilor cufundate în apă se conturează cu limpezimea cerului senin de deasupra noastră. Lebedele pluteau la umbra plopilor, se cufundau adânc în apă și își urmau maiestuoase parcursul pe lângă Queens Eyot, Boneyveney Lock și Coocoo Weir, locul unde noi luasem obiceiul să ne scăldăm, și mai departe, pe fâșia lungă ce străbate pajiștea Brocas, până la podul Windsor. Sunt convinsă că a și plouat, că o mulțime de oameni aflați în vacanță se înghesuiau pe râu, că se mai adunaseră nori și pe cerul relației noastre, însă chiar dacă au fost, eu nu mi le pot aminti. Săptămânile curgeau pe lângă noi precum Tamisa, strălucitoare, luminoase, pline de vrajă.

Și iată că a venit ultima zi de septembrie și, cu toate că până atunci i-am ignorat realitatea, am știut că e vremea să deschidem un capitol nou. Susan urma să se întoarcă luni în apartament, eu aveam șanse să capăt o slujbă, iar Derek se ducea la Oxford. M-am prefăcut că totul avea să rămână la fel,

că-i voi explica situația lui Susan și că vom avea la dispoziție sfârșitul de săptămână, când mă puteam duce la Oxford sau venea Derek la Londra. Nu am discutat despre relația noastră, căci ni se părea evident că avea să continue. Derek a pomenit vag despre ideea de a-i cunoaște părinții, dar n-a insistat niciodată, iar în timpul duminicilor petrecute împreună erau întotdeauna lucruri mai bune de făcut. Poate că m-am gândit că e ciudat faptul că nu-și găsește timp pentru mine în timpul săptămânii, dar juca mereu cricket și tenis și avea o groază de prieteni despre care zicea că-s niște plicticoși. N-am vrut să mă amestec în partea aceasta a vieții lui, cel puțin nu deocamdată. Eram fericită să-l am doar pentru mine într-o singură zi a săptămânii și nu-mi doream să ajung să-l împart cu o mulțime de străini care m-ar fi făcut, oricum, să mă simt stânjenită. Așa că în privința asta lucrurile au rămas în suspensie, iar eu refuzam cu consecvență să privesc mai departe de duminica următoare.

În ziua aceea Derek a fost deosebit de afectuos cu mine și m-a dus seara la hotelul Bridge, unde am băut trei ginuri cu tonic, cu toate că de obicei abia ne atingeam de alcool. La cină a insistat să comandăm șampanie, așa că pe când am ajuns la micuțul nostru cinematograf eram amândoi destul de amețiți. M-am bucurat pentru asta, pentru că mă făcea să uit că în ziua următoare urma să începem un nou capitol și să renunțăm la obiceiurile atât de îndrăgite de peste vară. Când am ajuns în loja strâmtă, Derek era morocănos. Nu m-a luat în brațe ca de obicei, ci și-a tras fotoliul la mică distanță de al meu, a fumat și s-a uitat la film. Am venit lângă el și l-am luat de mână, dar a continuat să se uite țintă la ecran. L-am întrebat ce are și mi-a răspuns după o vreme, pe un ton stăruitor:

— Vreau să mă culc cu tine. Adică vreau s-o facem de-adevăratelea.

Asprimea din glasul lui m-a șocat. Mai discutaserăm despre asta, desigur, dar ajungeam de fiecare dată la un acord mai mult sau mai puțin tacit că asta se va întâmpla „mai târziu”. Am început să-i vorbesc, folosindu-mă de aceleași vechi motive, dar eram nervoasă și supărată. De ce trebuia să strice ultima seară petrecută împreună? Mi-a combătut violent toate argumentele. Eram o virgină încuiată și-l făceam să sufere. Oricum, eram iubiți, așa că de ce să nu ne comportăm ca niște adevărați

iubiți? I-am zis că mă tem să nu rămân însărcinată. Mi-a răspuns că e ușor, că există niște chestii care te protejează și că o să poarte una. Dar de ce tocmai atunci? am insistat. Nu puteam s-o facem acolo. Oh, ba puteam. Era loc destul. Și voia neapărat s-o facem înainte să plece la Oxford, ca pe un soi de legământ de căsătorie.

I-am cântărit tremurând argumentul. Poate vorbea serios. Ar fi fost ca o pecete pusă pe dragostea noastră. Dar îmi era frică. După multe ezitări, l-am întrebat dacă are o „chestie" din aceea. A spus că nu, dar că peste drum este o farmacie deschisă toată noaptea și-o să se ducă să cumpere. M-a sărutat, s-a ridicat grăbit în picioare și-a ieșit din lojă.

Am rămas nemișcată, uitându-mă absentă la ecran. Acum nu-l mai puteam refuza! Se va întoarce și totul va fi murdar și scârbos, în loja asta jegoasă din cinematograful ăsta jegos de mâna a treia și mă va durea și după aceea el mă va dispreți pentru că i-am cedat! Am simțit pornirea să mă ridic, să fug până la gară și să iau următorul tren spre Londra. Dar fuga mea l-ar fi înfuriat, căci îi rănea vanitatea. N-aș mai fi fost fată „de gașcă", iar ritmul prieteniei noastre, fundamental bazat pe ideea că amândoi trebuie să „ne distrăm", s-ar fi distrus. Și, până la urmă era corect să-l las să meargă atât de departe, dar să-i refuz împlinirea? Poate chiar îi făcea rău să nu meargă până la capăt. Și, în definitiv, tot trebuia să se întâmple odată și-odată. Nu poți întotdeauna să alegi momentul potrivit pentru a-ți începe viața sexuală! Poate ar fi mai bine să depășim, în sfârșit, etapa asta. Orice, numai să nu-l înfurii! Orice, numai să nu ne pun iubirea în pericol!

Ușa s-a deschis lăsând să se strecoare înăuntru o fâșie îngustă de lumină din hol. În clipa următoare era lângă mine, emoționat și cu respirația tăiată.

— Am cumpărat, mi-a șoptit el. A fost grozav de stânjenitor. Știi, la tejghea era o fată și n-am știut cum să-i cer. Până la urmă i-am spus „știi tu, unul din chestiile alea ca să nu faci copii". Tipa a rămas rece ca un castravete și m-a întrebat ce calitate doresc. I-am spus cea mai bună, desigur. Aproape mă așteptam să mă întrebe „ce mărime?"

A izbucnit în râs și m-a strâns puternic în brațe. I-am răspuns cu un chicotit slab. Mai bine să fiu fată „de gașcă"! Mai bine să nu fac o dramă din asta! În zilele noastre, nimeni nu mai face

așa ceva. Altfel, situația ar deveni deosebit de stânjenitoare, mai ales pentru el.

Preludiul a fost atât de superficial, de mașinal, că aproape mi-a venit să plâng. Apoi și-a împins fotoliul în fundul lojei, și-a scos haina și a întins-o pe podeaua de lemn. Mi-a cerut să mă întind pe jos și a îngenuncheat lângă mine. Mi-a zis să-mi sprijin picioarele de partea din față a lojei și am făcut-o. Era o poziție atât de înghesuită, de lipsită de confort, încât i-am șoptit:

— Nu, Derek! Te rog, nu aici!

Dar în clipa următoare a reușit să se strecoare deasupra mea într-o îmbrățișare respingător de stângace și instinctul mi-a spus că trebuie să-l ajut cumva, ca măcar el să aibă parte de plăcere și să nu fie supărat pe mine după aceea.

Atunci mi-a căzut cerul în cap!

S-a făcut brusc o lumină orbitoare și din spatele meu am auzit un glas ce clocotea de indignare.

— Ce dracu crezi că faci în cinematograful meu?! Scoală sus, scroafă mică și împuțită!

Nu știu cum de n-am leșinat. Derek stătea în picioare, cu fața mai albă decât hârtia. Am reușit să mă ridic și eu, lovindu-mă de pereții lojei și am rămas acolo, așteptând să fiu omorâtă, așteptând glonțul care-mi va curma viața.

Silueta întunecată din ușă a arătat spre poșeta mea de pe podea, lângă care se vedea grămăjoara albă a chiloților mei.

— Ia ăia de-acolo!

M-am aplecat repede, ca și cum aș fi fost lovită și am ghemuit chiloții în pumn încercând să-i ascund.

— Acum ieșiți afară!

A rămas pe loc, blocând pe jumătate ieșirea, iar noi ne-am strecurat pe lângă el, copleșiți de rușine.

Directorul a trântit cu putere ușa lojei și a luat-o înaintea noastră, gândindu-se probabil că am putea încerca să scăpăm fugind. Câțiva oameni își părăsiseră locurile din fundul sălii și ieșiseră în hol. (Probabil că toți spectatorii auziseră glasul furios al directorului. Oare cei care stăteau sub noi ascultaseră totul – cearta, răstimpul de tăcere și apoi instrucțiunile lui Derek, care îmi spunea ce să fac? Gândul ăsta m-a făcut să mă cutremur.) Femeia care vindea bilete își părăsise și ea boxa și câțiva trecători, care citiseră programul zilei, se uitau curioși la noi de sub neoanele ieftine cu lumină colorată de la intrare.

Directorul era un bărbat dolofan, cu tenul smead, îmbrăcat într-un costum strâmt cu o floare în butoniera de la rever. Ne privea de sus în jos, cu fața înroșită de mânie.

— Șobolani spurcați!

Apoi s-a întors spre mine.

— Pe tine te-am mai văzut pe-aici! Nu ești altceva decât o curvă de rând! Sunt al dracului de hotărât să sun la poliție. Ultraj împotriva bunelor moravuri! Tulburarea liniștii publice!

Vorbele grele îi alunecau cu ușurință pe limbă, pesemne că le folosise deseori în stabilimentul lui scârbos cu întunecimea lui promiscuă.

— Numele voastre, vă rog?

A scos un carnețel din buzunar, a lins vârful unui ciot de creion chimic și s-a întors spre Derek.

— Ăăă… James Grant, s-a bâlbâit Derek (filmul era cu Cary Grant!) Ăăă… șoseaua Acacia numărul 24, Nettlebed.

Directorul și-a ridicat privirea de pe foaia de hârtie.

— În Nettlebed nu sunt șosele! Doar șoseaua Henley-Oxford trece pe-acolo.

— Ba sunt, stărui Derek cu încăpățânare. Pe la marginea orașului. Adică, un soi de șosele, adăugă el neconvingător.

— Și tu?

S-a întors spre mine cu o atitudine bănuitoare. Mi se uscase gura. Am înghițit în sec.

— Domnișoara Thompson, Audrey Thompson. Aleea Thomas (aproape că era să spun din nou Thompson!), numărul 24 (mi-am dat seama că era același număr cu cel ales de Derek dar nu-mi venea în minte un altul). Londra.

— Oficiul?

Nu înțelegeam la ce se referă, așa că m-am holbat neajutorată la el.

— Oficiul poștal! s-a răstit el nerăbdător.

Mi-am adus aminte de cel din Chelsea.

— SW. 6, am reușit să îngaim.

Director și-a închis carnețelul cu un pocnet sec.

— Bine. Acum ștergeți-o amândoi de-aici!

Stătea lângă intrare, cu degetul îndreptat inchizitorial în direcția străzii, așa că ne-am strecurat înfricoșați pe lângă el. Ne-a urmat câțiva pași și ne-a spus amenințător:

— Să nu vă mai prind că puneți piciorul în cinematograful

meu! Vă cunosc pe amândoi. Dacă vă mai arătați pe-aici, pun poliția pe urmele voastre!

Micul grup de ochi sarcastici și acuzatori ne-a urmărit îndelung. L-am luat pe Derek de braț (de ce nu m-a luat el pe mine?), am trecut pe sub șirul de lumini hidoase și-am luat-o instinctiv spre dreapta, în josul dealului, ca să putem merge mai repede. Nu ne-am oprit până am ajuns la o alee laterală, în care ne-am strecurat și am luat-o încet în sens invers, spre automobilul parcat pe deal, mai sus de cinematograf.

Derek n-a scos o vorbă până ce nu ne-am apropiat de MG. Abia atunci a început să vorbească, pe un ton practic:

— Nu trebuie să ajungă să ne ia numărul. Mă urc în mașină și pe tine te iau de pe Windsor Hill. Ne vedem în zece minute, peste drum de Fullers.

S-a eliberat de mâna mea și a luat-o spre mașină.

Am rămas nemișcată și l-am urmărit cu privirea – o siluetă înaltă, elegantă care își recăpătase postura mândră și dreaptă, apoi m-am întors și am găsit o străduță ce mergea paralel cu Farquar Street, spre castel.

Mi-am dat seama că încă mai țin în mână chiloții făcuți ghem. I-am pus în poșetă și asta m-a făcut să mă întreb cum arăt. Am oprit sub un bec și am scos oglinjoara. Arătam îngrozitor! Fața îmi era atât de albă că bătea spre verzui, iar ochii păreau că aparțin unui animal hăituit. Părul mi se încâlcise la spate de cât îl frecasem de podeaua lojei, sărutările lui Derek îmi întinseseră rujul în jurul gurii. M-am cutremurat. „Scroafă mică și împuțită!” Câtă dreptate avusese! Totul era murdar în mine – murdar, degradat, păcătos! Ce avea să se întâmple cu noi? Oare individul ăla odios va verifica adresele și va pune poliția pe urmele noastre? Cineva își va aminti cu siguranță de noi, din duminica asta sau din duminicile trecute. Cineva își va aminti numărul mașinii lui Derek, vreun băiețel care se distra memorând numerele mașinilor. Se găsește întotdeauna un băgăreț la locul delictului. Delict? Da, desigur, unul dintre cele mai mari în puritana Anglie – sex, goliciune, ultraj împotriva bunele moravuri. Mi-am imaginat cam ce a văzut directorul când s-a ridicat Derek de pe mine. Brrr! M-am cutremurat de dezgust. Dar Derek o fi ajuns la locul întâlnirii și acum mă aștepta! Am început să-mi aranjez fața cu mișcări automate și-apoi m-am uitat din nou în oglindă.

Mai mult decât atât nu puteam face. Am pornit-o grăbită și am cotit spre Windsor Hill, aproape lipită de ziduri, așteptându-mă să văd oamenii întorcându-se după mine și arătându-mă cu degetul.

— Uite-o, trece acum! Ea e! Scroafa mică și împuțită!

Capitolul 4

„Dragă Viv”

Se părea că seara aceea de vară nu-și încheiase toate socotelile cu mine. Peste drum de Fullers, un polițist se oprise lângă mașina lui Derek și se certa cu el. Derek s-a întors și m-a zărit.

— Iat-o că vine, domnule polițist. V-am zis că nu stă mult! A avut nevoie să-și... ăăă... pudreze nasul, nu-i așa, scumpo?

Alte necazuri! Alte minciuni! Am spus da cu răsuflarea tăiată și-am urcat în mașină. Polițistul mi-a aruncat un zâmbet viclean și i-a zis lui Derek:

— Bine, domnule. Dar altă dată să țineți minte că parcarea e interzisă pe Windsor Hill. Chiar și pentru o urgență ca asta.

Individul și-a pipăit cu subînțeles mustața. Derek a pornit motorul, i-a mulțumit polițistului și i-a făcut cu ochiul – semn conspirativ al glumei murdare pe care o împărtășiseră. În sfârșit, am plecat!

Derek n-a scos un cuvânt până nu am cotit spre luminile de la poalele dealului. Credeam c-o să mă ducă la gară, dar a continuat să meargă pe Datchet Road.

— Pfuuu! a făcut el scoțând un oftat prelung de ușurare. A fost cât pe ce! M-am gândit că de data asta chiar am pus-o. Simpatic articol ar fi citit ai mei în ziarele de mâine! Doamne, și Oxfordul! Am fost pe muchie de cuțit.

— A fost înspăimântător!

Vocea mea a sunat atât de plină de suferință, încât s-a uitat spre mine.

— Ah, da, sigur! Calea cea curată a iubirii adevărate și toate celelalte.

Glasul lui era vesel și relaxat. Își revenise. Dar eu când aveam

să îmi revin?

— Mi-a fost grozav de rușine, zău așa! a exclamat el cu însuflețire, încercând să-mi ridice moralul. Și tocmai când le aranjasem pe toate! Știi ce? Mai avem o oră până pleacă trenul tău. Ce-ar fi să facem o plimbare pe malul râului? E un refugiu binecunoscut pentru toți amorezii din Windsor. Intimitate garantată! E păcat să irosim totul – timpul și toate celelalte, acum că ne-am hotărât în sfârșit!

M-am gândit că „toate celelalte" înseamnă obiectul pe care-l cumpărase de la farmacie și am rămas fără grai. Când m-am adunat cât de cât, am spus rugător:

— Oh, Derek, nu pot! Pur și simplu nu pot! N-ai idee cât de groaznic mă simt după cele întâmplate.

Mi-a aruncat o privire scurtă.

— Cum adică, te simți groaznic? Ești bolnavă, ți-e rău?

— Oh, nu e asta. Doar că totul a fost așa de cumplit! Așa de umilitor!

— Ah, chestia de la cinematograf! a spus el cu dispreț. Dar am scăpat amândoi, nu-i așa? Haide, fii fată de gașcă!

Iar asta! Pe de altă parte, chiar voiam să fiu consolată, să-l simt îmbrățișându-mă, să mă asigur că mă mai iubește, chiar dacă toate i-au mers pe dos.

— Păi... am început pe un ton slab, neconvins.

— Așa te vreau!

Am trecut podul și Derek a tras mașina lângă mal. M-a ajutat să trec un pârleaz, m-a luat pe după mijloc și m-a călăuzit de-a lungul unei cărări înguste ce trecea pe lângă câteva bărci cu motor amenajate pentru locuit, ascunse sub sălcii.

— Mi-ar fi plăcut să am una dintr-asta! Ce-ar fi să intrăm într-una din ele? Au niște paturi duble grozav de comode. Și probabil ceva băutură în bufet.

— Oh, nu, Derek! Pentru numele lui Dumnezeu! Am avut destule necazuri pentru o singură zi!

Parcă îmi și răsuna în auz un glas furios: „Ce se întâmplă acolo? Sunteți proprietarii acestei bărci? Ia ieșiți puțin afară, să vă vedem la față!"

— Poate că ai dreptate, a râs Derek. Oricum, iarba e la fel de moale. Nu ești încântată? Ai să vezi, va fi minunat. Și apoi vom deveni iubiți în adevăratul sens al cuvântului.

— Ba da, Derek. Dar vei fi blând, nu-i așa? Și înțelegător, căci

n-o să fiu cine știe ce pricepută.

Derek m-a strâns mulțumit în brațe.

— Nu-ți fă griji, te învăț eu ce să faci.

Mă simțeam mai bine, mai puternică. Era plăcut să mă plimb cu el sub lumina lunii. Dar ne-a apărut în față un luminiș printre copaci, pe care l-am privit cu teamă. Am știut că acela e locul unde avea să se întâmple. Trebuia, trebuia neapărat să fac ca totul să fie ușor și plăcut pentru el! Nu era momentul să fiu neroadă! Nu aveam voie să plâng!

Cărarea se afunda printre copaci, în luminiș. Derek a făcut câțiva pași să se uite.

— Aici, mi-a zis. Merg eu în față. Ferește-ți capul de crengile joase!

Ne-am strecurat amândoi printre ramuri. Luminișul nu era prea mare și se vedea clar că mai fuseseră și alții pe-acolo. Pe jos se vedea un pachet de țigări, o sticlă de Coca-Cola, iar mușchiul și iarba fuseseră bătătorite. Am avut sentimentul că mă aflu în fața unui pat de bordel, în care se tăvăliseră sute sau poate mii de cupluri. Dar nu mai era cale de întoarcere. Cel puțin era un loc bun, dacă îl folosiseră atât de mulți!

Derek era dornic, nerăbdător. Și-a pus haina jos să mă întind pe ea și s-a apucat să mă mângâie, aproape febril, cercetându-mi tot corpul. Așteptam senzația aceea de topire, dar eram încă foarte încordată și-mi simțeam membrele ca de lemn. Mi-aș fi dorit să-mi spună ceva, ceva dulce și tandru, dar el era concentrat doar asupra scopului urmărit și mă manevra aproape brutal, tratându-mă ca pe o păpușă mare și țeapănă. „Doar o păpușă din hârtie, pe care s-o pot numi numai a mea”… Ink Spots din nou! Aproape puteam să aud basul profund al lui Hoppy Jones punctat de tenorul cald al lui Bill Kenny, atât de pătrunzător și dulce încât părea că-ți frânge inima și în fundal ritmul amplu de puls al chitarei lui Charlie Fugua. Ochii mi s-au umplut de lacrimi. Oh, Doamne, ce mi se întâmpla? Și-apoi a fost durerea ascuțită, țipătul scurt pe care mi l-am înăbușit imediat și el zăcând deasupra mea, cu inima bătându-i cu putere gata să-i sară din piept. L-am îmbrățișat strâns și i-am simțit sub palme cămașa umedă de transpirație.

Am zăcut așa, nemișcați, minute în șir. Mă uitam la lumina lunii filtrată printre ramuri și încercam să-mi înăbuș lacrimile. Deci asta a fost! Clipa cea mare. Clipa pe care n-o să o mai

trăiesc niciodată în viață! Așadar, din acel moment eram femeie, iar fata dispăruse! Nu simțisem niciun strop de plăcere, ci doar durere, așa cum spuneau toate fetele. Cu toate astea, îmi rămânea ceva: bărbatul acesta din brațele mele. L-am strâns mai aproape de mine. Acum eram a lui, în întregime a lui, iar el era al meu. Va avea grijă de mine. Ne aparțineam unul celuilalt. De-acum încolo n-o să mai fiu singură niciodată. De-acum încolo vom fi mereu doi.

Derek mi-a sărutat obrazul umed și s-a ridicat. Mi-a întins o mâna, iar eu mi-am tras fusta în jos și l-am lăsat să mă salte în picioare. M-a privit în ochi, cu un zâmbet stânjenit.

— Sper că nu te-a durut prea mult.

— Nu. Pentru tine a fost bine?

— O, da, destul de bine.

S-a aplecat, și-a cules haina de pe jos și s-a uitat la ceas.

— Doamne! Mai e doar un sfert de oră până la tren! Ar fi mai bine să ne mișcăm.

Am pornit-o pe cărăruie, iar eu mi-am pieptănat părul și mi-am scuturat fusta din mers. Derek pășea tăcut alături de mine. Privit în lumina lunii, chipul lui era imposibil de descifrat și când mi-am strecurat brațul sub al lui n-a reacționat în niciun fel. Mi-aș fi dorit să fie tandru, să vorbim despre următoarea noastră întâlnire, dar îmi dădeam seama că devenise brusc absent și rece. Nu aveam de unde să știu cum arată chipul unui bărbat după ce a făcut-o. Am dat vina pe mine și mi-am zis că nu fusesem suficient de bună. Regretul de a fi stricat acest moment deosebit pentru el m-a făcut să plâng din nou.

Am ajuns la mașină și am străbătut tăcuți drumul până la gară. L-am oprit în fața intrării. Sub becul cu lumină gălbuie, fața lui era întunecată și încordată și evita să-mi întâlnească privirea.

— Nu veni până la tren, iubitule. Mă descurc singură. Ce facem duminica viitoare? Aș putea să vin eu la Oxford. Sau poate preferi să mai așteptăm, până te obișnuiești cu programul și locurile?

— Știi, Viv, a început el cu o atitudine defensivă, acum că plec la Oxford lucrurile o să se cam schimbe. Va trebui să văd cum vom face. O să-ți scriu.

Am încercat să-i descifrez chipul, căci despărțirea de acum era atât de diferită de celelalte! Poate că era obosit. Dumnezeu îmi era martor că eu una mă simțeam frântă. Așa că m-am

grăbit să-l liniștesc.

— Da, desigur. Numai să-mi scrii degrabă, iubitule! Aș vrea să știu cum îți merge.

M-am ridicat pe vârfuri să-l sărut, dar buzele lui abia dacă mi-au răspuns.

— Ei bine, Viv, pe curând.

După un ultim zâmbet silit, s-a întors și a luat-o spre locul unde își parcase mașina.

Două săptămâni mai târziu a venit scrisoarea. Eu îi scrisesem de două ori în timpul ăsta, dar n-am primit niciun răspuns. Eram atât de disperată din pricina lipsei de vești că mi-am luat inima în dinți și l-am sunat, dar bărbatul de la capătul celălalt al firului mi-a spus, după o așteptare destul de lungă, că domnul Mallaby nu era acasă.

Scrisoarea începea cu „Dragă Viv, mi-e foarte greu să-ți scriu scrisoarea asta". După ce am ajuns până aici, am intrat la mine în cameră, am încuiat ușa m-am așezat pe pat și-am încercat să-mi adun tot curajul. Derek continua scriindu-mi că fusese o vară minunată și că nu mă va uita niciodată, dar că viața lui se schimbase, că avea foarte mult de studiat și că nu-i prea mai rămânea loc pentru «fete». Le spusese părinților lui despre mine, însă aceștia nu fuseseră de acord cu «legătura» noastră și-i spuseseră că nu e cinstit s-o continue din moment ce nu se va căsători cu mine.

„Mă tem că sunt grozav de «insulari» și că au niște idei ridicole despre «străini», deși Dumnezeu mi-e martor că eu unul te consider la fel cu oricare altă englezoaică și-n plus știi că îți ador accentul".

Părinții îi aranjaseră deja căsătoria cu fiica unui vecin de moșie de la țară.

„Nu ți-am spus niciodată despre asta și mă tem c-a fost urât din partea mea, de fapt sunt pe jumătate logodit cu fata aceea. Dar ne simțeam atât de bine împreună și tu erai cu adevărat o fată de gașcă, așa că n-am vrut să stric toate astea".

Mai zicea că speră din totul sufletul că „într-o bună zi se va întâmpla să ne întâlnim" și că aranjase să mi se trimită de la Fortnum's o duzină de sticle cu șampanie roz, cea mai bună pe care o aveau, ca să-mi amintească de prima noastră întâlnire.

„Sper din tot sufletul că scrisoarea asta n-o să te întristeze prea tare, Viv, fiindcă eu cred cu adevărat că ești cea mai

minunată fată, mult prea bună pentru un individ ca mine. Cu multă dragoste și amintiri fericite, Derek.”

Ei bine, a durat vreo zece minute să mi se frângă inima și cam șase luni să o repar cât de cât. Istorisirile despre durerea și suferințele altora sunt neinteresante pentru că sunt atât de similare cu ale oricăruia dintre noi, încât n-o să intru în detalii. Nici măcar lui Susan nu i-am spus. Din punctul meu de vedere, mă purtasem ca o târfă încă din prima seară și ca atare am fost tratată precum o târfă în lumea asta mărginită și închisă a Angliei, eu eram canadiancă – cu alte cuvinte o străină, o intrusă. Foarte corect! Faptul că nu fusesem capabilă să văd ce mi se întâmplă mă discredita și mai mult. Ca și cum m-aș fi născut abia ieri! Îmi spuneam mereu că e cazul să-mi vină mintea la cap, altfel o să sufăr din nou. Dar în spatele tuturor raționamentelor ăstora de genul „ține ochii deschiși bine și fruntea sus!”, fata din mine se zvârcolea și scâncea. O bună bucată de vreme am plâns în fiecare noapte și m-am rugat în genunchi la Sfânta Fecioară să mi-l dea de Derek înapoi. Dar bineînțeles că Ea n-a vrut una ca asta, iar mândria mă împiedica să mă rog de el sau să-i scriu din nou după bilețelul concis în care îl anunțam că primisem scrisoarea. Am returnat șampania la Fortnum’s. Vara cea fără de sfârșit se încheiase. Nu-mi rămăsese din ea decât amintirea sfâșietoare a melodiilor formației Ink Spots și urma de neșters a coșmarului trăit în cinematograful din Windsor – cicatrici pe care știam prea bine că o să le port întreaga viață.

Am avut norocul să-mi găsesc, în sfârșit, o slujbă. Am căpătat-o prin sistemul clasic – recomandată de un prieten al unui prieten, la Chelsea Clarion, o glorioasă revistă de cartier care începuse cu câteva pagini de reclame și anunțuri, devenind un soi de buletin informativ pentru cei care căutau apartamente, camere sau servitori în partea de sud-vest a Londrei. Cu timpul i se adăugaseră câteva pagini de știri ce se ocupau în exclusivitate de problemele locale: forma hidoasă a noilor stâlpi de iluminat de pe străzi, orarul dezordonat al autobuzele de pe traseul numărul 11, furtul sticlelor de lapte de la uși – lucruri care chiar le afectau pe gospodinele din parohie. Puțin mai târziu a urmat o pagină cu bârfe, majoritatea adunate din Chelsea, pe care le citea „toată lumea” și, uite-așa, publicația a reușit cumva să-și păstreze independența financiară. Mai avea și

un editorial dur, scris de pe poziția unui imperialism marcant care se potrivea întrutotul atmosferei politice a zonei și, ca măsură de prevedere, apărea săptămânal în condiții grafice excelente mulțumită unui tip pe nume Harling, care reușea să facă minuni cu aparatura demodată a tipografilor din Pimlico. Până la urmă, ieșise o revistă bună, iar angajații îi erau atât de devotați că lucrau pe mai nimic sau chiar degeaba atunci când nu prea erau reclame de publicat, ca de pildă în luna august sau de sărbători. Eram plătită cu cinci lire pe săptămână (nu aparțineam niciunui sindicat, căci nu eram destul de importanți) plus procentul cuvenit din reclamele pe care reușeam să le aduc.

Așadar, mi-am înghesuit în tăcere rămășițele inimii pe undeva pe sub coaste și-am hotărât să-mi croiesc singură viața de atunci înainte. Mă voi baza pe mintea mea, pe curaj și pe pielea solidă a pantofilor ca să le arăt încuiaților ăstora de snobi englezi că, dacă nu pot obține nimic altceva de la ei, îmi voi câștiga măcar existența pe spinarea lor. Ziua mă duceam la serviciu și noaptea plângeam și în scurt timp am devenit cel mai binevoitor cal de povară din redacție. Le făceam colegilor ceai, participam la înmormântări și mă întorceam cu lista corectă a îndoliaților, scriam mici articole acide pentru pagina de bârfe, conduceam secțiunea de concursuri a revistei și chiar verificam rezolvările careurilor de cuvinte încrucișate înainte de a fi trimise la tipar. Printre toate astea, băteam străzile cartierului și obțineam, mulțumită farmecului personal, contracte de publicitate cu cei mai afurisiți proprietari de magazine, hoteluri și restaurante și încasându-mi partea de douăzeci la sută de la niște contabili mai zgârciți ca scoțienii. În scurt timp am ajuns să câștig frumușel, între douăsprezece și douăzeci de lire pe săptămână, așa că directorul s-a gândit că face economie dacă-mi stabilește un salariu fix de cincisprezece lire. În consecință, am fost instalată într-un birou învecinat cu al lui, de dimensiunile unui dulap mai mare și am devenit secretar de redacție, post care includea se pare și privilegiul de a mă culca cu șeful. După ce m-a ciupit prima oară de fese, i-am zis că am un logodnic în Canada și mi-am însoțit spusele cu o privire atât de fioroasă că a înțeles imediat mesajul și m-a lăsat în pace. Am ajuns să-l plac și ne-am înțeles foarte bine. Era un fost reporter lansat în cariera jurnalistică în imperiul editorial al lui Max

Beavenbrook, pe nume Len Holbrook, care reușise să adune niște bani și hotărâse să intre în afaceri pe cont propriu. Se născuse în Țara Galilor și era, asemeni majorității compatrioților lui, un om destul de idealist. Ajunsese la concluzia că nu poate schimba lumea de unul singur, însă măcar putea să încerce, începând cu Chelsea, așa că a cumpărat Clarion, care era la un pas de faliment și s-a apucat să-l pună pe picioare. Avea o sursă de informații în consiliul local și o alta în organizația locală a Partidului Laburist și s-a lansat furtunos în peisajul jurnalistic cu un articol în care dezvăluia că o firmă de construcții obținuse contract pentru un bloc de locuințe din fondurile primăriei și că nu executase lucrările conform documentației – nu pusese destul oțel în betonul armat sau ceva de genul ăsta. Publicațiile naționale preluaseră povestea, cu mari precauții pentru că mirosea întrucâtva a calomnie, însă spre norocul lor în clădire începuseră deja să apară fisuri care au fost imediat fotografiate. A avut loc o anchetă, constructorul și-a pierdut contractul și licența, iar Clarion a abordat cu mândrie stindardul sfântului Gheorghe, cel care omorâse balaurul. Au urmat apoi alte campanii de aceeași factură cu prima și iată că oamenii au început brusc să citească ziarul care și-a mărit numărul de pagini și a ajuns la un tiraj de patruzeci de mii de exemplare. Publicațiile naționale îi preluau cu regularitate subiectele și-l răsplăteau din când în când cu laude ditirambice.

Ei bine, m-am acomodat repede cu noul meu post, acela de asistent al directorului editorial, mi s-a dat mai mult de scris și mai puțină muncă de teren și, la timpul potrivit, după ce împlinisem deja un an în redacție, am ajuns să am propriile mele rubrici. Vivienne Michel a devenit persoană publică și mi-a crescut salariul la douăzeci de guinee pe săptămână. Len era încântat de felul cum abordez subiectele și de faptul că nu mă tem de oameni și m-a învățat o mulțime de lucruri despre scris – șmecherii precum modul de a agăța atenția cititorul de la primul paragraf, avantajul de a folosi propoziții scurte, interdicția de a folosi expresia „OK” și, mai presus de toate, alegerea subiectului: trebuia să scriu despre oameni. Toate astea le învățase pe când lucra la Express și mă bătea neîncetat la cap cu ele. De pildă, avea o adevărată fobie pentru compania de autobuze care asigura circulația pe traseele 11 și l2 și o vâna tot timpul. Unul din numeroasele articole scrise de mine pe această

temă începea astfel: „Șoferii de autobuz de pe traseul 11 se plâng că trebuie să lucreze după un orar prea încărcat în orele de vârf”. Len mi-a încercuit propoziția cu creionul și a izbucnit:

— Oameni, oameni și încă o dată oameni! Iată cum trebuie să sune: „Frank Donaldson, un tânăr care muncește din greu și se trezește cu noaptea-n cap, în vârstă de douăzeci și șapte de ani, are o soție, Gracie și doi copii, Bill, de șase ani și Emily, de cinci. Și mai are o nemulțumire. Mi-a mărturisit, în salonul micuț și impecabil de curat din Bolton Lane, numărul 36, că nu și-a mai văzut copiii seara din timpul vacanței de vară. Vedeți dumneavoastră, când ajung acasă ei sunt deja în pat. Sunt șofer de autobuz pe traseul 11 și, de când au venit noile orare, lucrăm în fiecare zi cu o oră în plus seara.”

Len s-a oprit și m-a privit cercetător.

— Înțelegi ce vreau să zic? Autobuzele alea sunt conduse de oameni, iar pe cititori îi interesează oamenii, nu autobuzele! Acum du-te frumușel și găsește un Frank Donaldson, ca să dai viață povestioarei tale.

Bănuiesc că erau trucuri ieftine și de multe ori discutabile, dar până la urmă ăsta e jurnalismul. Dacă tot îmi alesesem munca asta, era de preferat s-o fac bine, așa că am procedat cum am fost învățată, iar articolul meu a fost citit și am început să primesc scrisori la redacție – de la toți Donaldsonii din cartier, de la vecinii, nevestele și prietenii lor. Directorii de ziare adoră scrisorile, căci dau publicației lor un aer important.

Am rămas la Clarion încă doi ani, până am împlinit douăzeci și unu de ani și la vremea aceea primisem deja oferte de muncă de la diferite publicații naționale, de la Daily Expres și Daily Mail și am ajuns la concluzia că era vremea să părăsesc oficiul poștal SW.3 și să intru în lume. Locuiam în continuare cu Susan, care își găsise o slujbă la Ministerul de Externe, la un departament numit de „comunicații” și despre care nu vorbea niciodată nimic. Avea un iubit ce lucra în același departament și știam că au să se logodească în scurt timp și că atunci va trebui să părăsesc apartamentul. Viața mea personală era un vid de proporții – o înșiruire continuă de prietenii și flirturi pe jumătate din care mă grăbeam să ies imediat ce mi se părea că au ajuns prea departe – așa că eram în pericol să devin o femeie de carieră, dură și plină de succes, care fuma prea multe țigări, bea prea multă votcă cu tonic și mânca singură, direct din conservă.

Zeii mei sau, mai degrabă, zeițele (Katherine Whitehorn și Penelope Gilliat se aflau în afara orbitei mele) erau Drusilla Beyfus, Veronica Papworth, Jean Campbell, Shirley Lord, Barbara Grigs și Anne Sharpley, cele mai bune jurnaliste din peisajul editorial al vremii aceleia și-mi doream, mai mult decât orice pe lumea asta, să ajung într-o zi la fel de bună ca ele.

Și atunci, la o serată a jurnaliștilor cu strângere de fonduri pentru susținerea Festivalului de Artă Barocă de la München, l-am cunoscut pe Kurt Rainer de la VWZ.

Capitolul 5

Pasărea cu o aripă frântă

Ploaia continuă să biciuiască ferestrele cu aceeași violență. Știrile de la ora opt anunțau același haos și dezastru – un accident în lanț pe Autostrada 9, șinele de cale ferată inundate la Schenectady, blocaj de trafic la Troy și precipitații abundente ce vor continua să cadă în următoarele câteva ore. În America, existența poate fi blocată complet de furtuni, zăpezi sau uragane. Când mașinile americanilor nu se pot deplasa, viața se oprește și, fiindcă nu se pot încadra în faimoasele lor orare stricte, intră în panică, ajung la un soi de paroxism al frustrării și iau cu asalt gările, supraaglomerează liniile telefonice interurbane, țin în permanență radiourile deschise în așteptarea oricărei fărâme de încurajare și consolare. Mi-am închipuit haosul de pe șosele și din orașe și mi-am strâns la piept recunoscătoare solitudinea confortabilă.

Băutura mea e pe terminate. O lungesc cu câteva cuburi de gheață, mai aprind o țigară și mă cuibăresc la loc în fotoliu, în timp ce disc-jokeyul anunță o jumătate de oră de jaz dixie.

Lui Kurt nu-i plăcea deloc jazul, căci îl considera decadent. M-a oprit să fumez, să beau alcool și să folosesc ruj de buze, iar viața a devenit brusc o chestiune serioasă cu galerii de artă, concerte și săli de lectură. Era o schimbare binevenită, în contrast cu viața mea lipsită de sens și cam pustie și îndrăznesc să spun că dieta de teutonism mi-a stimulat acea seriozitate greoaie ce stă la baza caracterului canadian.

VWZ, Verband Westdeutscher Zeitungen, era o agenție independentă de știri finanțată de o asociație formată din mai multe publicații vest-germane, oarecum de aceeași orientare ca și Reuters. Kurt Rainer era primul ei reprezentant la Londra și când l-am cunoscut se afla în căutarea unei asistente englezoaice, care să citească ziarele și săptămânalele britanice în căutare de subiecte care să intereseze cititorii germani, în timp ce el se ocupa cu activitățile diplomatice de nivel înalt și acoperea temele de interes global. În seara aceea m-a invitat la cină și m-a dus la „Schmidts”, în Charlotte Street. Mi-a vorbit cu o seriozitate fermecătoare despre importanța muncii lui și despre marea ei însemnătate pentru relațiile anglo-germane. Trupul lui masiv, puternic, sugera o viață trăită din plin în aer liber, iar părul blond-argintiu și ochii albaștri, nevinovați, îl făceau să pară mai tânăr decât cei treizeci de ani pe care-i avea. Mi-a spus că vine din Augsburg, un orășel de lângă München și că era singurul copil al unei familii de medici, care fuseseră salvați amândoi de americani dintr-un lagăr de concentrare. Fuseseră reclamați și arestați pentru că ascultau postul de radio al Aliaților și îl împiedicaseră pe Kurt să intre în Hitlerjungend. Urmase liceul și apoi universitatea la München și intrase în jurnalism, ajungând reporter la Die Welt, cel mai important ziar vest-german, de unde fusese selectat pentru postul acesta datorită englezei lui excelente. M-a întrebat cu ce mă ocupam și a doua zi m-am dus la biroul lui cu două încăperi din Chancery Lane și i-am arătat câteva din articolele mele. M-a verificat cu scrupulozitatea-i caracteristică la niște prieteni de la Clubul Presei și, o săptămână mai târziu, eram instalată în camera învecinată cu a lui, în care telexul și telegraful țăcăneau fără încetare lângă masa mea de lucru. Aveam un salariu minunat, treizeci de lire pe săptămână și am ajuns curând să-mi iubesc munca, mai ales transmiterea plin telex a mesajelor pentru centrala noastră din Hamburg și frenezia de dimineața și seara, când trebuia să-mi transmit articolele în timp util pentru ziarele germane. Faptul că nu știam deloc germană era un handicap minor căci, în afară de copia lui Kurt, transmisă telefonic, tot ce trimiteam eu era în engleză și se traducea după aceea la ei, iar operatorii de la aparatele telex știau suficientă engleză cât să poată schimba câteva replici cu mine înainte și după transmisie. Era o activitate cu caracter mai degrabă

mecanic, dar necesita rapiditate și acuratețe și era chiar distractiv să-mi evaluez succesul sau eșecul articolelor trimise după cât tăiau germanii din ele înainte de apariție. În scurt timp Kurt a căpătat destulă încredere în mine ca să-mi lase pe mână întregul birou și-atunci au început să apară mici urgențe dătătoare de emoții cu care trebuia să mă confrunt singură, încântată de gândul că douăzeci de directori de ziare din Germania depind de promptitudinea și corectitudinea mea. Totul părea cu mult mai important și plin de responsabilități în comparație cu trivialitățile de parohie de la Clarion, iar autoritatea cu care Kurt lua decizii și-mi dădea sfaturi, combinată cu atmosfera tensionată pe care o găsești întotdeauna în activitatea unei agenții de știri, îmi făcea mare plăcere.

După o vreme Susan s-a măritat, iar eu m-am mutat într-un apartament mobilat din Bloomsbury Square, în aceeași clădire unde locuia Kurt. La început m-am întrebat dacă mutarea mea e o idee bună, dar el era atât de *korrekt*, iar relația noastră atât de *kameradschaftlich*[4] – cuvinte pe care le folosea constant când venea vorba de relații sociale – încât mi-am spus că eram sensibilă cel puțin în aceeași măsură. A fost o neghiobie din partea mea. Pe lângă faptul că interpretase probabil greșit ușurința cu care îi acceptasem sugestia de a-mi găsi un apartament în clădirea unde locuia el, a devenit firesc să ne întoarcem acasă împreună de la biroul situat în apropiere. Luam din ce în ce mai des cina împreună și, după câtva timp, a început să-și aducă gramofonul în salonul meu, iar eu găteam pentru amândoi, ca să mai facem economie. Am văzut pericolul situației, fără îndoială, așa că am început să inventez prieteni cu care-mi petreceam, chipurile, serile. Asta însemna însă o seară pierdută de una singură la cinematograf după o cină singuratică, plus plictiseala de a avea de-a face cu bărbații ieșiți la agățat. Pe de altă parte, Kurt rămânea atât de *korrekt*, relația noastră se păstra la un nivel atât de deschis, chiar elevat, încât temerile mele au început să pară idioate. Acceptam cu din ce în ce mai mare plăcere felul acesta de viață camaraderesc, care nu doar că era întrutotul respectabil, dar părea și matur, la modul modern. Am căpătat și mai multă încredere în această existență pașnică după ceva vreme, când Kurt s-a întors dintr-o vizită

[4] Camaraderească (germ., n. tr.).

făcută acasă, în Germania și mi-a spus că s-a logodit. Logodnica lui era o fostă prietenă din copilărie, pe nume Trude și, din câte mi-a povestit, se potriveau într-un mod ce se apropia de perfecțiune. Era fiica unui profesor de filosofie de la Heidelberg, ai cărei ochi placizi ce mă priveau din instantaneul pe care mi l-a arătat, împreună cu părul strălucitor împletit în cozi și rochia austeră, mi-au părut o reclamă vie la „*Kinder, Kirsche, Küche*”[5].

Kurt m-a implicat activ în povestea lor, traducându-mi scrisorile Trudei, discutând despre numărul copiilor pe care-i vor avea și cerându-mi sfatul în privința decorării apartamentului pe care plănuiau să-l cumpere în Hamburg după ce-și termina stagiul de trei ani în Londra și strângea destui bani pentru nuntă. Am devenit un soi de mătușă universală a tânărului cuplu și aș fi considerat rolul cu totul ridicol dacă n-ar fi părut destul de firesc și aproape amuzant – ca și cum aș fi avut două păpuși mari, cu care mă jucam „de-a nunta”. Kurt plănuise chiar și viața lor sexuală și insista, oarecum cu perversitate, asupra unor detalii pe care ținea să mi le împărtășească. La început a fost stânjenitor, dar după aceea, pentru că se păstra tot timpul la cel mai abstract nivel clinic, a devenit de-a dreptul educativ. Spunea că în timpul lunii de miere, la Veneția (toți germanii își petrec luna de miere în Italia), aveau s-o facă în fiecare noapte și era foarte important ca „actul” să fie perfect din punct de vedere tehnic, dar că pentru a dobândi o asemenea pricepere era nevoie de mult exercițiu. În acest scop, vor lua o cină ușoară, pentru că un stomac plin nu face decât să încurce și se vor retrage nu mai târziu de ora unsprezece, fiindcă e foarte important să doarmă opt ore pe noapte ca să-și „încarce bateriile”. Mai spunea că Trude este fecioară și dă semne că va manifesta răceală în viața sexuală, pe când el avea un temperament pasional. Așadar, vor fi necesare multe și dese jocuri sexuale preliminare pentru a-i aduce curba pasiunii la același nivel cu a lui. În această privință va avea nevoie de multă stăpânire de sine căci, îmi explica el, pentru o căsătorie fericită era esențial ca orgasmul să se petreacă simultan la ambii parteneri. Numai în felul acesta culmile amețitoare ale extazului vor putea să devină proprietatea amândurora. După luna de miere, se vor culca împreună miercurea și sâmbăta.

[5] Copii, bucătărie, biserică – slogan atribuit împăratului Wilhelm al II-lea, ce ilustrează rolul marginal al femeii în societatea germană din acele timpuri (germ., n. tr.).

Dacă o făceau mai des, exista pericolul să i se slăbească „bateriile” și să-i scadă eficiența la birou. Toate acestea erau ilustrate cu o bogăție de cuvinte științifice din cele mai explicite, ba chiar și cu diagrame și desene schițate cu furculița pe fața de masă.

Prelegerile, căci asta erau, m-au convins de faptul că era un amant de o finețe excepțională și recunosc că ajunsesem să fiu fascinată și oarecum invidioasă pe plăcerile bine planificate și scrupulos de igienice care i se pregăteau lui Trude. Existau nopți, și nu chiar puține, când tânjeam ca experiențele astea să fie pentru mine, să existe cineva care să cânte pe corzile trupului meu precum „cântă un mare violonist la vioara lui”, după cum spunea Kurt. Și bănuiesc că a fost inevitabil ca el să fie cel care-mi apărea în vise jucând acest rol – atât de blând, atât de profund conștient de nevoile fizice ale unei femei.

Lunile treceau, iar tonul și frecvența scrisorilor Trudei au început să se modifice treptat. Eu am fost cea care a observat prima, dar n-am zis nimic. Erau reproșuri mai dese și mai aspre în legătură cu durata mare a perioadei de așteptare, pasajele tandre deveneau mai fizice ale unei femei superficiale; plăcerile unei vacanțe de vară petrecută la Tegernsee, unde cunoscuse „un grup vesel”, fuseseră descrise pe un ton superlativ ca apoi, în mod semnificativ gândeam eu, să nu mai fie pomenite deloc. Mai târziu, după trei săptămâni de tăcere din partea Trudei, Kurt a venit la mine într-o seară, cu chipul palid și ud de lacrimi. Stăteam întinsă pe sofa și citeam, iar el a căzut în genunchi lângă mine, și-a lipit capul de pieptul meu și mi-a spus printre suspine că se terminase. Ea întâlnise un alt bărbat, la Tegernsee desigur, un medic din München, văduv. O ceruse în căsătorie și ea acceptase. Fusese dragoste la prima vedere. Kurt trebuia să înțeleagă că așa ceva nu i se întâmplă unei fete decât o dată în viață. Trebuia s-o ierte și s-o uite, căci nu era destul de bună pentru el. (Ah, din nou expresia asta dezgustătoare!). Spera că vor rămâne prieteni buni. Nunta avea să se celebreze luna următoare. Kurt trebuie să încerce să-i dorească din inimă să fie fericită. Cu bine, a lui abjectă Trude.

Își încolăcise brațele pe după umerii mei și mă strângea disperat.

— Acum nu te mai am decât pe tine, repeta el printre suspine. Trebuie să fii bună cu mine. Trebuie să mă alini.

I-am mângâiat părul cât mai matern am putut, întrebându-mă cum să scap din îmbrățișarea lui, în același timp însă simțind că mă topește disperarea acelui om puternic și nevoia lui acută de mine. Am încercat să-mi fac glasul să sune cât mai neimplicat.

— Dacă mă întrebi pe mine, să știi că ai avut noroc să scapi de ea. Cu o fire atât de schimbătoare ca a ei, n-avea cum să-ți fie o soție bună. În Germania sunt multe fete cu adevărat mai bune ca ea! Haide, Kurt. Mergem să cinăm, apoi la cinematograf. O să-ți mai abată gândul de la toate astea. N-are rost să plângi după laptele vărsat. Haide!

M-am desfăcut din îmbrățișare cu răsuflarea cam tăiată și ne-am ridicat amândoi în picioare.

— Ach, ești tare bună cu mine, Viv, spuse el clătinând din cap. Ești tocmai prietena care se cunoaște la nevoie – *eine echte Kameradin*. Și ai dreptate. Nu trebuie să mă comport ca un om slab de înger. Te-ar face să-ți fie rușine cu mine și asta n-aș putea suporta.

A reușit să-și compună un zâmbet chinuit, s-a dus la ușă și a ieșit.

Două săptămâni mai târziu, deveneam iubiți. Era ceva oarecum inevitabil. Am știut pe jumătate ce va urma, dar n-am făcut nimic ca să mă feresc de soartă. Nu eram îndrăgostită de el, dar devenisem atât de apropiați în multe alte privințe, încât următorul pas, acela al culcatului împreună, devenise cumva inexorabil. Detaliile sunt de-a dreptul anoste. Ocazionalul sărut prietenesc pe obraz, ca pentru o soră, se apropia treptat de colțul gurii, ca până la urmă să poposească pe buze. A urmat o pauză în campania de cucerire, până am ajuns să mă obișnuiesc și să iau acest sărut ca pe ceva normal, dar a urmat asaltul dulce asupra sânilor mei, apoi asupra întregului meu corp, atât de plăcut, de calm, de echilibrat! Apoi, într-o seară când stăteam amândoi în salonul meu, a început să-mi despoaie cu încetineală trupul, „pentru că vreau să văd cât de frumoasă ești”, dar protestele mele slabe și aproape languroase și, în sfârșit, am trăit operațiunea științifică pregătită pentru Trude. Cât de delicios a fost, în intimitatea minunată a dormitorului meu! Cât m-am simțit de în siguranță și cât de lipsit de grabă, de liniștitor a fost preludiul! Cât de puternic, de blând a fost Kurt și cât de divin de politicos! Primeam în dar câte o singură floare de fiecare dată, camera era meticulos aranjată după fiecare

extaz pasional, iar la birou și în fața celorlalți adoptam o atitudine de colegialitate studioasă și relaxată. Niciodată n-a rostit un cuvânt aspru sau murdar – totul semăna cu o serie de operații extrem de complicate făcute de chirurgul cel mai manierat din întreaga lume. Desigur, era și cam impersonal, dar îmi plăcea asta. Până la urmă, însemna sex fără implicare sentimentală sau pericole, o înviorare delicioasă a rutinei zilnice după care mă simțeam mereu lucioasă și mulțumită ca o pisică mângâiată.

Probabil am realizat, sau mai degrabă am ghicit, că măcar la femeile obișnuite (ca opus al prostituatelor) nu există dragoste fizică fără implicare emoțională, asta într-o relație de mai lungă durată. Intimitatea fizică se află la jumătatea drumului spre iubire, însă o bună parte din jumătatea cealaltă înseamnă deja sclavie. Evident, mintea și bună parte din instincte n-au intrat în relația noastră, ci au rămas amorțite, precum frumoasa adormită din poveste. Dar zilele și nopțile mele erau atât de pline de acest bărbat, devenisem dependentă de el atât de mult din cele douăzeci și patru de ore ale zilei, încât ar fi fost aproape inuman să nu mă îndrăgostesc întrucâtva de el. Mi-am tot spus că este lipsit de simțul umorului, impersonal, că nu-i place să se distreze, că e greoi și, în sfârșit, excesiv de german, dar toate astea n-au schimbat cu nimic faptul că așteptam să-i aud pașii pe scări, că mă încântau căldura și autoritatea trupului său, că eram întotdeauna bucuroasă să gătesc, să cos și să lucrez pentru el.

Am recunoscut față de mine însămi că eram pe punctul să devin un soi de legumă, o casnică, o *hausfrau*[6] docilă, gata să merg pe stradă cu șase pași în urma lui, dar am mai recunoscut și că sunt fericită, mulțumită și lipsită de griji, că nu tânjeam deloc să-mi schimb modul de viață. Existau momente când îmi doream să sparg tiparul calm și ordonat al zilelor noastre, să țip și să cânt și să dezlănțui puțin haos, dar îmi spuneam că astfel de porniri sunt fundamental antisociale, nefeminine, haotice, că denotă dezechilibru psihic. Kurt fusese cel care mă ajutase să înțeleg toate astea. Pentru el, simetria, ritmul adecvat, lucrul potrivit făcut în momentul potrivit, calmul vocii, opiniile măsurate, dragostea făcută miercurea și sâmbăta (după o cină ușoară!) însemnau calea spre fericire și erau cât mai departe cu

[6] Casnică (germ.) (n. tr.).

putință de ceea ce el descria ca „sindrom anarhic” – fumatul și băutura, fenobarbitalul, jazz-ul, aventurile promiscue de o noapte, mașinile prea rapide, curele de slăbire, negrii și noile lor republici, homosexualitatea, abolirea pedepsei cu moartea și o grămadă de alte deviații de la ceea ce el denumea *Naturmenschlichkeit* sau, în cuvinte mai multe dar mai scurte, un mod de viață mai asemănător cu cel al furnicilor și albinelor. Ei bine, mie îmi convenea! Fusesem educată în spiritul unei vieți simple și mă bucuram să mă întorc la ea după scurta-mi existență de petrecăreață în Chelsea, cu cârciumile și jurnalismul ei de duzină, ca să nu mai vorbesc de povestea penibilă cu Derek. Așa că m-am atașat într-un fel tăcut și calm de Kurt. Și după o vreme s-a produs inevitabilul.

Curând după ce am început să facem dragoste în mod regulat, Kurt m-a trimis la o doctoriță de încredere care mi-a dat să citesc acasă niște broșuri despre contracepție și m-a echipat în consecință, dar m-a avertizat că uneori chiar și genul ăsta de precauțiuni poate să dea greș. Și a dat greș! La început nu i-am spus nimic lui Kurt, sperând că totul va fi bine, dar mai apoi, din variate motive – nu voiam să port singură greutatea acestui secret, speranța vagă că va fi încântat și mă va cere de soție și o spaimă reală pentru situația în care mă aflam – am sfârșit prin a-i spune. Nu aveam nicio idee despre felul cum va reacționa, dar mă așteptam desigur la tandrețe, înțelegere și măcar o manifestare de iubire. Stăteam lângă ușa dormitorului meu, pregătindu-ne să ne urăm noapte bună. Eu eram complet goală, iar el – complet îmbrăcat. După ce-am sfârșit să-i spun, mi-a luat tăcut brațele din jurul gâtului său, mi-a privit trupul în sus și-n jos cu o expresie pe care n-o pot descrie altfel decât ca pe un amestec de furie și dispreț și a întins mâna spre clanță. M-a privit cu răceală în ochi și mi-a spus aproape în șoaptă:

— Ei și?

Apoi a ieșit din apartament închizând ușa cu grijă în urma lui.

M-am așezat pe marginea patului, cu ochii ațintiți la un perete. Ce-am făcut? Ce-am zis și nu trebuia? Ce însemna purtarea lui Kurt? După o vreme, copleșită de presimțiri sumbre, am intrat în pat și-am plâns până am adormit.

Și aveam dreptate să plâng. A doua zi dimineață, când am trecut ca de obicei pe la el ca să mergem împreună la serviciu, am văzut că plecase deja. Când am ajuns la birou, am găsit ușa

dintre camerele noastre închisă și când, după vreun sfert de oră, a venit la mine și mi-a spus că trebuie să vorbim, avea un chip rece ca de gheață. Am intrat la el în birou și m-am așezat de partea cealaltă a mesei de lucru: o angajată pe care o convocase șeful pentru o discuție – sau pentru concediere, după cum s-a dovedit a fi.

Rezumatul discursului pe care mi l-a debitat pe un ton practic și impersonal este următorul: într-o legătură camaraderească precum e cea de care ne-am bucurat noi doi și care fusese într-adevăr foarte plăcută, era esențial ca totul să decurgă într-un mod lin și ordonat. Am fost (da, „am fost!”) bun prieteni, însă trebuia să recunosc că nu s-a pomenit niciodată nimic despre căsătorie sau despre ceva mai permanent decât o relație satisfăcătoare de bună înțelegere între doi camarazi (iar cuvântul ăsta!). Relația noastră a fost, firește, una deosebit de plăcută, dar acum, datorită greșelii unuia dintre parteneri (doar eu singură, bănuiesc!) s-a întâmplat asta și era necesară găsirea unei soluții radicale la o problemă ce conținea elemente stânjenitoare și chiar periculoase pentru existența viitoare a fiecăruia dintre noi. Din păcate, căsătoria era total exclusă din calcul, cu toate că avea o părere excelentă despre calitățile mele și în primul rând despre frumusețea mea fizică. Pe lângă numeroase alte concepții, moștenise niște opinii extrem de precise în legătură cu amestecul sângelui (Heil Hitler!), în consecință atunci când se va căsători, va alege o fată cu sânge curat, teuton. Ținând cont de toate acestea și cu sincer regret, luase anumite hotărâri. Cea mai importantă era aceea că trebuia să mă supun imediat unei intervenții chirurgicale, căci trei luni însemnau deja o întârziere periculoasă. Era o chestiune foarte simplă. Mă voi duce la Zürich și voi locui într-unul din hotelurile de lângă Hauptbahnhof – orice șofer de taxi mă putea duce de la aeroport până acolo. Îi voi cere portarului să-mi spună numele medicului hotelului – în Zürich erau medici excelenți! – și voi merge să mă consulte. Doctorul va înțelege cu ușurință situația, căci așa procedează toți medicii elvețieni. Va opina că am tensiunea arterială prea mare sau prea mică, ori că starea mea nervoasă nu-mi permite stresul sarcinii și al nașterii și va discuta cu un ginecolog – în Zürich erau ginecologi nemaipomeniți! – eu mă voi supune unui consult, omul va confirma diagnosticul medicului hotelului și va semna o hârtie în

acest sens. Apoi îmi va face internarea într-o clinică și întreaga chestiune se va rezolva în răstimp de o săptămână. Totul se va desfășura într-o discreție absolută. Procedura era legală în Elveția, nici măcar nu va trebui să-mi prezint pașaportul. Puteam să folosesc ce nume doresc – unul de femeie căsătorită, desigur! Costurile vor fi, firește, destul de mari, o sută sau poate chiar o sută cincizeci de lire, dar nu era nicio problemă. Se ocupase și de asta. A deschis unul din sertarele mesei de lucru, a scos un plic și l-a așezat în fața mea. (Era cel puțin rezonabil să primesc, după aproape doi ani de servicii excelente, echivalentul salariului pe o lună în locul preavizului de concediere!) Așadar, îmi punea la dispoziție o sută douăzeci de lire, la care își îngăduise să adauge, din propriul buzunar, suma de cincizeci de lire care să acopere costul biletului de avion la clasa turist și eventualele mici cheltuieli suplimentare. Întreaga sumă era în mărci germane, ca să evit orice problemă la schimbul valutar.

După încheierea discursului mi-a zâmbit întrebător, ca și cum s-ar fi așteptat să-i mulțumesc și să-l felicit pentru eficiență și generozitate. Probabil că expresia de oroare împietrită de pe fața mea l-a luat prin surprindere, căci s-a grăbit să încheie întrevederea.

În primul rând, nu trebuia să-mi fac griji, în viață se petrec adesea astfel de incidente nefericite, dureroase și sordide. El însuși era foarte dezamăgit că o relație atât de fericită, una dintre cele mai fericite din întreaga lui viață, trebuia să se termine în felul acesta. Din păcate însă, așa trebuia să fie. Spera din inimă că înțeleg.

Am înclinat din cap în semn de aprobare și m-am ridicat în picioare. Am luat plicul de pe masă, am aruncat o ultimă privire părului blond-argintiu, gurii care îmi era dragă, umerilor puternici și, simțind că mi se umplu ochii de lacrimi, am ieșit tăcută din cameră închizând cu grijă ușa după mine.

Înainte să-l cunosc pe Kurt, eram o pasăre cu o aripă frântă, iar acum fusesem împușcată și în cealaltă.

Capitolul 6

***Pornesc spre vest*!**

La sfârșitul lui august, când se întâmplau toate astea, Zürich era pe cât de vesel poate fi un oraș mohorât. Suprafața cu limpezimi ca de gheață a lacului era presărată cu ambarcațiuni cu pânze și schiori pe apă, pe plajele publice se înghesuiau trupuri aurite de soare, posomorâta Bahnhofplatz și Bahnhofstrasse, mândria orașului, răsunau de gălăgia tinerilor echipați cu rucsaci ce porneau pe munte. Atmosfera asta de carnaval echilibrat și bine ordonat îmi zgâria nervii zguduiți și îmi umplea cu spaime amestecate inima bolnavă. Aveam sub ochi transpunerea în realitate a viziunii lui Kurt despre viață – *Naturfreude*, existența simplă a animalelor simple. El și cu mine împărtășiserăm acest mod de viață și la suprafață fusese bine. Părul blond, ochii limpezi și pielea bronzată nu se deosebesc cu nimic de stratul de fard pe fața unei femei – sunt doar o spoială mai lucioasă! O reflecție banală, desigur, dar cum fusesem dezamăgită și de caracterul meschin al lui Derek și de teutonismul îngust al lui Kurt, eram pregătită să-mi pierd încrederea în toți bărbații din lume. Asta nu pentru că mă așteptasem ca Derek sau Kurt să mă ia de soție, ci îmi dorisem doar ca ei să fie buni cu mine, să se comporte în conformitate cu idiotul de cuvânt „gentleman”, să răspundă cu afecțiune la afecțiunea pe care le-o dăruisem. Și tocmai ăsta fusese necazul! Fusesem prea bună, prea înțelegătoare, mă străduisem să le aduc plăcere (și să capăt plăcere, desigur, dar asta fusese ceva secundar), iar ei mă etichetaseră drept marfa ușor de dobândit și de înlocuit. Ei bine, toate astea se încheiaseră! De acum încolo voi lua în loc să dăruiesc. Lumea își rânjise dinții la mine – ei bine, o să-i rânjesc și eu pe ai mei! Fusesem moale în vârful capului, dar acum fontanela mea era închisă. Mi-am împins bărbia în față ca o bună canadiancă (mă rog, o canadiancă destul de bună!) și, dacă tot învățasem să înghit totul, până la ultima firimitură, am hotărât să schimb meniul.

Afacerea avortului (nu e cazul să minimalizez situația!) a însemnat un antrenament binevenit pentru noul meu rol.

Portarul hotelului m-a privit cu ochii atotcunoscători ai tuturor lucrătorilor în branșă și mi-a spus că medicul hotelului este în concediu, dar îmi poate recomanda un altul, la fel de bun. (Oare știa? Oare ghicise?) Doctorul Süsskind m-a consultat și m-a întrebat dacă am bani destui. Când i-am răspuns că am, a părut dezamăgit. Ginecologul a fost mai explicit. Se părea că are o cabană. Hotelurile din Zürich erau atât de scumpe, n-aș fi dorit să mă odihnesc câteva zile înainte de operație? M-am uitat la el cu ochi împietriți și i-am spus că unchiul meu, consulul britanic, m-a invitat să locuiesc cu familia lui în perioada de convalescență, așa că aș fi bucuroasă dacă se putea să fiu internată în clinică cât mai curând. Unchiul fusese ce-l care mi-l recomandase ca medic foarte bun. Îl cunoștea, nu-i așa?

Scamatoria mea s-a dovedit eficientă. Fusese executată cu noul meu mod hotărât de a proceda, iar ideea îmi venise spontan. Îndărătul lentilelor bifocale licărise șocul. A urmat un val de explicații febrile și un telefon imperativ la clinică. Da, sigur că da. Mâine după-amiază. Doar cu lucrurile necesare pentru o noapte.

A fost atât de tulburător din punct de vedere psihic și de nedureros pe cât mă așteptasem să fie, iar după trei zile mă aflam din nou la hotel. Hotărâsem deja ce urmează să fac. M-am întors în Anglia, am stat la noul hotel Ariel de lângă aeroport până am scăpat de sărăcăcioasele mele posesiuni și mi-am plătit facturile. Apoi mi-am stabilit o întâlnire cu reprezentantul celei mai apropiate firme Vespa, în Hammersmith, și m-am dus să-l văd.

Plănuisem să plec de una singură, pentru cel puțin un an și să văd cealaltă jumătate a lumii. Londra îmi ajunsese până-n gât. Viața de-acolo mă lovise în plin, și cu pumnul stâng și cu pumnul drept, iar acum mă clătinam ametită pe picioare. Am decis că nu aparțin locului acestuia. Nu înțelesesem lumea sofisticată a lui Derek și nu știusem ce să fac cu „iubirea” aseptică, rece și modernă pe care mi-o oferise Kurt. Mi-am spus că toate astea s-au întâmplat pentru că am prea mult „suflet”. Niciunul din bărbații ăștia nu-mi dorise sufletul, ci doar trupul. Faptul că am folosit această străveche jelanie a femeii părăsite pentru a-mi explica neputința de a-l păstra lângă mine pe oricare dintre ei constituia, după cum mi-am dat mai târziu seama, un indiciu important al eșecurilor mele în domeniu sentimental. Adevărul e

că eram o fată prea simplă ca să pot supraviețui în jungla marelui oraș. Constituiam o pradă ușoară pentru toți carnivorii. Pe de altă parte, eram prea „canadiancă” pentru a putea să intru în competiție cu Europa. Atunci așa să fie! Dacă eram simplă, nu-mi rămânea decât să mă întorc la o existență simplă. În niciun caz nu mai aveam voie să stau pe loc, să jelesc, să vegetez! Voi porni să explorez, voi porni spre aventură. Voi urma parcursul toamnei pe tot teritoriul Americii, muncind pe drum ca și chelneriță, bonă sau recepționeră ca să-mi câștig existența, până voi ajunge în Florida. Acolo o să-mi iau o slujbă la un ziar și o să stau la soare până la venirea primăverii. După aceea voi mai vedea.

Odată hotărârea luată, detaliile ducerii ei la îndeplinire m-au absorbit întrutotul, ajutându-mă să depășesc disperarea sau măcar s-o mențin în limite suportabile și amorțindu-mi sentimentele acute de păcat, rușine și eșec.

M-am dus la Asociația Automobiliștilor Americani din Pall Mall, m-am înscris în ea, am primit toate hărțile de care aveam nevoie și multe sfaturi în privința transportului. Prețurile automobilelor la mâna a doua erau mari în America, la fel și combustibilul și întreținerea, așa că m-am îndrăgostit brusc de ideea unei motociclete. La început mi s-a părut ridicol gândul că aș putea să pornesc cu un mijloc de locomoție atât de mărunțel și fragil pe uriașele autostrăzi transcontinentale, dar faptul că aș fi călătorit în aer liber consumând doar trei litri de benzină la suta de kilometri, că nu trebuia să-mi bat capul cu garajele, că aveam să călătoresc ușor și, trebuie să recunosc, că aș fi stârnit senzație pe oriunde aș fi trecut, m-a făcut să mă hotărăsc. Reprezentantul firmei Vespa din Hammersmith a făcut restul.

Știam câte ceva despre vehicule, căci oricărui copil de pe teritoriul Americii de Nord îi sunt familiare mașinile, așa că în cele din urmă a rămas să aleg între modelul micuț, de 125cc și mai robustul, mai rapidul model de 150cc Gran Sport. Am optat, desigur, pentru varianta sport cu minunatul ei sistem de accelerare și viteză maximă de aproape o sută de kilometri la oră. Avea consumul ceva mai ridicat decât al suratei ei mai mici, dar mi-am spus că în America benzina este ieftină și că trebuie să mă deplasez cu oarecare viteză dacă nu vreau să ajung în sud peste câteva luni. Reprezentantul firmei mi-a susținut alegerea plin de entuziasm și mi-a spus că, dacă se înrăutățește

vremea ori dacă sunt prea obosită, pot să pun motocicleta pe tren o bucată de drum. Mi-a mai spus că prețul de o sută nouăzeci de lire include și taxa de transport de treizeci de lire și că se va îngriji ca motocicleta să fie îmbarcată pe un vapor și să ajungă în Canada în termen de zece zile. Reducerea îmi lăsa la îndemână niște bani pe care-i puteam cheltui pe piese de rezervă și accesorii de lux. Motocicleta nu avea nevoie să fie presurizată. Am făcut vreo două ture de la un capăt la celălalt al pasarelei cu reprezentantul cel entuziast stând în spatele meu și Vespa a zburat ca o pasăre și s-a lăsat la fel de ușor condusă ca și o bicicletă. După aceea am semnat actul de achiziționare și am cumpărat o husă din blană de leopard pentru scaun, o roată de rezervă, capace ornamentale pentru roți în genul motocicletelor de curse, o oglindă retrovizoare, un portbagaj și doi coburi de șa minunați, albi cu tigheluri argintii, un parbriz din sticlă acrilică și o cască albă de protecție care mă făcea să mă simt precum Pat Moss[7]. Urmând sugestiile utile primite de la reprezentant în privința îmbrăcămintii, m-am dus la un magazin și mi-am cumpărat o salopetă albă cu nenumărate fermoare, ochelari mari de protecție cu nuna îmbrăcată în blană și o pereche de mănuși de motociclist destul de îndrăznețe, belite cu negru.

După toate astea, m-am instalat comod în camera mea de hotel, am scos hărțile și mi-am planificat prima parte a drumului cu plecare din Quebec. Mi-am luat bilet la cea mai ieftină cursă aeriană a companiei Trans-Canada până la Montreal, i-am telegrafiat mătușii Florence și, în frumoasa dimineață a zilei de 1 septembrie, am pornit. Era straniu și plăcut să mă întorc după o absență de aproape șase ani.

Mătușa mi-a spus că abia m-a putut recunoaște, iar eu am fost cu certitudine surprinsă de Quebec. La plecare, fortăreața îmi păruse vastă și maiestuoasă, dar acum îmi dădea impresia unei construcții de jucărie, de dimensiuni ceva mai mari, din Disneyland. Ceea ce îmi păruse înainte impunător și admirabil devenise o fațadă arătoasă de carton. Iar bătăliile gigantice dintre Credințe, în care mă crezusem pe punctul de a fi zdrobită, precum schisma profundă dintre *canadiènnes* și restul locuitorilor, erau acum reduse, privite din noua mea

[7] Una dintre cele mai cunoscute și mai pline de succes dintre femeile piloți de curse din Europa (n. tr.).

perspectivă, la niște certuri mărunte și penibile de parohie. Mi-am dat seama, pe jumătate rușinată, că disprețuiesc provincialismul evident al orașului, țăranii neîngrijiți și demodați care locuiesc în el și atmosfera sufocantă de snobism mic-burghez ce învăluia întreaga comunitate. Nu era de mirare că, astfel înzestrată, nu putusem să fac față lumii celei mari de-afară. Mai degrabă era minune faptul că reușisem să supraviețuiesc!

Am avut grijă să nu-i împărtășesc nimic din gândurile mele mătușii, deși bănuiesc că era și ea la fel de uluită, ba poate chiar șocată de lustrul pe care-l dobândisem „cizelându-mă” în Europa. Probabil mă considera în mare măsură un „șoarece de la oraș”, indiferent cât de simplă și de lipsită de nazuri rămăsesem în adâncul meu și m-a tot pisat cu întrebări încercând să descopere cât de adânc pătrunsese în pielea mea luciul acela străin, cât de tare mă întinase ritmul infernal al vieții pe care o dusesem acolo. Adevărul ar fi făcut-o să leșine, așa că am avut grijă să-i spun că, deși avusesem câteva flirturi scurte, m-am întors neatinsă și cu inima întreagă din orașele desfrânate de peste ocean. Nu, nu avusesem nici măcar o logodnă temporară. Și, Doamne, puteam să spun cu toată sinceritatea că niciun insular nu mă ceruse de nevastă și că nu lăsasem niciun iubit în urmă. Dar nu sunt prea sigură că m-a crezut. În schimb, mi-a făcut o mulțime de complimente în privința înfățișării. Devenisem *une belle fille*, o fată frumoasă. Se părea că dezvoltasem un *coup de tempérament* – eufemismul franțuzesc pentru sex-appeal – sau, cel puțin, aparența lui și considera incredibil faptul că, la douăzeci și trei de ani, nu există niciun bărbat în viața mea. A fost îngrozită de planurile mele și mi-a tot zugrăvit în imagini sumbre pericolele ce mă păsteau pe drum. America era plină de răufăcători. Aveam să fiu atacată pe șosea și „nenorocită”. În plus, nu era deloc potrivit pentru o lady să călătorească pe motocicletă. Spera din tot sufletul că voi încăleca motocicleta pe o parte. I-am explicat că Vespa mea era un mijloc de locomoție absolut respectabil. Ca s-o conving am mers până la Montreal, mai încântată cu fiecare kilometru parcurs și când m-am întors radioasă acasă s-a îmbunat oarecum, dar a comentat cu îndoială că „voi face senzație”.

Și apoi, la 15 septembrie, am schimbat o mie de dolari din modestul meu cont bancar în cecuri de călătorie American

Express, am împachetat în mod științific ceea ce consideram drept garderobă minimă în cei doi coburi de șa, am sărutat-o de rămas-bun pe mătușa Florence și am pornit spre St. Lawrence pe Autostrada 2.

Autostrada 2, care pornește din Quebec și se îndreaptă spre sud, spre Montreal, ar putea fi una dintre cele mai frumoase șosele din lume dacă n-ar exista nenumăratele vile și cabine de plajă ce răsăriseră precum ciupercile de-a lungul ei după război. Urmează cu fidelitate cursul râului, pe lângă malul nordic și o cunoșteam bine de pe vremea ieșirilor la iarbă verde și înot din copilărie. De atunci se deschisese Canalul St. Lawrence, astfel că acum peisajul schimbat răsuna de bubuit sonor de motoare și de trâmbițe lugubre de sirene datorită șirului neîntrerupt de vapoare mari care pluteau pe el.

Vespa torcea veselă pe șosea, mergând cu șaptezeci la oră. Hotărâsem să parcurg în medie câte două sute cincizeci – trei sute de kilometri zilnic, ceea ce însemna în jur de șase ore petrecute pe motocicletă, dar nu intenționam să mă încadrez în vreun program fix. Voiam să văd totul în calea mea. Dacă dădeam peste vreun drumeag secundar cu aspect tentant, aveam să-l urmez și dacă descopeream vreun loc frumos sau interesant, aveam să mă opresc și să-l privesc.

Așa-numitele „locuri pentru picnic” – luminișuri create de om în pădure, pe malul unui lac ori al unui râu, semănate cu o mulțime de bănci și mese rudimentare din trunchiuri de copac așezate la adăpostul arborilor pentru intimitate – sunt o invenție excelentă în Canada și în partea de nord a Statelor Unite. Mi-am propus să opresc într-unul din ele ca să-mi iau prânzul de fiecare dată când nu ploua, și să-mi pregătesc sandvișuri cu ouă și șuncă între felii de pâine prăjită înainte de a pleca de la motelul unde trăgeam peste noapte, în loc să-mi cumpăr mâncare scumpă de la magazinele de pe drum. Aceste sandvișuri, împreună cu niște fructe și un termos cu cafea, aveau să fie prânzul meu zilnic, urmând să mă revanșez seara cu o cină bună. Mi-am stabilit un buget zilnic de cincisprezece dolari. În majoritatea motelurilor se plăteau opt dolari pentru camera cu un pat, la care se adăugau taxe locale, așa că am socotit că vor fi nouă dolari, în care intrau cafeaua și cornurile de la micul dejun. Benzina nu mă costa mai mult de un dolar pe zi, ceea ce însemna că îmi rămân cinci dolari pentru prânz, cină, un pahar

cu băutură din când în când și cele câteva țigări pe care le fumam. Doream mult să mă mențin în limitele acestui buget. În harta Esso pe care o aveam și în broșurile primite de la Asociația Automobiliștilor Americani figurau nenumărate obiective turistice care meritau vizitate după ce treceam granița – aveam să străbat țara Pieilor Roșii ale lui Fenimore Cooper, să trec pe lângă câteva din cele mai importante câmpuri de bătălie ale Revoluției americane; la cele mai multe dintre ele taxa de intrare era de un dolar, dar m-am gândit că o să mă descurc și că, dacă depășeam suma fixată într-o zi, voi mânca mai puțin ziua următoare.

Motocicleta era mult mai stabilă decât mă așteptasem și se manevra minunat de ușor. După ce mi-am mai îmbunătățit tehnica, am ajuns să o conduc cu adevărat în loc să mă deplasez stând pe spinarea ei. Accelerația ei – ajungea la optzeci de kilometri pe oră în cinci secunde – era destul de bună încât să-i provoace un adevărat șoc șoferului american de berlină și zburam urcând dealurile ca o pasăre cu țeava de eșapament păcănind simpatic, cub coadă. Sigur că mă confruntam cu mulțimea de fluierături ale tinerilor și cu zâmbetele cu subînțeles însoțite de fluturări de mână ale celor vârstnici, dar mă tem că îmi făcea chiar plăcere să produc – așa cum prezisese mătușa mea – senzație pe șosea și răspundeam la toate cu zâmbete gradate în funcție de situație. Marginile majorității șoselelor americane sunt în stare proastă și mă temusem că oamenii îmi vor înghesui spre lături micuța motocicletă și că voi avea mult de furcă cu gropile, dar bănuiesc că păream atât de fragile amândouă încât șoferii îmi făceau loc și aveam spațiul benzii interioare la dispoziție.

Mi-a mers atât de bine în prima zi, încât am reușit să ies din Montreal înainte de căderea nopții și să parcurg încă patruzeci de kilometri pe Autostrada 9, care avea să mă ducă a doua zi dimineață peste graniță, în Statul New York. Am stat peste noapte la motelul Southern Trail, unde am fost tratată de parcă aș fi fost Amelia Erhardt sau Amy Mollison – situație plăcută care se repeta și cu care mă obișnuisem deja – și, după o masă frugală luată în cofetărie și un pahar de bourbon pe care am acceptat timidă să-l beau împreună cu proprietarul, m-am dus la culcare simțindu-mă emoționată și fericită. Avusesem o zi lungă și minunată, Vespa era un vis și întregul meu plan decurgea

perfect. Îmi luase o zi ca să parcurg primii patru sute de kilometri, dar am avut nevoie de aproape două săptămâni ca să acopăr următorii cinci sute. Nu s-a petrecut nimic misterios care să-mi încetinească înaintarea. După ce-am trecut granița în America, am început să hoinăresc prin Adirondacks ca și cum aș fi fost în vacanță de vară. Nu voi intra în detalii, căci ăsta nu e un jurnal de călătorie, dar nu cred să existe prea multe forturi vechi, muzee, cascade sau piscuri muntoase pe care să nu le fi vizitat, ca să nu pomenesc oribilele parcuri tematice, orășelele din vestul sălbatic reconstituite și simulacrele de rezervații de indieni la intrarea cărora lăsam câte un dolar. Pornisem într-un soi de dezmăț turistic care era stimulat în parte de o curiozitate reală, dar în primul rând de dorința de a lăsa să treacă timp cât mai mult până să fiu nevoită să părăsesc ținutul ăsta cu lacuri, râuri, păduri și munți și să pornesc spre sud, spre acel Eldorado aspru cu autostrăzi enorme, chioșcuri urâte cu hot-dog și panglici colorate de neon.

La sfârșitul celor două săptămâni am ajuns la Lake George, acest oribil centru turistic din Adirondacks unde oamenii au reușit să transforme într-un cabaret ieftin istoria, pădurile și viața în sălbăticie. Cu excepția fortului impozant unde se stocau pe vremuri blănurile aduse de vânătorii canadieni și a inofensivelor vaporașe cu aburi care circulau până la Ticoderoga și înapoi, restul e un coșmar ieftin și țipător populat cu pitici, căprioare Bamby și ciuperci otrăvitoare din ciment, chioșcuri jalnice unde se vând hamburgeri „Big Chief” și vată de zahăr „Minnehaha”, cu „atracții” precum „Ținutul animalelor” (Vizitatorii pot să țină în brațe și să fotografieze cimpanzei costumați), „Orașul iluminat cu gaz” (Sistem autentic de iluminare cu gaz, din l890) și „Orașul-istorie al Statelor Unite” – o oribilitate pe care nici nu vreau să o descriu. În acel loc am hotărât să evadez din șuvoiul acela de prost gust în care se transformase Autostrada 9 și s-o iau pe prăfuitul drum secundar ce străbătea pădurea, ajungând astfel la complexul de cabane pentru automobiliști Dreamy Pines și în fotoliul unde șed acum amintindu-mi cu exactitate cum s-a întâmplat de am ajuns acolo.

Partea a doua: Ei

Capitolul 7

„Poftește în salonul meu…”

Ploaia bate cu aceeași furie, alcătuind cu vuietul ei constant un fundal pentru torentele gâlgâitoare ce năvălesc prin burlanele din cele patru colțuri ale clădirii. Abia aștept să mă bag în pat. Cât de bine voi dormi în așternuturile micuței și imaculatei mele cabane – acele așternuturi de percal prezentate și reclamele motelului! Cât de luxoase erau paturile Elliot Frey, covoarele Magee, televizoarele și sistemele de aer condiționat Philco, răcitoarele pentru gheață Icemagic, păturile Acrilan și mobila Simmons Vivant („Tăbliile noastre laminate sunt imune la arsurile de țigară și petele de alcool”) – de fapt, toate aceste rafinamente de motel luxos și modern, până la cabinele de duș Acrylite, chiuvetele Olsonite în culori sidefii și chiar hârtia igienică Delsey („de culori moderne, ca să se armonizeze cu decorul contemporan”), vor fi ale mele și numai ale mele în această seară!

În ciuda tuturor acestor dotări excelente și a peisajului minunat, se părea că Dreamy Pines nu are vad prea bun, căci acum două săptămâni, când am ajuns aici, am găsit doar doi clienți care luaseră cameră pentru o singură noapte și nicio rezervare pentru ultimele două săptămâni de vacanță.

Doamna Phancey, o femeie cu păr cenușiu ca oțelul, ochi răi, neîncrezători și gură subțire ca o linie roșie, stătea la biroul recepției în seara când am sosit. Mi-a aruncat o uitătură urâtă (probabil pentru că eram tânără și singură!), s-a strâmbat îndoielnic în direcția coburilor mei albi și s-a luat după mine când am tras Vespa în fața cabanei numărul 9, ca să verifice dacă numărul motocicletei coincidea cu cel înscris în permisul de șofer. Soțul ei, Jed, s-a purtat mai prietenos și am înțeles curând de ce, atunci când și-a frecat ca din greșeală dosul

palmei de sânii mei mai târziu, în cofetărie, când mi-a pus în față cana cu cafea. Din câte părea, îndeplinea munca de om la toate și de bucătar improvizat al complexului. În timp ce ochii lui de un căprui șters mi se târau pe trup ca niște lipitori, a început să se vaiete că are de muncit pe brânci ca să pregătească motelul pentru închidere și că e mai tot timpul întrerupt dintr-o treabă sau alta ca să prăjească ouă pentru turiștii aflați în trecere prin zonă. El și soția lui administrau motelul pentru proprietar, un oarecare domn Sanguinetti, din Troy.

— Mahăr mare! Are o mulțime de proprietăți pe Cohoes Road, terenuri chiar pe malul râului. Plus „Calul Troian”, motelul de pe Autostrada 9, chiar la ieșirea din Albany. Poate că știi locul?

Când am răspuns că nu, domnul Phancey m-a privit ciudat.

— Dacă îți vine vreodată cheful să te distrezi, du-te la Calul Troian. Dar mai bine să nu te duci singură. Ești frumușică foc și ai putea s-o pățești. Știi ce, dă-mi un telefon după 15, când plec de-aici. Mă cheamă Phancey, mă găsești în cartea de telefon. Mi-ar face plăcere să te însoțesc și să-ți ofer o seară de distracție pe cinste.

I-am mulțumit pentru propunere și i-am explicat că eram doar în trecere prin zonă, în drumul meu spre sud. Apoi l-am rugat să-mi facă două ochiuri, prăjite pe ambele părți, cu șuncă.

Phancey nu mi-a dat pace nici după aceea. În timp ce mâncam, s-a așezat la masa mea și mi-a istorisit câte ceva din povestea anostă a vieții lui, strecurând între episoade câte o întrebare despre mine și despre planurile pe care le aveam – ce erau părinții mei, dacă nu-mi era greu să mă aflu atât de departe de casă, dacă aveam prieteni în Statele Unite și așa mai departe – întrebări nevinovate, puse, din câte aveam impresia, din simplă curiozitate. În definitiv, părea să aibă în jur de patruzeci și cinci de ani, destul de vârstnic ca să-mi fie tată și, cu toate că se purtase evident ca un bătrân libidinos, nu era nici primul și nici ultimul de acest soi care-mi ieșea în cale, iar doamna Phancey ne supraveghea cu vigilență de la biroul recepției.

Până la urmă m-a lăsat în pace și s-a dus la nevastă-sa, în timp ce eu fumam o țigară și terminam a doua cană de cafea („E gratis, domnișoară; cu complimentele motelului Dreamy Pines”). I-am auzit pe amândoi discutând cu voci scăzute despre ceva care, judecând după chicotelile dese, părea să le facă mare

plăcere. În cele din urmă, m-a preluat doamna Phancey, cloncănind matern în legătură cu planurile mele aventuroase.

— Vai de mine și de mine! Ce-o să mai inventați voi, fetele din ziua de azi?

S-a așezat în fața mea și, cu chipul cel mai blând pe care a reușit să și-l compună, mi-a propus să mă opresc pentru câteva zile la motel, să mă odihnesc și să câștig în același timp niște bani frumoși. Se părea că recepționera lor plecase cu o zi în urmă și, cum trebuiau să facă peste tot curățenie înainte de închiderea sezonului, aveau nevoie de cineva care să se ocupe de recepție.

— Ai fi de acord să accepți slujba de recepționer în săptămânile astea două, pentru treizeci de dolari pe săptămână plus casă și masă?

Se întâmpla ca acești șaizeci de dolari să-mi prindă foarte bine, la fel și cazarea și masa. În ultimul timp cheltuisem cel puțin cincisprezece dolari peste limita stabilită, așa că oferta femeii venea la timp ca să-mi echilibreze bugetul. Nu-mi prea plăceau cei doi Phancey, dar mi-am spus că nu sunt mai răi decât genul de oameni pe care mă așteptasem să-i întâlnesc în călătoria mea. În plus, fiind prima slujbă ce mi se oferea, eram curioasă să văd cum mă voi descurca. Poate că îmi vor da chiar și o scrisoare cu referințe la sfârșitul perioadei de lucru, care mi-ar fi de folos să obțin alte slujbe în moteluri, în drumul meu spre sud. Așadar, după câteva întrebări politicoase, i-am spus că îmi surâde ideea. Cei doi Phancey au părut foarte încântați, iar Millicent (căci așa mă invitase să-i spun) mi-a arătat cum să fac înregistrările pentru cazare, m-a sfătuit să nu iau în seamă clienții cu puțin bagaj și nici pe cei care coboară din rulote mari, apoi am făcut împreună un mic tur al motelului.

Motivul pentru care nu trebuia să accept clienți care veneau cu rulote spațioase mi-a deschis ochii asupra laturii neplăcute a administrării unui motel. Se părea că există oameni, în special proaspăt căsătoriți în curs de a-și întemeia un cămin, care se cazau la câte un motel mai retras folosindu-se de „pașaportul” minim al unei singure valize. Respectiva valiză nu conținea în realitate decât un set complet de scule de precizie, împreună cu un set de plăcuțe cu numere de înmatriculare false pentru rulota lor cea spațioasă, pe care o parcau în fața ușii cabanei. După ce se încuiau înăuntru și așteptau să se stingă luminile în clădirea

principală, cei doi treceau la niște activități nu foarte bătătoare la ochi, precum deșurubarea pe jumătate a mobilierului de baie, verificarea modului în care era fixat pe suport televizorul și altele de acest fel. După ce tot personalul mergea la culcare, tinerii soți se apucau efectiv de treabă: aranjau în teancuri ordonate așternutul, prosoapele, perdelele de duș, desfăceau mobila în părți componente, scoteau lustrele din tavan și luau capacul vasului de toaletă, ba chiar și vasul însuși dacă aveau priceperea necesară. Lucrau pe întuneric, desigur, folosind doar lanterne subțiri, tip creion și când totul era gata, să zicem pe la ora două dimineața, cărau în liniște totul până la rulotă. Ultima treabă pe care o aveau de făcut era să ruleze covoarele și să le folosească, cu fața în jos, pe post de prelată ca să acopere restul obiectelor din rulotă. După care schimbau plăcuțele cu numerele de înmatriculare, o ștergeau pe nesimțite, cu noua lor garnitură de mobilă gata să fie instalată în dormitorul lor gol dintr-un apartament aflat la mulți kilometri distanță, în alt stat!

După două sau trei lovituri de genul ăsta, reușeau să-și mobileze camera de zi și cea de oaspeți, după care puteau să-și înceapă viața liniștiți. Dacă aveau grădină sau verandă în fața casei, câteva raiduri întreprinse la miezul nopții pe la reședințele bogate, cu piscină, de la marginea orașului, le asigurau mobilierul de grădină, jucării mari și poate chiar o mașină de tuns iarba și câteva capete de aspersor.

Doamna Phancey mi-a spus că motelurile nu au niciun fel de modalitate de apărare în fața acestor atacuri. Tot ce se putea fixa în șuruburi era fixat în șuruburi și marcat cu numele motelului. Singura speranță era să-i miroși pe jefuitori când se înregistrau și-apoi fie să chemi poliția, fie să-i păzești toată noaptea înarmat cu o pușcă. Motelurile din orașe aveau alte probleme – se încuibau acolo prostituate, ucigașii lăsau cadavre în cabinele de duș, iar casa de bani era jefuită din când în când. Dar eu nu trebuia să-mi fac griji. Nu aveam decât să-l chem pe Jed dacă mi se părea că nu e ceva în ordine. Soțul ei putea să se arate foarte dur la nevoie și avea armă. Cu această consolare, am fost lăsată să cuget asupra laturii întunecate a industriei moteliere.

Din fericire totul a decurs bine și n-am întâmpinat nicio problemă cu slujba. De fapt, aveam atât de puține lucruri de făcut că mă întrebam la ce bun se obosiseră cei doi să mă

angajeze. Dar se vedea clar că sunt niște leneși, iar banii cu care mă plăteau nu erau ai lor; în plus, mi-am închipuit că Jed spera că-i va fi lesne să intre în patul meu. Dar nici asta nu constituia o problemă. Trebuia doar să mă feresc de mâinile lui, să-l pun la punct cu răceală cam o dată pe zi și să proptesc un scaun sub clanța ușii când mă băgăm în pat, căci încercase să intre la mine folosind cheia de rezervă, în a doua noapte a ședерii mele la motel.

În prima săptămână am avut câțiva clienți pentru câte o singură noapte, ocazie cu care am aflat că se aștepta din parte-mi să dau o mână de ajutor la curățenie, dar nici asta nu m-a deranjat. Oricum, numărul turiștilor se împuțina din ce în ce mai mult și după zece octombrie n-am mai avut niciunul.

Se pare că data de 15 octombrie este un soi de zi magică a calendarului vacanței. În această zi se încheie activitatea tuturor motelurilor, cu excepția celor de la marginea autostrăzilor. Atunci se consideră a fi începutul iernii. Urmează sezonul de vânătoare, dar vânătorii sunt în general oameni bogați care își au propriile cabane în munți, iar cei săraci se mută cu rulota de la un loc de picnic la altul și urcă prin păduri înainte să se ivească zorile, ca să-și împuște căprioarele. În orice caz, în jur de 15 octombrie turiștii au dispărut din scenă, așa că în Adirondacks nu se mai puteau câștiga bani frumoși.

Pe măsură ce se apropia ziua închiderii, cei doi Phancey purtau numeroase convorbiri telefonice cu domnul Sanguinetti din Troy. În 11 octombrie, doamna Phancey mi-a spus ca din întâmplare că ea și Jed urmează să plece în 13 și m-a întrebat dacă aș fi de acord să rămân singură în motel noaptea următoare și să-i predau cheile domnului Sanguinetti, care urma să vină și să verifice închiderea complexului pe data de 14, la prânz.

Părea un aranjament destul de precar să lase pe mâna unei fete necunoscute o proprietate atât de valoroasă, dar se explica prin faptul că cei doi urmau să ia cu ei încasările, registrele, stocul de mâncare și băutură, așa că nu aveam altceva de făcut decât să sting luminile înainte de a merge la culcare. Domnul Sanguinetti sosea a doua zi, însoțit de camioane ce aveau să transporte restul obiectelor care se puteau muta din loc, iar după aceea puteam să plec liniștită. Am acceptat imediat, iar doamna Phancey m-a răsplătit cu o tentativă de zâmbet și mi-a

spus că sunt o fată cumsecade; însă când i-am cerut o scrisoare de recomandare, a devenit închisă și mi-a spus că va trebui să lase asta în seama proprietarului, dar că va avea grijă să-i spună acestuia că le fusesem de mare ajutor.

Ultima zi a trecut cu încărcatul lucrurilor în rulota lor, până când magaziile și cofetăria au fost golite cu totul. N-au lăsat decât ouă, șuncă, pâine și cafea pentru mine și pentru șoferii de camion care s-ar fi putut opri în drum ca să mănânce.

M-am așteptat ca, fiind ultima zi, cei doi să se poarte mai frumos cu mine. În definitiv, ne-am înțeles destul de bine și eu m-am străduit să îi ajut în orice mod mi-a stat în putință. Dar, destul de ciudat, lucrurile au stat exact invers. Doamna Phancey mi-a dat ordine de parcă eram slugă, iar Jed a devenit brutal și urâcios în lascivitatea lui, vorbindu-mi murdar chiar și atunci când nevastă-sa se afla prin apropiere. Nu se sfia deloc să mă pipăie ori de câte ori reușea să se apropie de mine. Nu reușeam să pricep pentru ce se schimbaseră așa; era ca și cum ar fi căpătat ce voiau de la mine și acum puteau să dea frâu liber disprețului, ba chiar dezgustului, după cum mi se părea. M-am înfuriat atât de rău, încât într-un târziu m-am dus la doamna Phancey, i-am spus că plec și că vreau să mă plătească. Dar ea mi-a râs în față.

— A, nu, de asta se va ocupa domnul Sanguinetti. N-avem niciun chef să găsească tacâmuri lipsă când face numărătoarea.

Îngrozită de gândul că va trebui să le suport mutrele în timpul mesei de prânz, mi-am făcut câteva sandvișuri cu gem, m-am încuiat la mine în cabană și m-am rugat să vină mai repede dimineața, ca să scap de ei. Și, așa cum am spus deja, s-a făcut în cele din urmă ora șase dimineața și am avut ușurarea să-i văd pe cei doi monștri luând-o din loc.

Este ultima noapte pe care o petrec la Dreamy Pines; mâine voi porni din nou la drum. A fost o părticică de viață destul de plăcută, în ciuda celor doi Phancey și am învățat noțiunile elementare ale meseriei de recepționer, lucru care putea să-mi prindă foarte bine într-o zi. Mă uit la ceas și văd că s-a făcut ora nouă. WOKO transmite un alt buletin de știri plin de jelanii. La sfârșit, vine totuși o veste bună: cerul se va însenina până la miezul nopții în toată regiunea. Așadar, cu puțin noroc voi avea drumul uscat la plecare. Intru după tejgheaua cafenelei, pornesc plita electrică și pun în tigaie trei ouă și șase felii de șuncă

afumată cu lemn de hicori. Îmi e foame.

După câteva clipe aud bătăi puternice în ușă.

Capitolul 8

Dinamită din ținutul coșmarelor

Îmi simt inima bătând undeva în gât. Cine putea să fie? Atunci îmi amintesc că am aprins în timpul primei părți a furtunii panoul care anunța LOCURI LIBERE. Fir-ar să fie, uitasem să-l sting! Ce idioată! Bătăile răsună din nou. Ei bine, n-am de ales: trebuie să deschid ușa, să-mi cer scuze și să-i trimit pe cei de afară la Lake George. Mă apropii tulburată de ușă, o descui, dar las lanțul de siguranță pus.

Clădirea nu are verandă. Panoul luminos de neon proiectează un halou roșiatic pe pânza ploii și scânteiază pe impermeabilele negre cu glugă ale celor doi bărbați. În spatele lor se vede o berlină neagră. Unul dintre ei mă întreabă politicos:

— Domnișoara Michel?

— Da, eu sunt. Dar mă tem că am aprins din greșeală panoul care anunță locuri libere. Motelul este închis.

— Da, sigur că da. Venim din partea domnului Sanguinetti. Suntem de la compania sa de asigurări. Am venit să facem un inventar rapid înainte ca lucrurile să fie luate mâine. Putem scăpa de ploaia asta, domnișoară? Îți arătăm legitimațiile înăuntru. E o noapte grozav de scârboasă!

Mă uit cu îndoială de la unul la celălalt, dar nu reușesc să văd mare lucru din fețele lor prin glugile negre. Nu mi-au dat niciun motiv de îngrijorare, dar parcă tot nu-mi place situația. Le spun cu nervozitate:

— Dar familia Phancey, administratorii, n-au pomenit despre venirea dumneavoastră.

— Ei bine, domnișoară, ar fi trebuit s-o facă. Va trebui să-i raportez asta domnului Sanguinetti. Nu-i așa, domnule Jones?

Celălalt bărbat își înăbușă un chicotit. Dar de ce chicotește?

— Sigur că da, chiar așa, domnule Thomson.

Apoi mai chicotește o dată.

— Bine, domnișoară. Acum ești așa de bună să ne dai drumul

înăuntru? Plouă ca naiba și ne udă până la piele!

— Păi, nu știu ce să spun. Mi s-a spus că nu las pe nimeni înăuntru. Dar fiindcă veniți din partea domnului Sanguinetti…

Desfac cu mâna tremurătoare lanțul de siguranță și deschis ușa.

Cei doi năvălesc înăuntru împingându-mă în lături cu brutalitate și se opresc unul lângă celălalt, privind fără grabă în jur. Cel care fusese numit domnul Thomson miroase aerul și mă privește cu ochii lui negri. Are o față rece, împietrită, cu pielea de o nuanță cenușie.

— Fumezi?

— Da, puțin. De ce?

— Am vrut să știu dacă ești singură.

Îmi îndepărtează mâna de pe clanță, trântește ușa, o încuie și pune la loc lanțul de siguranță. Apoi își scot amândoi impermeabilele ce șiroiesc de apă, le aruncă neglijent pe podea și acum, că-i pot vedea bine pe amândoi, realizez că sunt în foarte mare pericol. „Domnul Thomson”, evident conducătorul, este un bărbat înalt și slab, cu un trup aproape scheletic, iar pielea lui are acea tentă cenușiu, de înecat, pe care o capătă omul când petrece foarte puțin timp în aer curat. Ochii negri cu priviri lenețe au o privire apatică, iar gura îi e subțire, cu buze de un roșu-vinețiu, precum o rană prost cicatrizată. Când vorbește se vede o lucire slabă de metal argintiu de la dinții din față și mă gândesc că i-au fost îmbrăcați economic în oțel, așa cum am auzit că se procedează în Rusia și în Japonia. Are urechi plate, apropiate mult de țeasta osoasă de formă aproape pătrată, acoperită cu păr cenușiu tuns atât de scurt, încât se vede pielea albicioasă printre fire. Poartă un costum negru cam prost croit, la un singur rând, cu umerii sacoului vătuiți și pantaloni drepți ca un burlan și atât de strâmți că i se văd genunchii prin stofă și o cămașă gri, închisă până la gât, fără cravată. Pantofii cu vârfuri ascuțite, după moda italiană, sunt din antilopă gri. Și hainele și încălțămintea par noi. În ansamblu, are o înfățișare de reptilă care mă înfricoșează și îmi provoacă fiori.

Dacă individul ăsta emană o amenințare mortală, celălalt e mai degrabă nesuferit – un tânăr scund, cu fața rotundă ca o lună, ochi umezi de un albastru decolorat și buze groase, lipicioase. Are pielea foarte albă și e spân – lipsesc sprâncenele și genele, iar țeasta îi e lucioasă precum o bilă de biliard. Mi-ar fi

milă de el dacă n-aș fi atât de înspăimântată, mai ales că pare și foarte răcit și a început să-și sufle nasul imediat ce a scăpat de impermeabilul ud. E îmbrăcat cu o geacă ieftină de piele neagră niște pantaloni soioși și are în picioare o pereche de cizme de piele de box cu ținte, așa cum se poartă în Texas. Pare un mic monstru, genul care obișnuiește să smulgă aripile muștelor doar ca să se amuze și îmi doresc disperată să nu fi îmbrăcat niște haine care să mă facă să par atât de goală

După ce termină cu suflatul nasului, pare să devină brusc conștient de prezența mea. Mă privește alene de sus până jos și rânjește încântat, apoi se învârte în jurul meu scoțând câte un fluierat prelung.

— Ia uite-aici, Horror, spune el făcându-i cu ochiul celuilalt, ce mai bucățică! Să te tot uiți la balcoanele astea ale ei și să nu te mai saturi! Și ce posterior asortat! Mamă-mamă, ce mai bucățică!

— Nu acum, Sluggsy. Mai târziu. Tre' să mergem mai întâi să vedem ce e prin cabanele alea. Între timp, domnișoara o să ne facă ceva de halealã. Cum vrei ouăle?

Individul numit Sluggsy îmi rânjește dezgustător.

— Omletă, scumpete. Bine bătute și nu prea seci. Așa cum le face mama, că altfel te plesnesc chiar peste fundulețul ăla rotund. Maică-măiculița mea!

Face câțiva pași dansați, ca de boxer înspre mine și mă dau în spate, către ușă. Mă prefac mai înfricoșată decât sunt de fapt și, când ajunge destul de aproape de mine, îl plesnesc cât pot de tare peste față și, înainte să-și dea seama ce i se întâmplă, țâșnesc spre o masă, iau unul din scaunele mici din metal și-l ridic cu picioarele îndreptate spre el.

Bărbatul cel slab scoate un râs scurt și răutăcios, ca un lătrat.

— Gata, Sluggsy, ajunge! Ți-am spus c-o lăsăm pe mai târziu. Lasă târfa asta proastă în pace deocamdată. Avem toată noaptea la dispoziție. Trebuie să facem cum am stabilit eu.

Pe chipul rotund și puhav ca o lună, ochii se înroșiseră de furie. Individul își freacă obrazul și-și desface buzele într-un zâmbet crud.

— Știi ce, păpușico? Tocmai ți-ai făcut rost de o noapte mai furtunoasă ca aia de-afară. O să fie îndelung și încet și-apoi o s-o iau iar de la capăt. M-ai înțeles?

Îi privesc pe amândoi pe după scaunul pe care-l țin în

continuare ridicat. Indivizii ăștia sunt cu adevărat dinamită din ținutul coșmarelor!

— Cine sunteți? îi întreb străduindu-mă să-mi păstrez vocea cât mai calmă. Ce se întâmplă aici? Dați-mi, vă rog, legitimațiile! Dacă aud vreo mașină trecând prin fața motelului, sparg geamul și strig după ajutor. Sunt canadiancă. Dacă vă atingeți de mine, mâine veți avea mari necazuri.

— Până mâine mai este timp, râde Sluggsy. Mai bine fă-ți griji pentru noaptea asta, scumpete!

Încântat de amenințarea proferată, se întoarce spre slăbănog.

— Poate c-ar trebui s-o ajuți un pic să-i vină mintea la cap, Horror. Ar fi cazul să devină mai cooperantă.

Horror se uită la mine cu ochii lui reci, complet lipsiți de interes.

— N-ar fi trebuit să-l lovești pe Sluggsy, cucoană. Băiatu' ăsta e un dur, nu suportă femeile care încearcă să se pună cu el. Se gândește că o fac din cauza mutrei lui urâte. Așa face de când a stat o vreme într-un salon izolat, la San Q. Boală de nervi. Cum îi zic doctorii la chestia aia a ta, băiete?

Sluggsy își umflă pieptul și rostește pompos cuvintele latinești:

— Alopecia totalis. Asta înseamnă că n-am păr, vezi? Nici măcar un fir. Nici aici, nici aici și nici aici. Ei, ce părere ai despre asta, boarfă?

— În concluzie, Sluggsy își iese una-două din minți, intervine Horror. Crede că societatea nu-l tratează corect. Dacă ai suferi și tu de boala lui, poate că ai gândi ca el. Așa că s-a făcut… ceea ce noi, în Troy, numim un „executor". Adică îl angajează niște tipi ca să-i convingă pe alți tipi să facă ce vor ei. E pe statul de plată al domnului Sanguinetti, care s-a gândit că ar fi bine să venim aici și să supraveghem locul până când ajung camioanele. Șefului nu i-a plăcut gândul că o fată tânără stă singură peste noapte în motelul ăsta mare, așa că ne-a trimis să-ți ținem de urât. Nu-i așa, Sluggsy?

— Ăsta-i șpilul, sigur că da, răspunde el chicotind. Doar ca să-ți ținem de urât, boarfă! Și să te ferim de lupi. Din câte cunoaștem noi pădurile astea, s-ar putea să ai foarte mare nevoie să fii apărată. Corect?

Cobor scaunul și-l pun pe tăblia mesei.

— Ei bine, cum vă numiți? Și ce e cu legitimațiile alea?

Deasupra tejghelei barului, pe raft, este o singură cutie de cafea Maxwell House. Sluggsy se răsucește brusc și din mâna dreaptă îi țâșnește o flacără; nici măcar n-am băgat de seamă când a scos arma. Răsună o împușcătură puternică, cutia de cafea saltă în aer și cade. Sluggsy trage din nou în ea cât e în aer, provocând o explozie maronie de cafea. Urmează o tăcere asurzitoare, tulburată doar de clinchetul bucățelelor de tablă ce cad pe podea. Sluggsy se întoarce spre mine, cu amândouă mâinile goale – arma a dispărut, pur și simplu. Îi strălucesc ochii de mulțumire pentru priceperea de care a dat dovadă.

— Ce-ar fi să consideri asta ca legitimație, scumpete?

Mirosul norului de fum albăstrui ajunge la mine și mă înecă izul aspru al corditei. Îmi tremură picioarele.

— Nu-i legitimație, doar o mare risipă de cafea, spun cât de provocator reușesc. Și ce-i cu numele voastre?

— Doamna are dreptate, spune slăbănogul. N-ar fi trebuit să strici cafeaua aia, băiete. Dar vezi, cucoană, de aia i se zice Sluggsy[8], pentru că-i tare priceput când e vorba de lovituri dure. Sluggsy Morant. Iar eu sunt Sol Horowitz. Mi se zice „Horror[9]”, da’ habar n-am de ce. Tu știi, Sluggsy?

Sluggsy chicotește din nou.

— Poate că i-ai făcut și tu odată unuia o cicatrice, Horror. Sau poate chiar la mai mulți. Cel puțin așa zic unii.

Slăbănogul nu face niciun comentariu la această observație, ci spune liniștit:

— Bine. Să-i dăm drumul acum! Sluggsy, te ocupi de cabane, așa cum am zis înainte. Tu ne faci ceva de mâncare, cucoană. Nu-ți băga nasul unde nu-ți fierbe oala, fă ce-ți spunem noi și n-o să pățești nimic. Bine?

Sluggsy mă amănunțește cu o privire lacomă.

— Ei, adică n-o să pățești prea multe. Ce părere ai, puicuță?

Fără să-mi aștepte răspunsul, se duce la raftul cu chei din spatele biroului, le ia pe toate și se îndreaptă spre ușă. Eu pun scaunul pe podea și străbat încăperea până la tejgheaua cofetăriei, cu toată stăpânirea de sine pe care reușesc să o mobilizez.

Slăbănogul se duce agale până la masa cea mai îndepărtată

[8] De la „slugger” – boxer cunoscut pentru loviturile lui foarte puternice. Porecla ar putea fi tradusă „Pumn-de-fier” (n. tr.).

[9] Groază, oroare, spaimă (engl., n. tr.).

din cofetărie și trage un scaun pe care-l învârte în aer, așezându-se apoi călare pe el, cu brațele încrucișate lejer peste spătar. Își sprijină bărbia pe brațe și mă privește cu ochi nemișcați și indiferenți.

După o vreme îmi spune încet, atât de încet că abia îl pot auzi:

— Și pentru mine omletă, cucoană. Cu multă șuncă rumenită bine. Și pâine prăjită cu unt. Cafea mai este?

— Să văd ce a mai rămas.

Mă las pe coate și pe genunchi după bar. Cutia are patru găuri mari, dar a mai rămas de vreo două degete în ea; restul se împrăștiase pe jos. Pun cutia pe bar și adun pe o farfurie câtă cafea reușesc, fără să-mi pese cu cât praf e amestecată. Rămășițele din cutie le-am păstrat pentru mine.

Petrec vreo cinci minute jos, după bar, încercând cu disperare să gândesc, să-mi fac un plan. Indivizii ăștia erau niște criminali! Și lucrau pentru domnul Sanguinetti, asta cu siguranță, pentru că-mi știau numele – fie de la el, fie de la cei doi Phancey. Restul poveștii lor era minciună. Fuseseră trimiși aici, pe o astfel de furtună, cu un scop anume. Dar care? Știau că sunt străină, canadiancă și că aș putea foarte bine să merg a doua zi la poliție și să-i reclam. Tipul numit Sluggsy fusese închis la San Quentin. Dar celălalt? Sigur că da, din cauza asta avea pielea aia cenușie, de om pe jumătate mort! Probabil că abia ieșise și el din închisoare, se simțea și după miros. Așa că puteam să le aduc necazuri serioase, să spun la poliție că sunt ziaristă și că am de gând să scriu despre ceea ce li se întâmplă tinerelor care călătoresc singure prin Statele Unite. Dar oare aș fi crezută? Doamne, panoul luminos care anunța că sunt locuri libere! Îl lăsasem aprins, în ciuda faptului că eram singură în tot motelul. Nu cumva din cauză că doream să mi se țină companie? De ce mă îmbrăcasem atât de provocator dacă mă așteptam să-mi petrec seara singură? N-am avut curaj să duc gândul mai departe. Bine, așadar ce căutau oamenii ăștia aici? Aveau o mașină obișnuită; dacă intenționau să jefuiască, veneau cu un camion. Poate că fuseseră totuși trimiși să păzească complexul și se purtaseră atât de urât cu mine doar pentru că ăsta era modul lor de a se comporta. Dar cât de departe intenționau să meargă? Ce avea să mi se întâmple în noaptea asta?

Mă ridic în picioare și mă apuc să le fac de mâncare. Mai bine

să le dau ce doresc, atunci n-au să aibă niciun pretext ca să-mi facă rău.

Văd șorțul lui Jed, rulat și aruncat într-un colț. Îl ridic și mi-l prind la brâu. Oare găsesc vreo armă? În sertarul cu tacâmuri este un spărgător de gheață și un cuțit de măcelărie foarte ascuțit. Scot spărgătorul de gheață și-l pun la betelia pantalonilor, sub șorț, cu mânerul în jos. Ascund cuțitul sub un prosop de bucătărie de lângă chiuvetă. Las sertarul cu tacâmuri deschis și îmi așez la îndemână un șir de căni și pahare pe care să le arunc la nevoie. Procedez copilărește? Dar asta e tot ce am la îndemână.

Din când în când arunc o privire în celălalt capăt al încăperii. Ochii slăbănogului sunt ațintiți de fiecare dată asupra mea; ochii aceia îmbătrâniți în fărădelegi și în subterfugiile lor, care știu ce e în mintea mea și ce măsuri de apărare iau. Sunt aproape sigură că am dreptate, însă îmi continui pregătirile mărunte și-mi spun, așa cum făceam pe vremea când eram la școală, în Anglia: „Când au să-mi facă rău, pentru că știu sigur că așa va fi, trebuie să le fac rău la rândul meu. Când o să mă atace, o să mă violeze și-o să mă omoare, vor vedea că nu le va fi chiar atât de ușor”.

Viol? Omor? Oare asta o să mi se întâmple? Nu știu. Nu știu decât că sunt într-o situație disperată. Citisem asta pe chipurile celor doi bărbați, pe fețele lor indiferente și lacome. Amândoi erau porniți împotriva mea. Dar de ce? Nu știu. Dar sunt absolut convinsă că așa stau lucrurile.

Sparg opt ouă într-un castron și le bat ușor cu o furculiță. Boțul mare de unt se topește în tigaia pentru sosuri. Pe ochiul de alături, șunca începe să sfârâie într-o altă tigaie. Torn ouăle bătute în tigaia pentru sosuri și încep să amestec. În timp ce mâinile mi se mișcă mecanic, mintea îmi aleargă înnebunită căutând modalități de scăpare. Totul depinde de tipul numit Sluggsy – dacă nu încuie ușa la loc când se întoarce din inspecție, aș putea încerca să fug. Ideea de a folosi Vespa ieșea din discuție, căci nu o mai folosisem de o săptămână și precis ar fi durat prea mult până să-i pornesc motorul rece. Asta însemna să-mi abandonez toate obiectele personale și banii atât de prețioși și să alerg precum un iepure, când spre dreapta, când spre stânga până ajung la ultimul șir de cabane și reușesc să intru în pădure. După aceea n-am să-o iau spre dreapta, firește,

căci lacul din spatele cabanelor îmi limita opțiunile. O voi lua spre stânga, căci în direcția aceea nu e altceva decât o întindere nesfârșită, acoperită de copaci. Voi ajunge udă leoarcă după primii câțiva metri și probabil voi îngheța bocnă în timpul nopții. O să-mi rănesc precis picioarele încălțate cu sandalele astea ridicole. Și ar fi foarte posibil să mă rătăcesc prin pădure. Dar toate acestea erau probleme cărora va trebui să le fac față într-un fel sau altul, atunci când va veni vremea. Principalul era să scap de indivizii ăștia odioși. Nimic altceva nu mai avea importanță.

Omleta e gata, moale așa cum o ceruseră, o scot pe un platou rotund și o înconjor cu feliile rumenite de șuncă. Pun pâinea prăjită pe o altă farfurie, scot un pachet proaspăt de unt și așez totul pe o tavă. Torn apă clocotită peste cafea și constat cu mulțumire că se ridică o mulțime de praf. Sper să se înece cu ea! Iau tava, ies de după bar simțindu-mă mai respectabilă așa, acoperită de șorț și o duc la masa unde se așezase slăbănogul.

Chiar când o pun pe masă aud ușa deschizându-se și închizându-se la loc cu o bufnitură, dar nu sesizez clicul metalic al yalei. Mă întorc rapid. Sluggsy se întorsese cu mâinile goale. Inima începe să-mi bată sălbatic. Sluggsy se apropie de masă în timp ce eu iau farfuriile cu mâncare de pe tavă. Privește mâncarea peste umărul meu, apoi mă înconjoară pe nesimțite, mă apucă pe după talie și-și înfundă fața puhavă în ceafa mea.

— Fix cum o face mama, scumpete. Ce-ar fi să ne zbenguim puțin amândoi după aia? Dacă te pricepi la fel de bine ca la omletă, înseamnă că ești fata visurilor mele. Ce zici, boarfă, batem palma?

Țin în mână cafetiera și sunt gata să-i arunc conținutul fierbinte peste umăr, direct în față. Horror îmi sesizează intenția și intervine cu glas aspru:

— Las-o în pace, Sluggsy. Ți-am spus că mai târziu!

Vorbele cad ca un duș rece și individul îmi dă drumul.

— Era cât pe ce să te alegi și tu cu ouăle prăjite, adaugă el pe un ton indiferent. Va trebui să ai grijă cu cucoana asta. Acuma lasă tâmpeniile și stai jos. Avem o treabă de făcut.

Pe chipul celui admonestat se citește bravadă, dar și supunere.

— Am și eu un suflet, amice! Vreau și eu o bucățică din domnița asta, că de nu mă topesc pe picioare!

Își trage un scaun și se așază, iar eu mă îndepărtez grăbită de masa lor.

Combina mare, radio cu televizor, de pe suportul de lângă ușa din spate continuase să cânte în surdină tot acest răstimp, dar eu nu o mai auzisem. Mă duc la ea și răsucesc butoanele, dând volumul aproape la maxim. Cei doi discută preocupați în șoaptă; se aude clinchet de tacâmuri. Acum sau niciodată! Măsor din ochi distanța până la clanța ușii și țâșnesc spre stânga.

Capitolul 9

Atunci am început să țip

Aud un singur glonț înfigându-se în rama de metal a ușii și o iau la goană pe iarba udă ca scăpată din iad, ca să-mi salvez pielea, ferindu-mi pântecul de înțepătura spărgătorului de gheață cu mâinile făcute căuș. Din fericire ploaia se oprise, dar iarba e îmbibată cu apă și alunecoasă sub tălpile subțiri ale sandalelor; îmi dau seama că nu alerg destul de repede. Aud ușa izbindu-se de perete în spatele meu și glasul lui Sluggsy:

— Stai pe loc sau te ia dracu'!

Încep să alerg în zig-zag, dar se pornesc împușcăturile. Albine atent țintite îmi bâzâie pe la urechi și se înfig în iarbă. Mai am de parcurs zece metri până ajung la colțul primei cabane și reușesc să ies din conul de lumină răspândit de becul de la intrare. Alerg aplecată, așteptând înspăimântată lovitura glonțului. Geamul cabanei e spulberat de o împușcătură, dar ajung să mă ascund după colțul ei. După doar câteva clipe pătrund în pădurea mustind de apă și aud mașina pornind. Ce se întâmpla?

Îmi e cumplit de greu să înaintez. Pinii plini de apă cresc aproape unii lângă alții, ramurile lor se împletesc și mă izbesc nemilos peste față. E un întuneric ca de smoală, nu zăresc nici la un metru în față. Însă brusc pot să văd în jurul meu și îmi dau seama îngrozită de ce au avut nevoie de mașină, când îi văd farurile puternice îndreptate spre marginea șirului de copaci. Încerc să mă feresc de ochii cercetători, aud motorul ambalându-se și iată că mă văd prinsă în bătaia luminii. Nu prea

știu încotro s-o iau, așa că o pornesc în direcția în care văd pinii îndesindu-se. Mă întreb când vor începe din nou împușcăturile. Abia dacă reușisem să intru vreo treizeci de metri în desiș, așa că probabil voi auzi gloanțele șuierând dintr-o clipă într-alta. Gâfâi cu respirația aproape tăiată, crengile pline de ace îmi sfâșie hainele și-mi simt picioarele deja rănite. Îmi dau seama că nu mai pot să rezist mult în ritmul ăsta. Va trebui să găsesc un desiș unde să scap de bătaia farurilor și să mă ascund. Dar de ce nu trag? O iau spre dreapta, dau de un desiș întunecat și cad în genunchi pe patul de ace care mustește de apă. E un pin ca toți ceilalți, cu ramurile aplecate mult spre pământ. Mă târăsc sub el, mă lipesc de trunchiul gros și aștept să mi se potolească respirația zgomotoasă.

În liniștea care se lasă îl aud pe unul dintre ei venind după mine, nu neauzit fiindcă era imposibil, ci cu pași rari și egali, oprindu-se din când în când ca să asculte. Omul, oricare din ei o fi fost, își dăduse probabil seama, din tăcerea care se înstăpânise, că m-am ghemuit undeva pe pământ. Dacă cunoaște cât de cât pădurea, va descoperi curând locul unde se opresc ramurile rupte și pământul răscolit. După aceea va fi doar o chestiune de timp până să mă găsească. Mă strecor cât mai ușor pe după trunchiul pinului, încercând să mă îndepărtez de urmăritor și observ luminile farurilor ațintite pe ramurile ude de deasupra capului meu.

Zgomotul de pași și de rămurele frânte se apropie de mine. Acum îi aud și respirația aspră, întretăiată. De undeva de aproape, de foarte aproape, vine șoapta rece a lui Sluggsy:

— Ieși afară, păpușică, altfel tăticu se supără rău de tot. Joaca de-a fugitul prin pădure s-a terminat. E vremea să vii la tăticu.

Lumina slabă a unei lanterne se plimbă cercetătoare de la un copac la altul. Mizerabilul știe că sunt undeva la câțiva metri distanță. După câțiva pași raza lanternei se oprește sub pinul după care mă adăpostisem.

— Cucu-bau, scumpete, tăticu te-a găsit, șoptește el plin de încântare.

Oare chiar mă găsise? Rămân nemișcată, abia respirând.

Se aude bubuitura unei împușcături și glonțul se înfige în trunchiul copacului din spatele meu.

— Asta-i doar o încurajare, boarfă. Data viitoare ți se înfige într-un picioruș.

Deci îmi zărise picioarele!

— Bine, vin, îi spun cu glas gâtuit de spaimă. Dar nu mai trage.

Mă târăsc în patru labe din ascunzătoare și-mi spun isteric: „Frumos mod de a te îndrepta spre locul execuției, Viv!”

Îl găsesc pe Sluggsy stând nemișcat, cu fața rotundă dungată de raze gălbui de lumină și umbre cenușii. Ține pistolul ațintit spre stomacul meu și-mi face semn cu mâna să mă mișc.

— Bine. Ia-o înaintea mea! Dacă te oprești, o să-ți găuresc poponețul ăla rotund.

Mă poticnesc jalnic printre copaci spre farurile mașinii ce licăresc la distanță. Mă sugrumă disperarea și cad pradă unui acces de autocompătimire. Oare ce-am făcut ca să merit o soartă ca asta? De ce mă alesese Dumnezeu să fiu victima acestor doi necunoscuți? Acum sunt furioși de-a binelea, o să-mi facă rău fără îndoială și după aceea au să mă ucidă. Dar poliția va scoate gloanțele din corpul meu! Ce fărădelege cumplită aveau de gând să comită dacă nici nu le păsa că lasă în urma lor dovada cadavrului meu? Oricare ar fi fost delictul, probabil că erau destul de convinși că nu vor lăsa nicio urmă. Pentru că nu voi putea fi găsită! Mă vor îngropa sau mă vor arunca în lac, cu un bolovan legat de gât!

Ajungem la lizieră. Slăbănogul își scoate capul pe geam și-i strigă lui Sluggsy:

— Bine, adu-o aici. Nu-i fă niciun rău. Lasă asta pe seama mea.

Ne urcăm în mașină, Sluggsy se așază lângă mine și mă pipăie lasciv cu mâna liberă.

— Nu!

Doar atât reușesc să îngaim, fiindcă simt că nu mai am putere să rezist.

— Ai dat de belea, boarfă, îmi șoptește el insinuant. Horror e un tip al naibii de rău și o să te facă să suferi. Dacă-mi spui „da” în seara asta și-mi promiți că te porți frumos, poate că te scap de bătaie. Ce părere ai, scumpete?

Reușesc să-mi adun ultima fărâmă de voință și-i șuier printre dinți:

— Mai bine mor decât să mă atingi!

— Bine, iubițico. Dacă tu nu dai, nu dau nici eu. Tocmai ți-ai făcut rost de o noapte cam agitată. M-ai priceput?

Mă ciupește atât de rău, că țip. Tipul râde încântat.

— Așa, păsărică, dă-i drumul și cântă! Nu-ți strică să exersezi nițel.

Îmi face vânt prin ușa din spate a clădirii recepției, pe care apoi o încuie grijuliu. Încăperea arată neschimbată – becurile ard, din radio se revarsă bubuitul unui ritm vesel de dans, toate obiectele sclipesc și lucesc lustruite, răsfrângând lumina. Mă gândesc cât de fericită eram în camera aceea doar cu câteva ceasuri în urmă, mă gândesc la amintirile pe care le evocasem ghemuită în fotoliu, unele dulci, altele triste. Cât de mărunte îmi par acum necazurile alea copilărești! Cât de ridicol era să vorbesc despre inima mea frântă și despre tinerețea pierdută în timp ce oamenii ăștia se pregăteau să iasă din tenebrele lor și să se arunce asupra mea! Întâmplarea de la cinematograful din Windsor? A fost un act nesemnificativ dintr-o piesă, aproape o farsă. Zürich? A fost un adevărat paradis! Adevărata lume a junglei cu monștrii ei înspăimântători se arată rareori într-o viață de om, de față sau, pur și simplu, pe stradă. Dar ea este mereu prezentă prin preajmă. Faci un pas greșit sau mizezi pe o carte proastă în jocul destinului și iată că-i cazi pradă, că devii victima unei lumi pe care nici nu ți-ai imaginat-o măcar, despre care nu știi nimic și împotriva căreia nu ai nicio armă. Și nici busolă, ca să poți ieși din ea.

Individul poreclit Horror stă în mijlocul camerei într-o atitudine lenevă, relaxată, cu mâinile pe lângă corp. Mă privește cu ochii lui indiferenți. Într-un târziu ridică o mână și-mi face semn cu arătătorul îndoit să mă apropii. Înaintez spre el cu picioarele înghețate și rănite. Când mai am doar câțiva pași, ies din transă. Îmi aduc brusc aminte, mâna mi se strecoară pe după betelia udă leoarcă a pantalonilor și simt vârful spărgătorului de gheață pe sub șort. Îmi va fi destul de greu să-l scot afară și să-l apuc de mâner. Mă opresc în fața lui. Continuând să mă țintuiască cu privirea, ridică mâna cu iuțeala unui șarpe care atacă și mă pălmuiește, trosc-pleosc, pe amândoi obrajii. Mi se umplu ochii de lacrimi, dar apoi îmi amintesc din nou și mă aplec în față, ca pentru a evita o altă lovitură. În același timp îmi strecor mâna dreaptă după betelia pantalonilor și când o scot mă arunc asupra lui lovind cu sălbăticie spre cap. Spărgătorul de gheață își atinge ținta, dar e o lovitură razantă. În clipa următoare sunt apucată de mâini pe la spate și sunt trasă îndărăt.

Sângele se prelinge din tăietura de deasupra tâmplei chipului aceluia cenușiu. Îi urmăresc firul coborând spre bărbie. Dar fața rămâne nemișcată. Nu vădește niciun fel de suferință, ci doar o intensitate a concentrării asupra scopului propus. Undeva, în adâncul ochilor negri, se zărește totuși o lucire roșiatică. Slăbănogul face un pas și se apleacă deasupra mea. Mâinile îmi izbucnesc în lături și spărgătorul de gheață cade pe podea. A fost un gest reflex – copilul care aruncă arma. Mă predau! Mă dau bătut! Pace!

Atunci se pornește să mă lovească; încet, aproape mângâietor, când cu palma deschisă, când cu pumnul, alegându-și țintele cu o cruzime rafinată, aproape erotică. La început mă răsucesc și mă zvârcolesc și dau din picioare, apoi încep să țip, iar chipul cenușiu brăzdat de firul de sânge se pleacă asupră-mi, găurile negre ce îi țin loc de ochi privesc detașat și mâinile lovesc, lovesc…

Îmi revin sub duș, la mine în cabană. Zac goală pe pardoseala de gresie, cu zdrențele hainelor mele frumoase răspândite în jur. Sluggsy stă sprijinit de perete mestecând capătul unei scobitori, cu mâna pe robinetul de apă rece. Ochii i-au devenit două crăpături strălucitoare. Dă drumul la apă și reușesc cu greu să mă ridic în genunchi. Știu că-mi va fi rău, dar nu-mi pasă. Sunt un animal îmblânzit care scheaună ușor, așteptându-și moartea. Scot un icnet oribil și încep să vomit.

Sluggsy râde, se apleacă asupra mea și mă bate ușurel pe spate.

— Dă-i drumul, scumpete. Oricine și-ar vărsa mațele după o bătaie ca asta. După ce termini spală-te bine, îmbracă-te cu ceva frumos și vino după aia în recepție. Nici n-am reușit să ne mâncăm omleta cu fuga aia nebună a ta. Fii atentă, fără șmecherii! Deși cred că n-ai curaj să încerci a doua oară. O să-ți supraveghez cabana de la ușa din spate. N-o lua nici tu așa de tragic, scumpo. Uite, nu sângerezi deloc. Abia dacă ai o vânătaie sau două. Horror știe prea bine cum să le atingă pe dame, iar tu ai fost norocoasă, ai scăpat ieftin, așa să știi. Zău că e un tip pe cinste! Dacă se înfuria cu adevărat, la ora asta îți săpam groapa. Hai, boarfă, fă-te frumoasă. Ne vedem mai târziu.

Aud ușa cabanei mele trântindu-se și leșin din nou.

Îmi ia mai bine de jumătate de oră până să capăt o înfățișare cât de cât decentă și mă lupt de nenumărate ori cu impulsul de

a mă arunca pe pat și de a rămâne acolo plângând până se întorceau cei doi, înarmați cu pistoale, ca să termine cu mine. Dar dorința de a supraviețui încolțește iar în mine, mă ia în stăpânire și mă dirijează în mișcările familiare cu care îmi aranjez părul, îmi pune în mișcare trupul lovit, tremurător și slăbit, amprentă vie a suferinței prin care trecusem, determinându-l să facă ceea ce trebuie. Un gând mi se strecoară pe nesimțite în minte: poate că a trecut deja ceea ce fusese mai rău. Dacă nu, la ce bun să mă mai fi lăsat în viață până acum? Precis exista un motiv serios pentru care cei doi au vrut să rămân cu ei în loc să mă scoată din circuit. Sluggsy era un țintaș atât de bun, încât mă putea împușca foarte ușor în timp ce încercasem să scap. Gloanțele lui ajungeau întotdeauna aproape de mine, dar erau menite să mă înspăimânte, nu să mă oprească pentru totdeauna.

Îmbrac salopeta albă de motociclist, considerând-o suficient de impersonală pentru situația dată și-mi pun toți banii în buzunar – pentru orice eventualitate. Ce fel de eventualitate? Nu vor exista alte tentative de fugă. După aceea mă târăsc până la clădirea recepției, simțindu-mă la fel de udă și de slăbită ca un mâț plouat.

E ora unsprezece. Nu mai plouă de o bună bucată de vreme și luna pe trei sferturi apare din când în când printre nori, argintând intermitent pădurea cu lumina ei. Sluggsy stă sprijinit în cadrul ușii, molfăindu-și scobitoarea. Când mă vede, îmi face loc să trec.

— Așa te vreau, fetițo! Proaspătă ca o floricică! Poate pocnită puțin, pe ici pe colo. Câteva zile o să dormi numai pe spate, nu? Dar ai căpătat tocmai ce meritai, scumpete, nimic mai mult.

Când vede că nu-i răspund, întinde mâna și mă apucă de braț.

— Hei, unde ți-s manierele, boarfă? Poate că ți-a venit cheful să întoarcem puțin pagina? Se rezolvă imediat, fără probleme.

Și face un gest de amenințare cu mâna liberă.

— Îmi pare rău, n-am vrut să fiu nepoliticoasă.

— Bine, bine, bombăne el dându-mi drumul. Acum treci frumușel la plită și mai fă o vrajă cu castroanele și tigăile. Și ai grijă să nu mă mai superi. Nici pe prietenul Horror. Uite ce-ai făcut cu mecla aia simpatică a lui!

Slăbănogul stă la masa la care s-a așezat prima oară. În fața lui văd deschisă trusa de prim ajutor a recepției. Și-a lipit pe

tâmpla dreaptă o fâșie lată de leucoplast. Îi arunc o privire rapidă înspăimântată și trec în spatele tejghelei. Sluggsy se duce la el, se așază și încep să discute în șoaptă uitându-se din când în când spre mine.

Preparatul ouălor și cafelei îmi face foame. Nu înțeleg cum e posibil. Din clipa în care au intrat pe ușă cei doi indivizi, am fost atât de încordată și de înfricoșată că n-aș fi putut să înghit nici măcar o gură de cafea. Firește, îmi golisem stomacul vomând dar, într-un fel ciudat și mai degrabă stânjenitor, bătaia primită mă relaxase în chip misterios. Din pricină că fusese cu mult mai mare decât tensiunea de a o aștepta, durerea îmi detensionase nervii și crease în trupul meu un centru ciudat de căldură și pace. Sigur că îmi este încă teamă, ba chiar sunt îngrozită, însă într-un un mod docil și fatalist. În același timp, corpul meu cere mâncare, vrea să-și recapete puterile, vrea să trăiască.

Așa că fac și pentru mine omletă, cafea și pâine prăjită cu unt și, după ce le duc mâncarea la masă, mă așez după tejghea, ferită de privirile lor, mănânc tot și îmi aprind liniștită o țigară. Am știut din clipa în care o aprindeam că fac un lucru prostesc, căci am atras atenția asupra mea. Mai rău, am dovedit că-mi revenisem și că meritam să fiu chinuită din nou. Dar hrana și acțiunea simplă de a o mânca – de a pune sare și piper pe ouă, zahăr în cafea – a fost ceva de-a dreptul îmbătător. Făcea parte dintr-o viață străveche, cu mii de ani în urmă, înainte de apariția celor doi răufăcători. Fiecare înghițitură – furculița încărcată cu omletă, bucățica de șuncă, mușcătura din pâinea prăjită, cu mult unt – era ca o întâmplare nemaipomenită, care-mi subjuga toate simțurile. Acum știu cum trebuie să fie când ești în închisoare și ți se strecoară pe furiș puțină mâncare bună, când ești prizonier de război și primești pachet de acasă, când ești în deșert și găsești apă, când ai fost salvat de la înec și ți se dă un ceai cald. Cât de prețios era acel simplu act de supraviețuire! Dacă scap cu bine din încercarea asta, n-am s-o uit niciodată. Voi fi recunoscătoare pentru fiecare respirație, pentru fiecare masă pe care o iau, pentru fiecare noapte în care simt mângâierea răcoroasă a așternuturilor, pentru sentimentul de liniște pe care ți-l dă un pat comod, în spatele unei uși bine zăvorâte. De ce nu mă învățaseră asta nici părinții mei, nici religia pe care o pierdusem? În orice caz, acum știu. Pentru că am descoperit-o pe pielea mea. Dragostea de viață se naște din

conștientizarea pericolului morții și din spaima pe care ți-o provoacă. Nimic nu te face mai recunoscător pentru faptul că ești viu decât aripile întunecate ale primejdiei.

Toate aceste gânduri febrile se născuseră din euforia provocată de hrană și de faptul că o mâncasem singură, ascunsă în spatele tejghelei ca după o baricadă. Timp de câteva minute mă întorsesem în viața normală. Și pentru că-mi simțeam inima ușoară și voiam să sărbătoresc acest moment, mi-am aprins țigara.

Murmurul glasurilor încetează aproape imediat. Se mai aude doar murmurul slab al radioului, care transmite „Basme din pădurea vieneză”. Un scaun tras îndărăt scrâșnește sonor pe podea. Mă cuprinde panica. Sting țigara în zațul rămas pe fundul căniii de cafea, mă ridic și mă apuc să deschid robinetele și să pun în chiuvetă vasele murdare cu mișcări vioaie. Mă uit în jos, dar îl simt pe Sluggsy venind spre mine. Se apropie de tejghea și se sprijină de ea. Ridic ochii, ca și cum aș fi surprinsă. Continuă să-și mestece scobitoarea, mutând-o dintr-un colț în altul al gurii ovale, cu buze groase. Are în mână o cutie cu șervețele Kleenex pe care o pune pe tejghea. Apoi scoate câteva, își suflă nasul sonor și aruncă ghemotocul dezgustător pe podea.

— M-ai făcut să mă aleg cu o răceală pe cinste, boarfă! îmi spune el pe un ton amabil. După cât am alergat prin pădurea aia udă din cauza ta…! Și-apoi, vezi, necazul ăsta al meu, alopecia asta care-mi omoară tot părul, știi ce mai face? Îmi omoară și părul din nas. Împreună cu totul restul. Și știi ce se mai întâmplă? Te face să-ți picure trompeta al naibii de fiecare dată când ești răcit. Iar tu m-ai făcut să răcesc, puicuțo! Asta înseamnă o cutie de șervețele la fiecare douăzeci și patru de ore. Poate și mai multe. Te-ai gândit vreodată la asta? Te-ai gândit vreodată la bieții oameni care n-au păr în trompetă? Aahhh! Voi muierile sunteți toate la fel! Vă gândiți numai la voi! La naiba cu bărbații care au probleme! Nu suntem buni pentru voi decât la distracție!

Îi răspund în șoaptă mai scăzută decât cea a radioului.

— Îmi pare rău pentru necazurile tale, dar ție nu-ți pare rău de ale mele? Din ce motiv ați venit voi doi aici și m-ați atacat? Ce rău v-am făcut eu vouă? De ce nu mă lași să plec? Dacă mă lași, promit să nu spun nimănui nimic. Am ceva bani, aș putea să-ți

dau și ție o parte din ei. Să zicem două sute de dolari, mai mult nu-mi permit, căci cu restul trebuie să ajung până în Florida. Te rog, vrei să mă lași să plec?

Sluggsy dă drumul unui hohot sonor de râs și se întoarce spre slăbănog.

— Hei, Horror, scoate fuga cearșaful, să ne ștergem lacrimile! Curva asta zice că ne dă două sute de dolari ca s-o lăsăm s-o șteargă.

Slăbănogul ridică alene din umeri, dar nu face niciun comentariu. Sluggsy se întoarce spre mine, privindu-mă cu ochi duri și nemiloși.

— Vino-ți în minți, boarfă! Faci parte din piesă și ți s-a dat rol de vedetă. Ar trebui să te simți măgulită că ne dăm atâta interes pentru persoana ta, niște oameni atât de importanți ca Horror și cu mine, ca să nu mai pomenim de cunoscutul domn Sanguinetti.

— Ce fel de piesă? Și care e rolul meu?

— O să te lămurești tu dimineață, îmi răspunde el pe un ton indiferent. Până atunci, ce zici să închidem turuitoarea aia de colo, care-mi sfredelește timpanele? Am chef de ceva mai vioi. Hai să căutăm niște muzică faină și să dansăm nițel, ca să-l mai înveselim pe Horror. După aia găsim vreo căpiță de fân și ne tăvălim și noi. Hai, frumoaso!

Își ridică mâinile, pocnește din degete în ritmul muzicii și face câțiva pași de dans.

— Îmi pare rău, sunt obosită.

Se întoarce la tejghea și mă privește înfuriat.

— Da’ știi că ai tupeu de-mi vii cu chestii de-astea tâmpite? Curvă de doi bani ce ești! Stai că te obosesc eu acuma!

În secunda următoare, în mâna lui dreaptă apare ca prin minune o bâtă mică îmbrăcată în piele neagră, pe care o izbește cu putere de tejghea, lăsând o adâncitură în tăblia melaminată. Apoi începe să ocolească tejgheaua cu pași rari, fredonând în surdină, cu ochii ațintiți într-ai mei. Mă retrag în colțul cel mai îndepărtat spunându-mi că probabil e ultimul lucru pe care-l fac. Trebuie să-l rănesc înainte să termine cu mine! Îmi strecor cu iuțeală mâna în sertarul deschis cu tacâmuri, apuc ce găsesc la îndemână și arunc. Nu se ferește la timp, așa că mănunchiul de cuțite și furculițe îl lovește în cap. Își duce mâna la față și se depărtează câțiva pași, înjurând cumplit. Mai arunc o dată și

încă o dată, dar de data asta fără să-mi ating ținta; tacâmurile cad cu zgomot pe podea, în jurul lui. Îl zăresc pe slăbănog traversând grăbit încăperea. Apuc cuțitul de măcelărie și-l arunc spre Sluggsy, însă acesta îl vede venind și se ascunde după o masă. Horror își scoate calm haina și o înfășoară în jurul brațului stâng, apoi înșfacă amândoi câte un scaun, îl țin cu picioarele îndreptate înainte ca niște coarne înspăimântătoare și mă atacă din ambele părți. Mai arunc o dată, fără niciun rezultat, apoi cuțitul îmi zboară din mână și nu îmi mai rămâne altceva de făcut decât să mă întorc după tejghea.

Sluggsy vine după mine continuând să țină scaunul ca pe o pavăză. Îl aștept nemișcată, cu câte o farfurie în fiecare mână, dar slăbănogul se strecoară în spatele meu, se apleacă peste tejghea și mă apucă de păr. Arunc farfuriile, care se sparg cu zgomot de podea fără să atingă pe nimeni. În clipa următoare, fără să-mi dau seama prea bine cum, mă trezesc cu capul țintuit pe tăblia tejghelei, iar Sluggsy stă deasupra mea.

— E-n ordine, Horror. Dă-i drumul. Las-o în seama mea.

Îi simt brațele cum îmi înlănțuie trupul, gata să mă frângă, fața lipită de a mea, sărutul scârbos și brutal, mâinile care apucă fermoarul de la gât și-l smucesc deschizându-l până în talie.

Atunci se aude sunetul aspru al soneriei de la ușa din față și toată lumea încremenește.

Partea a treia: El

Capitolul 10

***Ce-a fost asta*?**

— Sfinte Sisoie! ce-a fost asta?

Sluggsy se dă câțiva pași în spate și-și vârâ mâinile în buzunarele jachetei de piele.

Horror e cel care-și revine primul și schițează un rânjet crud.

— Treci după ușă, Sluggsy. Nu tragi până îți spun eu. Iar tu, aranjează-ți hainele, scuipă el vorbele în direcția mea. Va trebui să ne acoperi. Dacă n-o faci cum trebuie, mori. S-a-nțeles? Te împușcăm imediat. Acum du-te naibii la ușă și vezi cine este. Oricine-ar fi, îi servești povestea care ne-ai spus-o și nouă. E clar? Și șterge-ți dracului expresia aia cretină de pe față! Nu-ți face nimeni rău dacă te porți cum ți se spune. Și trage o dată blestematul ăla de fermoar!

Mă lupt de zor cu fermoarul, dar s-a înțepenit.

— Atunci strânge-ți salopeta aia peste piept și du-te la ușă. Eu voi fi chiar în spatele tău. Nu uita, dacă scoți o singură vorbă în plus îți zbor creierii. Și ăluia care sună la ușă. Da' mișcă-te dracului o dată!

Îmi bate inima sălbatic. Se pare că mi s-a ivit în sfârșit șansa să scap!

Se aud lovituri puternice în ușă. Înaintez încet spre ușă, adunându-mi cu mâinile piepții salopetei. Știu ce trebuie să fac în primul rând!

Când ajung la ușă, Sluggsy se apleacă în lateral și-o descuie. Acum totul depinde doar de iuțeala cu care-mi mișc mâinile. Apăs clanța cu mâna dreaptă, dau drumul marginilor salopetei și scot cu stânga lanțul de siguranță. Aud o înjurătură înăbușită și simt în spinare apăsarea unei țevi de pistol, dar smucesc ușa în lături strivindu-l pe Sluggsy de perete. Riscasem astfel, gândindu-mă că nu vor avea curaj să tragă dacă era poliția sau

o patrulă de la circulație. Și, într-adevăr, nu au tras. Acum totul depinde de bărbatul care stă singur pe prag.

La prima vedere, gem îngrozită în sinea mea – Dumnezeule! E tot unul de-al lor! Uite-l, stă acolo calm și nemișcat, iar chipul lui emană aceeași amenințare mortală ca și ale celorlalți doi! Și poartă uniforma aceea pe care filmele te-au obișnuit să o asociezi cu gangsterii – trenci albastru închis cu cordon în talie și pălărie neagră cu borurile moi, trasă mult pe ochi. E atrăgător într-un mod întunecat și crud, impresie întărită de cicatricea albicioasă care-i brăzdează obrazul stâng. Mă grăbesc să-mi acopăr goliciunea, iar el îmi zâmbește pe neașteptate și-atunci îmi spun că până la urmă s-ar putea să fie bine.

Când începe să vorbească, simt cum îmi tresaltă inima de bucurie. E englez!

— Îmi cer scuze, dar am o pană de cauciuc. (Un american ar fi spus că i s-a dezumflat roata). Am văzut că aveți locuri libere. Îmi puteți da o cameră pentru noaptea asta?

Mă cercetează curios și observă repede că e ceva în neregulă.

Mă așteaptă o sarcină dificilă, căci orice greșeală a mea ne-ar fi ucis pe amândoi.

— Îmi pare rău, dar motelul este închis. Panoul care anunță locuri libere a rămas aprins din greșeală.

În timp ce spun asta, îmi îndoi arătătorul făcându-i semn să intre. Mă privește nedumerit. Trebuie să mă fac cumva înțeleasă!

— E atât de gravă pana că nu puteți ajunge până la Lake George?

— Mi-e imposibil. Deja am parcurs doi kilometri pe jantă și mă tem că s-a făcut praf.

Îmi smucesc imperceptibil capul spre spate, invitându-l să intre.

— Ei bine, se află aici agenții de la compania de asigurări a proprietarului. Va trebui să-i întreb pe ei. Vă rog să așteptați aici.

Repet semnul cu degetul îndoit, mă întorc și fac doi pași înăuntru, având grijă să rămân totuși destul de aproape de ușă ca niciunul dintre ei să n-o poată trânti, indivizii stau nemișcați, cu mâinile în buzunare și mă fulgeră cu privirea. Bărbatul cu impermeabil mi-a priceput aluzia, căci face un pas înăuntru. Trăsăturile i se înăspresc când dă cu ochii de cei doi, dar li se

adresează politicos:

— Bănuiesc că ați auzit tot ce-am spus. Aveți ceva împotrivă să-mi petrec noaptea aici?

— Iisuse Hristoase! Un englezoi! Da' ce, suntem la Națiunile Unite?! izbucnește Sluggsy cu dispreț.

— În niciun caz, prietene, intervine pe un ton sec slăbănogul. Ai auzit-o pe doamna, motelul e închis. Îți dăm o mână de ajutor să schimbi roata și-apoi îți vezi de drum.

— E cam târziu să mă apuc acum să schimb roata, îi răspunde englezul cu nonșalanță. Mă îndrept spre sud și mă îndoiesc că găsesc vreun motel deschis de partea asta a cascadei Glens Falls. Cred că aș prefera să rămân aici. În definitiv, panoul anunță că aveți locuri libere.

— N-ai auzit ce ți-am spus, domnule? întreabă Horror cu glasul asprit pe neașteptate. Haide, Sluggsy, să-l ajutăm pe om să-și schimbe cauciucul.

Cei doi fac un pas spre ușă dar englezul, Dumnezeu să-l binecuvânteze, rămâne pe loc neclintit.

— Se întâmplă să am niște prieteni în Albany, oameni destul de importanți. Doar n-ați vrea să vă pierdeți autorizația de funcționare, nu-i așa? Panoul anunță locuri libere și în recepție este lumină. Sunt obosit și pretind să mi se dea o cameră. Vă deranjează cu ceva, doamnă?

— Ah, nu, îngăim. În niciun caz. Vă pregătesc camera într-o clipită. Sunt convinsă că domnul Sanguinetti nu dorește în niciun caz să-și piardă autorizația.

Mă întorc cu o figură nevinovată spre cei doi răufăcători, care par gata să-și scoată pistoalele. Slăbănogul se întoarce și se duce spre fundul camerei, iar Sluggsy îl urmează. Se opresc amândoi și încep să se sfătuiască în șoaptă, cu capetele apropiate. Mă folosesc de prilej să-i dau de înțeles englezului că am nevoie de prezența lui acolo, iar el se grăbește să mă liniștească cu un zâmbet cald.

Horror se întoarce după un scurt răstimp și spune cu răutate:

— Bine, englezoiule! O să-ți capeți camera, dar nu mai încerca să ne duci cu povești despre nu știu ce mahări din Albany. Și domnul Sanguinetti are prieteni în capitală. Poate că ai dreptate cu panoul ăla, dar nu-ți forța norocul! Noi răspundem de locul ăsta, așa că totul se face așa cum hotărâm. E-n regulă?

— Mie îmi convine. Vă mulțumesc. Mă duc să-mi aduc valiza.

Se pregătește să iasă, așa că mă grăbesc să intervin.

— Vin să vă ajut!

O iau grăbită înaintea lui, trăgând disperată de fermoar, rușinată de halul în care probabil arăt. Din fericire cedează și îl trag mulțumită până sus la gât.

Când ajunge în dreptul meu, îi șoptesc din colțul gurii, fiindcă sunt sigură că unul din ei ne supraveghează din ușă:

— Mulțumesc din suflet! Și mulțumesc lui Dumnezeu că ai apărut. Aveau de gând să mă omoare. Dar, pentru numele lui Dumnezeu, fii atent! Sunt niște răufăcători! Nu știu cu ce gând au venit aici, dar sigur nu e ceva bun. Au tras înspre mine când am încercat să scap.

Ajungem la automobil, un Thunderbird splendid cu două locuri, gri închis cu acoperiș crem. Îi spun că îmi place mult, iar el îmi răspunde scurt că l-a închiriat.

— Vino pe partea cealaltă, ca să pară că admiri mașina.

Se apleacă, deschide portiera joasă și cotrobăie înăuntru.

— Amândoi sunt înarmați?

— Da.

— Câte arme are fiecare?

— Nu știu. Cel mai scund e un țintaș excelent. Nimerește perfect ținta de la vreo douăzeci de metri. Despre celălalt nu știu.

Ia de pe banchetă o servietă mică și neagră, o așază pe jos și o deschide. Scoate ceva de sub bucata de pânză care acoperă conținutul servietei și strecoară obiectul într-un buzunar interior. Mai scotocește într-una din părțile laterale, scoate niște obiecte plate și negre despre care bănuiesc că sunt încărcătoare și le bagă în buzunar. Apoi o închide și se întoarce spre mine.

— E mai bine să fim înarmați corespunzător.

După care trântește portiera ostentativ și se ridică. Mergem amândoi în spatele mașinii și îngenunchem ca să examinăm cauciucul dezumflat.

— Telefonul funcționează?

— E întrerupt.

— Dă-mi cabana de lângă tine.

— Sigur că da.

— Bine. Hai să mergem acum. Și stai aproape de mine, indiferent ce spun sau ce fac cei doi.

— Da. Și îți mulțumesc.

Se ridică și îmi zâmbește cald.

— Așteaptă până ieșim cu bine din povestea asta!

Ne întoarcem împreună. Sluggsy, care stătuse tot timpul în prag, închide ușa și o încuie. După aceea, ca și cum s-ar fi răzgândit, stinge panoul care anunța că sunt locuri libere.

— Uite-ți cheia, englezoiule, spune el și i-o aruncă pe masă.

O ridic eu și mă uit ce număr are. Patruzeci, ultima din șirul de pe partea stângă.

— Domnul va sta în cabana numărul 10, cea de lângă mine, spun cu fermitate.

Mă îndrept hotărâtă spre tejghea, uitând că toate cheile sunt la Sluggsy. Acesta mă urmează și-mi spune rânjind răutăcios:

— Nici gând, scumpete. Nu știm nimic despre tipul ăsta, așa că Horror și cu mine vom dormi în cabanele din dreapta și din stânga ta. Doar ca să ne asigurăm că nu ești deranjată. Restul cheilor le-am pus deja deoparte, pentru mutarea de mâine. Așa că, numărul 40 sau nimic! Hei, englezoiule, cum te cheamă? mai întreabă el întorcându-se spre noul venit.

— Bond. James Bond.

— E-un nume destul de nătâng. Ești din Anglia, nu?

— Exact. Unde e registrul? O să ți-l scriu literă cu literă, ca să-l poți citi.

— Te crezi deștept, nu? Și cam cu ce te ocupi?

— Lucrez în poliție.

Sluggsy rămâne cu gura căscată, își trece limba peste buze și se întoarce spre Horror, care e așezat la aceeași masă.

— Hei, Horror, ia ghicește! Onor musafiru’ nostru e sticlete! Ce zici de asta? Și englezoi, și sticlete!

Horror își apleacă încet capul, în semn de încuviințare.

— Mi s-a părut mie c-ar fi așa. Și ce ne pasă nouă? Doar n-am făcut nimic rău.

— Da, se grăbește Sluggsy s-o dreagă. Chiar așa.

După asta se întoarce spre Bond, cu o expresie nevinovată întipărită pe față.

— Nu băga în seamă nimic din rahaturile pe care ți le îndrugă boarfa asta. Noi chiar suntem de la compania de asigurări. Evaluatori, sau cam așa ceva. Lucrăm pentru domnul Sanguinetti, care-i mahăr mare în Troy. Are o cârcă de proprietăți. Ei bine, administratorii s-au plâns că ar fi ieșit oarece lipsă la banii din casă. Și că au dispărut mai multe obiecte. Așa

că am venit să facem cercetări, sau cam așa ceva și, când am luat-o pe târfa asta mică la întrebări, l-a lovit pe colegul meu cu un spărgător de gheață peste cutia cu gânduri. Vezi și tu ce i-a făcut! Acuma ce părere ai despre asta? Așa că noi tocmai încercam s-o potolim, sau cam așa ceva, când ai apărut tu. N-am dreptate, Horror?

— Exact așa a fost.

— Știți foarte bine că nu-s decât o grămadă de minciuni, intervin furioasă, apoi merg la ușă și arăt locul unde se înfipsese glonțul tras de Sluggsy. Atunci cum o fi ajuns ăsta aici?

Mizerabilul râde cu poftă.

— Caută-mă, surioară! Dacă găsești vreun pistol la mine, jur că-l mănânc. Horror, tu ai văzut vreun glonț zburând pe-aici, prin cameră?

— Nu, niciunul răspunde slăbănogul plictisit. Dar văd în schimb o groază de obiecte tăioase și ascuțite în jurul tejghelei, toate aruncate în colegul meu de către această doamnă. Am dreptate, cucoană? Și mai este și un cuțit mare de măcelărie undeva pe-aici. Ai fost inspirat să te cazezi aici, domnule, cine știe cu ce vei fi atacat până dimineață!

— Voi sunteți cei care ați atacat! spun înfierbântată. Acuma văd prea bine cât de departe puteți merge cu minciuna! Știți foarte bine că n-am făcut altceva decât să mă apăr. Cât despre povestea cu banii, e prima oară când o aud. Ar trebui s-o știți la fel de bine și pe asta.

Englezul ne întrerupe cu glas calm.

— Ei bine, se pare că am sosit la momentul potrivit ca să mențin liniștea și ordinea. Acum, vă rog să-mi dați registrul ca să pot semna în el.

— Registrul e la șef, i-o retează scurt Sluggsy. Nu semnezi nimic, pentru că nu plătești. Motelul e închis, așa că primești cazarea pentru noaptea asta din partea firmei.

— Atunci, vă mulțumesc mult. E foarte amabil din partea dumneavoastră!

James Bond se înclină politicos în direcția celor doi, apoi se întoarce spre mine.

— Ar fi vreo șansă să primesc niște ouă, șuncă și cafea? Toată discuția asta mi-a făcut foame. Pot să-mi gătesc și singur, dacă aveți tot ce trebuie.

Aproape că fug până în spatele tejghelei.

— Ah, nu, îmi face plăcere să vă pregătesc ceva de mâncare.

— Mulțumesc foarte mult.

Se întoarce cu spatele la Sluggsy, se sprijină de tejghea și se așază pe unul din scaunele înalte de bar, punându-și valiza pe cel de alături. Îl observ cu colțul ochiului pe Sluggsy cum se răsucește pe călcâie, se duce la slăbănog și încep să discute amândoi foarte agitați.

Bond le aruncă o privire peste umăr, coboară de pe scaun, își scoate trenciul și pălăria și le pune peste valiză, apoi se așază la loc. Îi urmărește tăcut pe cei doi în oglinda lunguiață dintre rafturi în timp ce eu mă ocup cu gătitul și îi arunc din când în când câte o privire fugară.

E înalt de peste un metru optzeci, zvelt și bine făcut. Ochii de pe chipul prelung și ușor bronzat sunt de un albastru foarte limpede, iar acum, că îi urmăresc pe indivizi, au o expresie rece și concentrată. Ochii aceia îngustați și foarte atenți sunt cei care-i dau aerul de om periculos, aproape de prădător, care mă înspăimântase la început când l-am văzut, dar acum, când știu că poate să zâmbească, îmi spun că are un chip incitant, așa cum nu mai văzusem niciun altul până atunci. Poartă cămașă albă din mătase moale și cravată subțire și neagră, croșetată, care atârnă lejer, fără să fie prinsă în ac și un costum la un singur rând, confecționat dintr-un material albastru închis, ușor și elegant, care pare a fi alpaca. Mâinile puternice, cu aspect liniștitor, stau cuminți peste brațele încrucișate deasupra tejghelei. Îl observ cum strecoară una dintre ele în buzunar, scoate o tabacheră platâ din metal și o deschide.

— Dorești? Sunt Senior Service, dar mă tem că în curând am să trec pe Chesterfield, spune el cu un zâmbet vag.

— Mulțumesc, nu acum. După ce termin cu gătitul.

— Apropo, cum te cheamă? Ești canadiancă, nu-i așa?

— Da, din Quebec, dar am trăit în Anglia în ultimii vreo cinci ani. Mă numesc Vivienne Michel. Prietenii îmi spun Viv.

— Și cum Dumnezeu ai ajuns să intri în dandanaua asta? Ăștia doi sunt unii dintre cei mai josnici infractori pe care i-am văzut în ultimii ani. Iar Troy este un oraș cu reputație proastă – un soi de suburbie a capitalei Albany unde s-au adunat toți gangsterii. Dacă slăbănogul ăla nu a ieșit proaspăt din închisoare după un stagiu îndelungat, eu îmi mănânc pălăria! Celălalt arată ca un psihopat de soiul cel mai periculos. Ce s-a întâmplat?

Îi povestesc în episoade scurte, în timp ce-mi fac de lucru pe lângă mașina de gătit, renunțând la tot ce nu e strict esențial. Mă ascultă fără să facă niciun comentariu. Radioul continuă să transmită muzică, dar cei doi mizerabili tac și ne urmăresc cu privirea, așa că vorbesc aproape în șoaptă. Când sfârșesc, îl întreb:

— E chiar adevărat că ești polițist?

— Nu tocmai, dar activitatea pe care o desfășor e oarecum similară.

— Adică ești detectiv?

— Oarecum.

— Știam eu!

— Cum? mă întreabă el râzând.

— Oh, nu știu cum să spun exact. E faptul că arăți cumva... cumva periculos. Iar ceea ce ai scos din servietă era un pistol și muniție, nu? Ești... – sunt stânjenită, dar trebuie să aflu neapărat – ești agent? Vreau să spun, lucrezi pentru guvern?

Îmi zâmbește liniștitor.

— A, da. Însă nu-ți face griji în privința asta. La Washington sunt destul de bine cunoscut. Dacă scăpăm teferi de-aici, am de gând să pun mâna pe ăștia doi. O să mă asigur că vor fi prăjiți pentru ceea ce ți-au făcut, încheie el cu luciri de furie în ochii deveniți cenușii, ca de oțel.

— Mă crezi?

— Sigur că da, fiecare cuvânt pe care mi l-ai spus. Însă nu-mi pot da seama ce pun la cale. După felul cum s-au purtat, s-ar zice că sunt siguri că-ți pot face orice doresc. Iar acum, că am intrat și eu în scenă, par destul de liniștiți. Asta nu-mi place deloc. Au băut ceva? Au fumat?

— Nu. Niciunul dintre ei.

— Nici asta nu-mi place. Numai profesioniștii adevărați nu beau și nu fumează.

Termin să-i pregătesc cina și o pun pe tejghea. După cum mănâncă, se vede că i-a fost foarte foame. Îl întreb dacă îi place mâncarea. El îmi răspunde că e minunată și simt cum vorbele lui mă încălzesc. Ce noroc extraordinar am avut cu apariția ca din senin a omului ăstuia, tocmai a omului ăstuia! E un adevărat miracol, care mă copleșește. Îmi jur că în noaptea asta o să-mi spun din nou rugăciunile, pentru prima dată de mulți ani încoace. Mă foiesc pe lângă el îndatoritoare, îi mai torn cafea, îi

ofer niște gem cu care să-și termine pâinea prăjită. În cele din urmă, îmi zâmbește cu tandrețe.

— Mă răsfeți! Uite, iartă-mă, am uitat cu totul. E timpul să-ți fumezi țigara. Dacă mă gândesc bine, meriți toată tabachera.

Îmi aprinde țigara cu o brichetă Ronson, din același metal ca și tabachera. Mâinile ni se ating și simt ca un curent electric străbătându-mi trupul. Îmi dau seama brusc că tremur, așa că mă grăbesc să iau farfuriile din fața lui să le spăl.

— Nu merit nimic, îi șoptesc stând cu spatele la el. E atât de minunat că ești aici! E un adevărat miracol!

Vocea mi se sugrumă și simt cum mi se umplu ochii de lacrimi. Le șterg cu dosul palmei, furioasă pe mine însămi că mă port ca o neghioabă slabă de înger. Sunt aproape sigură că le-a văzut și el, dar se preface că nu le-a observat. În schimb, îmi răspunde cu glas vesel:

— Da, chiar că a fost un noroc! Cel puțin așa sper să fie, e prea devreme să ne pronunțăm. Să-ți spun cum vom face. Va trebui să stăm aici cu mizerabilii ăștia până fac vreo mișcare sau se duc să se culce. Ai vrea să auzi cum s-a întâmplat să ajung aici în seara asta? Oricum, povestea o să apară în ziare peste o zi sau două. Atâta doar că numele meu nu va fi pomenit. Așa că va trebui să-mi promiți că uiți totul despre implicarea mea în cele ce-ți voi spune. Crede-mă, regulamentele astea sunt o adevărată idioțenie dar, atâta timp cât lucrez, trebuie să le urmez întrutotul. Ești de-acord? Poate așa mai scapi de gândurile negre. Mă tem că au fost foarte multe și că te-au copleșit.

— Da, îi răspund recunoscătoare, povestește-mi, te rog. Și îți promit că voi păstra secretul. Îți jur.

Capitolul 11

Poveste înainte de culcare

Mă salt pe blatul pentru stors vesela al chiuvetei, chiar lângă el, în așa fel încât să poată vorbi în șoaptă; și ca să stau cât mai aproape de el. Refuz a doua țigară pe care mi-o oferă, el aprinde una și rămâne un răstimp îndelungat cu ochii ațintiți în oglindă,

urmărindu-i pe cei doi gangsteri. Mă uit și eu să văd ce fac. Indivizii ne privesc la rândul lor cu o ostilitate pasivă, indiferentă, care se răspândește prin toată încăperea ca un gaz otrăvitor. Nu-mi prea plac nici indiferența afișată, nici atenția cu care ne supraveghează; par atât de puternice, de implacabile, ca și cum ar avea toate atuurile de partea lor și ar dispune de timp după bunul lor plac. Însă acest James Bond nu pare îngrijorat, ci se mulțumește doar să-i cântărească atent, ca un jucător de șah. În ochii care m-au speriat la început citesc certitudinea calmă a forței și superiorității. Atâta doar că el nu-i văzuse dezlănțuindu-se, nu știa de ce sunt capabili, nu realiza că își pot scoate într-o fracțiune pistoalele cu care să ne spulbere țestele ca pe niște nuci de cocos într-un bâlci de provincie și-apoi să ne arunce cadavrele în lac cu câte un bolovan atârnat de gât. Dar începe să vorbească și-atunci uit de toate coșmarurile mele, îi privesc chipul și-l ascult.

— În Anglia, începe el, atunci când un bărbat sau, din când în când, chiar și o femeie, trece de partea noastră venind, să zicem, de la ruși și deține informații importante, s-a stabilit o procedură care se urmează întocmai. Să luăm de exemplu Berlinul, căci pe-acolo se strecoară de obicei acești oameni. La început sunt duși în sediul Serviciilor Secrete și tratați cu suspiciune maximă. Se procedează în felul ăsta ca să se descopere eventualii agenți dubli – indivizi care se prefac că au trecut de partea noastră și, din momentul când au trecut de verificările sistemului de securitate, încep să ne spioneze din interior și să-și transmită informațiile la Moscova. Mai există și agenți tripli, adică oameni care au devenit agenți dubli, dar apoi s-au răzgândit și transmit rușilor, sub directa noastră supraveghere, tot soiul de informații contrafăcute. Înțelegi? De fapt, e doar un joc, însă ceva mai complicat, la fel ca și politica internațională ori diplomația, doar manifestări înșelătoare de naționalism și de forță ce se petrec între țări. Niciuna dintre ele nu va renunța la acest joc, căci se bazează pe instinctul primar al vânătorii.

— Da, înțeleg. Nouă, celor din generația mea, toate astea ni se par o idioțenie crasă. E ca și cum ar juca jocul ăla, „Atac”, de pe vremuri. Am avea nevoie de mai mulți Jack Kennedy. Totul e doar din cauza politicienilor ălora îmbătrâniți în rele. Ar trebui să lase conducerea lumii în mâinile tinerilor, căci ei nu trăiesc cu

ideea războiului înșurubată în subconștient. Ca și cum asta ar fi singura soluție! Știi, după mine ăstea sunt concepții din epoca de piatră, la fel ca și cea care susține că e necesar să-ți bați copiii pentru a-i educa.

— De fapt, să știi că sunt de acord cu tine, mă asigură el cu un zâmbet, dar să nu mai spui asta nimănui, că altfel mă trezesc fără slujbă. În orice caz, după ce persoana respectivă ajunge în Occident prin filiera Berlin, este adusă în Anglia și începe târguiala: tu ne spui unde sunt amplasate noile rachete rusești, iar noi îți dăm un nume nou, pașaport britanic și îți asigurăm o ascunzătoare unde sovieticii n-o să te găsească niciodată. Firește, de asta se tem ei cel mai tare, de faptul că îi găsesc rușii și îi omoară. Dacă acceptă târgul, poate alege între Canada, Australia, Noua Zeelandă sau Africa și, după ce ne-a spus tot ce știe, este transportat cu avionul în țara pe care a ales-o, unde este așteptat de un comitet de primire condus de poliția locală. Toată afacerea se petrece în cel mai mare secret, îți dai seama. Comitetul preia persoana respectivă și o integrează treptat în comunitate, îi asigură slujbă, locuință, ca și cum ar fi imigrant de bună credință. De obicei totul merge bine, aproape de fiecare dată. La început i se face dor de casă și au probleme cu adaptarea, dar are tot timpul la îndemână un membru al comitetului care îi vine mereu în ajutor.

Se oprește puțin, cât să-și aprindă încă o țigară și apoi continuă.

— Nu e nimic din ceea ce-ți spun eu care să nu fie cunoscut și de ruși. Singurul secret rămâne doar adresa omului pe care l-am luat în grija noastră. Istorisirea mea e legată de un astfel de om, pe care o să-l numesc Boris. Acum e stabilit în Canada, în Toronto. E un tip extrem de valoros – douăzeci și patru de carate! A fost inginer șef într-un șantier de construcții navale din Kronstadt, în eșalonul de vârf al echipei care se ocupă de submarinele nucleare. A fugit în Finlanda, apoi a ajuns în Stockholm. De-acolo l-am preluat noi și l-am adus cu avionul în Anglia. Rușii nu pomenesc decât arareori de trădătorii lor – îi blestemă și-i lasă să plece. Dacă sunt oameni cu adevărat importanți le ridică familiile și le duc în Siberia, ca să-i înspăimânte pe alți posibili doritori să treacă de partea noastră. Dar cazul lui Boris a fost diferit, așa că serviciile secrete comuniste au fost toate mobilizate, cu ordinul să-l prindă și să-l

ucidă. În plus, spre marele nostru nenoroc, a intervenit din senin și o organizație numită SPECTRE.

Tace din nou și aruncă o privire tăioasă și pătrunzătoare spre cei doi care stau la masă în fundul camerei. Niciunul din ei nu s-a mișcat cât timp am stat de vorbă. S-au mulțumit să ne observe atenți și să aștepte. Dar ce să aștepte? James Bond se întoarce spre mine.

— Nu te plictisesc?

— Nu, sigur că nu, e grozav de interesant! Dar gruparea asta, SPECTRE… n-am citit cumva despre ea în presă?

— Bănuiesc că da, căci afacerea cu furtul bombelor atomice s-a petrecut cu mai puțin de un an în urmă. Operațiunea a fost botezată „Thunderball”. Îți amintești? mă întreabă el privind în gol. S-a petrecut în Bahamas.

— Ah, da, firește că-mi amintesc. S-a scris o mulțime pe tema asta în ziare. Aproape că nu mi-a venit să cred, prea semăna a roman polițist! Ai fost cumva implicat în operațiunea asta?

— Oarecum, îmi răspunde el cu un zâmbet. În eșalonul marginal. Problema e că n-am reușit să anihilăm SPECTRE în întregime. Conducătorul lor a scăpat. E un soi de rețea independentă de spionaj. „Gruparea executivă specială pentru contraspionaj, terorism, răzbunare și extorcare”, așa își spun ei. Ei bine, și-au reluat activitatea, s-a întâmplat să afle că rușii voiau ca Boris să fie omorât și au reușit să-i afle adresa. Nu mă întreba cum. Tipii ăștia sunt mult prea al naibii de bine informați pentru liniștea noastră. Așa că l-au contactat pe șeful biroului local al serviciilor secrete ruse din Paris, un individ din eșalonul superior al KGB și s-au oferit să-l lichideze pe Boris pentru suma de o sută de mii de lire sterline. Se pare că cei de la Moscova au fost de acord, pentru că imediat după aceea ne-am trezit că ne contactează de urgență faimoasa Poliție Regală Călare din Ottawa. Au o ramură specială care conlucrează îndeaproape cu noi în situații precum aceasta și care ne-a raportat că în Toronto se află ascuns un fost membru al Gestapoului, un tip numit Horst Uhlman, care a intrat în contact cu organizațiile crimei organizate din oraș și ne-a întrebat dacă știm ceva despre el. Se părea că tipul caută un ucigaș plătit care să lichideze un străin necunoscut și că oferea pentru asta cincizeci de mii de dolari. Ei bine, n-a fost greu să adunăm doi cu doi, iar una din mințile noastre luminate a intuit că e vorba de ruși, care vor să-l

asasineze pe Boris. Și uite-așa am fost desemnat să mă ocup de problema asta.

Își ridică spre mine ochii luminoși și mă întreabă:

— Nu preferi să deschizi televizorul?

— A, nu, în niciun caz! Continuă te rog.

— Ei bine, poate știi că în ultima vreme au fost tulburări mari în Toronto. Orașul ăsta are oricum o rată a criminalității foarte ridicată, dar acum a izbucnit un război de proporții între bande. Până la urmă, Poliția Călare a fost obligată să apeleze la doi agenți din CID, departamentul de investigații penale al Scotland Yard, care să-i ajute. Unul din tipii ăștia din CID a reușit să infiltreze un tânăr canadian isteț în „The Mechanics”[10], cea mai dură bandă din Toronto, care are filiale și peste graniță, în Chicago și Detroit. Cu ajutorul acestui tânăr au ajuns pe urmele lui Uhlman și au aflat ce are de gând. Ei bine, am făcut oarecare investigații împreună cu colegii mei din Poliția Călare și am aflat cu certitudine că victima era Boris și că cei din bandă acceptaseră să comită asasinatul joia trecută – adică aproape cu o săptămână în urmă. Uhlman se făcuse nevăzut și nu reușeam nicicum să dăm de el. Singura informație obținută cu ajutorul tânărului infiltrat în bandă era că germanul acceptase să conducă el echipa de ucigași, alcătuită din trei dintre cei mai buni trăgători din bandă. Echipa asta urma să atace frontal apartamentul în care locuia Boris. Deloc complicat. Intenționau să facă praf ușa de la intrare cu ajutorul mitralierelor, să-l ciuruiască pe om și să dispară. Totul urma să se desfășoare la adăpostul întunericului, chiar înainte de miezul nopții, iar până atunci „mecanicii” aveau să supravegheze în permanență apartamentul, ca să se asigure că Boris vine acasă de la slujbă și nu mai pleacă nicăieri după aceea. Ei bine, pe lângă faptul că trebuia să-i asigur protecția lui Boris, misiunea mea principală era să pun mâna pe acest Horst Uhlman, pentru că eram deja siguri că este membru al rețelei SPECTRE, iar eu fusesem desemnat să mă ocup de indivizii ăștia ori de câte ori descopeream câte unul dintre ei. Firește, nu puteam să-l lăsăm pe Boris în pericol, dar dacă îl luam de-acasă și-l duceam într-un loc sigur, n-ar mai fi existat tentativa de asasinat și nici nu puneam mâna pe Uhlman. Așa că a trebuit să recurg la o soluție cam neplăcută – vreau să spun, neplăcută pentru mine, explică

[10] Mecanicii (engl., n. tr.).

el cu un zâmbet sumbru. Din fotografiile pe care le văzusem, am observat o oarecare asemănare între Boris și mine – vârsta, înălțimea, părul negru, fața complet bărbierită, așa că într-o zi l-am urmărit dintr-o mașină fantomă, adică o mașină cu însemnele unei firme oarecare folosită la supraveghere și urmărire, fiind atent la felul cum merge și cum se îmbracă. Așa că am propus ca Boris să fie luat și dus în altă parte cu o zi înainte, iar eu să mă mut la el în apartament și să-i aștept pe ucigași.

— Vai, dar nu trebuia să-ți asumi un asemenea risc, nu mă abțin să exclam înfricoșată. Dar dacă își schimbau planul, dacă hotărau să te împuște în timp ce mergeai pe stradă sau îți puneau o bombă în apartament?

— Ne-am gândit și noi la toate astea, spuse el ridicând din umeri. Era un risc calculat, de soiul celor pe care sunt plătit ca să mi le asum. Oricum, iată-mă, sunt viu și nevătămat. Dar crede-mă că nu a fost deloc plăcut cât am fost obligat să merg pe stradă și că m-am simțit cu adevărat ușurat când am ajuns înăuntru. Colegii mei din Poliția Călare ocupaseră apartamentul situat față în față cu cel al lui Boris, așa că știam că totul va fi bine și că nu trebuia decât să joc rolul momelii când își făceau apariția campionii ăia la tir sportiv. Aș fi putut să nu stau în apartament, ci să mă ascund undeva prin clădire, dar am intuit că momeala trebuie să fie efectiv prezentă la locul faptei și am avut dreptate, căci pe la ora unsprezece a sunat telefonul și o voce de bărbat a întrebat de domnul Boris și s-a prezentat cu un nume oarecare. Am întrebat „Cine este acolo?” cu un accent cât mai stricat, iar individul mi-a răspuns: „Mulțumim. Suntem de la compania de telefoane și verificăm conexiunile în cartierul dumneavoastră. Noapte bună”. Am spus și eu noapte bună și-am mulțumit stelei mele norocoase că mă aflam acolo și am putut să răspund acelui apel telefonic fals, menit să-i asigure pe atacatori că Boris este acasă. Ultima oră a trecut greu. Știam că vor fi multe împușcături și probabil foarte mulți morți și nimănui nu-i surâde o astfel de perspectivă, chiar dacă e aproape sigur că nu va fi atins. Eram dotat corespunzător cu armament greu, din cel pe care te poți baza că oprește cu siguranță răufăcătorii și de la zece la aproape douăsprezece l-am instalat în partea dreaptă a ușii, după un intrând solid din beton al holului și m-am pregătit pentru cazul când Uhlman sau vreunul din criminalii lui

reușeau să treacă de barajul celor de la Poliția Călare și să ajungă la mine. Sincer să-ți spun, pe măsură ce treceau minutele și-mi imaginam mașina ucigașilor oprind la vreun colț întunecat din apropierea clădirii și indivizii luându-și armele și pornind încet spre țintă, îmi doream din ce în ce mai mult să fi acceptat oferta colegilor mei, de a mă însoți unul din ei în timpul desfășurării operațiunii. Asta ar fi însemnat însă câteva ore în care eram obligați să ne ținem tovărășie unul celuilalt și, pe lângă faptul că nu aș fi știut ce să discut cu el atâta vreme, am preferat întotdeauna să acționez singur. Așa sunt eu făcut, pur și simplu. Și uite-așa au trecut minutele și secundele și-apoi, exact la ora fixată, cu cinci minute înainte de miezul nopții, am auzit un scârțâit ușor de pantofi cu talpă de cauciuc venind de pe scări și s-a dezlănțuit iadul.

James Bond tace. Își trece de mai multe ori mâinile peste față, ca și cum ar vrea să-și limpezească ochii sau să-și șteargă din minte unele amintiri. După o vreme își aprinde încă o țigară și-și continuă povestirea.

— L-am auzit pe locotenentul care comanda grupul de polițiști călare strigând: „Stați pe loc! Poliția” apoi a urmat un amestec de împușcături răzlețe, rafale de mitralieră și urlete. La un moment dat, locotenentul a țipat din nou „Puneți mâna pe el!” și în clipa următoare yala ușii mele s-a făcut țăndări și un bărbat a năvălit înăuntru. Ținea o mitralieră cu țeava fumegând sprijinită de șold, căci din poziția asta se trage cel mai bine cu ele, și se întorcea cu mișcări scurte când la dreapta, când la stânga, căutându-l pe Boris. Am știut că este Uhlmann, fostul membru al Gestapoului. În meseria mea, odată ce ajungi să cunoști mirosul unui german, ca și al unui rus, de pildă, îți rămâne imprimat în simțuri pentru totdeauna. Am țintit în mitralieră și i-am zburat-o din mâini, dar era iute și avea reflexe excelente, așa că a sărit imediat îndărătul ușii deschise, din care mai rămăsese doar o fâșie destul de îngustă. N-am vrut să-i îngădui să pună mâna pe o altă armă și să tragă el primul, așa că am împroșcat un Z uriaș de gloanțe în tăblia de lemn. Am fost inspirat procedând astfel, pentru că în aceeași clipă a tras și el o rafală scurtă care era cât pe ce să mă lase fără păr, pentru că îmi îndoisem deja genunchii ca să trag. Două din gloanțele mele l-au atins, unul în umărul stâng și celălalt în coapsa dreaptă, după cum s-a dovedit mai târziu, așa că s-a prăbușit pe

ciment în spatele ușii și a rămas nemișcat. După zgomotul auzit de-afară, am conchis că bătălia se mutase pe scări în jos, dar unul dintre polițiști, deși rănit, s-a târât pe coate și pe genunchi până la ușa camerei în care mă adăpostisem și m-a întrebat: „Ai nevoie de o mână de ajutor, camarade?”, iar Uhlmann a tras de după ușă în direcția vocii și... ei bine, l-a omorât pe omul acela. Asta mi-a indicat înălțimea de la care trăsese germanul, așa că am tras exact așa cum făcuse și el și-apoi am ieșit din ascunzătoare și m-am dus la el, să văd dacă nu are nevoie de un supliment. Mai trăia încă și când s-a întors restul grupei de polițiști călare am chemat o ambulanță și l-am trimis la spital. Acolo am încercat să-l determin să vorbească, dar n-am reușit să scot nimic de la el. Amestecul de Gestapo și SPECTRE l-a determinat să rămână mut pe tot parcursul întâlnirii. A murit, a doua zi dimineață.

James Bond mă privește în ochi, dar sunt convinsă că nu mă vede.

— Noi am avut doi morți și un rănit, iar dintre ai lor au murit germanul și încă unul, iar ceilalți doi nu prea au șanse să supraviețuiască. Dar câmpul de bătălie oferea o imagine cumplită și, crede-mă te rog, spune el cu chipul tras și obosit, mi-a ajuns câte din astea am văzut până acum. După ce s-a făcut curățenie și s-a aranjat totul, nu mi-am dorit decât să pot pleca. Însă șefii mei, susținuți de cei de la Poliția Călare, au insistat să merg la Washington și să raportez întregul caz omologilor noștri de-acolo și-apoi să le solicit ajutor pentru lichidarea filialelor americane ale bandei „The Mechanics”. Aceștia primiseră în Canada o lovitură foarte dură și s-a căzut de acord că ar fi fost bine să continuăm să-i hărțuim cât sunt încă năuciți în urma ei. Am fost de acord, însă cu condiția să mă duc până acolo cu mașina, nu cu trenul sau avionul. Mi s-a îngăduit să procedez, dar mi s-a atras atenția să nu întârzii mai mult de trei zile pe drum, așa că am închiriat mașina pe care ai văzut-o și am pornit dimineața asta, în zori. Totul mergea excelent, șoseaua era destul de liberă și puteam să conduc cu viteză, până când s-a pornit o furtună de iad, probabil coada celei care ați avut-o aici. Am răzbătut prin ea până la Lake George și la început m-am gândit să rămân peste noapte acolo, dar nu mi-a plăcut deloc cum arăta, era atât de sumbru totul! Apoi am văzut pe marginea drumului o pancartă care făcea reclamă motelului

ăstuia și mi-am zis că aș putea să încerc.

Îmi zâmbește din nou și chipul îi redevine vesel și deschis.

— Poate ceva mi-a spus că la capătul drumului mă aștepți tu și că ești în pericol. În orice caz, la doi kilometri de-aici am făcut o pană de cauciuc și, uite-așa, am sosit.

Zâmbește din nou, se apleacă peste tejghea și-mi acoperă mâna cu a lui.

— Cât de ciudat se înlănțuie lucrurile uneori!

— Dar dacă ai condus atâta drum, trebuie să fii frânt de oboseală.

— Am eu leac și pentru asta. Fii bună și mai fă-mi niște cafea!

În timp ce-mi fac de lucru cu filtrul de cafea, deschide valiza și scoate o sticluță cu pastile albe. Ia două dintre ele și, când îi dau cana cu cafea, le înghite deodată.

— Benzedrină. Asta mă va ține treaz toată noaptea. Îmi găsesc eu un răgaz mâine, să dorm puțin.

Îl văd că tresare abia perceptibil și se uită spre oglindă.

— Hopa, uite-i că vin, mă anunță cu un zâmbet cald de încurajare. Nu te îngrijora. Poate vei reuși să dormi puțin. Eu voi fi prin preajmă, ca să mă asigur că nu sunt necazuri.

Muzica de la radio scade treptat în intensitate și se aude clar semnalul sonor ce anunță miezul nopții.

Capitolul 12

Dacă dormi, se poate întâmpla să mori

Sluggsy se îndreaptă spre ușa din spate și iese afară, iar slăbănogul vine agale spre noi și se apleacă peste marginea tejghelei.

— Gata, oameni buni, a sunat stingerea, e miezul nopții. Întrerupem curentul electric. Prietenul meu aduce din magazie lămpile cu gaz care se folosesc în caz de urgență. N-are rost să risipim energie. Ordin de la domnul Sanguinetti.

Vorbele sună prietenos și rezonabil. Oare au decis să renunțe la planurile lor, care or fi fost alea, din cauza apariției lui Bond? Nu-mi prea vine să cred. Gândurile negre, risipite de povestea agentului englez, mă copleșesc din nou. Eram obligată să dorm

știind că în cabanele alăturate se află cei doi răufăcători, așa că trebuia să fac din camera mea o fortăreață inexpugnabilă. Chiar și așa, cheia de rezervă se afla la ei! Va trebui să-l rog pe Bond să mă ajute.

Englezul cască îndelung, cu mare poftă.

— Ei bine, mie mi-ar prinde foarte bine puțin somn. Am bătut un drum lung azi, iar mâine trebuie să acopăr o distanță și mai mare. Cred că și tu ești obosită, după atâtea emoții și griji.

— Vii odată, domnule? întreabă Horror cu glasul înăsprit.

— Ai o slujbă plină de responsabilități, după câte văd eu.

— Despre ce slujbă vorbești?

— Ah, cea de evaluator pentru o societate de asigurări. Mai ales dacă e vorba de o proprietate atât de valoroasă ca aceasta. Aș zice că prețul ei se ridică undeva la o jumătate de milion de dolari. Apropo, bănuiesc că ați depus amândoi garanții serioase.

— Nu, nici vorbă. Domnul Sanguinetti nu pretinde garanții de la cei care lucrează pentru el.

— E ceva foarte măgulitor pentru angajații săi. Trebuie să fie oameni foarte cumsecade, exact persoanele nimerite în care să-ți investești liniștit încrederea. Că tot a venit vorba, cum se numește compania lui de asigurări?

Horror continua să se sprijine relaxat de tejghea, dar pe chipul cenușiu începuse să se citească încordare.

— „Metro Accident and Home”. De ce? Ce te-a apucat, domnule? Ce-ar fi dacă ai renunța la vorbele astea în doi peri și ai spune clar ce-ai în minte?

— Domnișoara Michel îmi spunea tocmai că afacerile motelului nu merg strălucit, așa că mi-am închipuit că nu a fost acceptat ca membru în rețelele turistice Quality Court, Holiday Inn sau Congress. E greu să desfășori o activitate turistică susținută dacă nu ești afiliat la una din ele. Și-apoi, atâta bătaie de cap ca să vă trimită pe voi doi până aici ca să numărați lingurile și să întrerupeți alimentarea cu electricitate!... Mi-a trecut prin minte că afacerea e pe ducă. Ar fi păcat să fie așa. Clădirile sunt frumoase, iar peisajul nemaipomenit.

În ochii slăbănogului fulgeră lucirea roșiatică pe care am văzut-o ceva mai devreme.

— Cred c-ar fi mai bine să-ți ții fleanca închisă, domnule, spuse el în șoaptă înghețată. N-am de gând să mai înghit rahaturi de-astea, m-ai înțeles? Susții cumva că nu suntem

legali? Poate crezi că am pus ceva la cale, nu?

— Nu te înfuria, domnule Horowitz, nu trebuie să-ți sară mușchiul chiar așa, îi răspunde Bond zâmbind larg. Vezi, cunosc și eu limbajul. Și mai știu și de unde provine, adăugă el cu chipul împietrit brusc. Acum m-ai înțeles?

Bănuiesc că face aluzie la limbajul gangsterilor, al pușcăriașilor, iar slăbănogul crede cu siguranță același lucru. Pare uluit, dar reușește să-și stăpânească furia și spune liniștit:

— Bine, deșteptule. M-am prins de figură. Voi, sticleții, sunteți toți la fel – căutați pete acolo unde nu este niciuna. Unde dracu o fi dispărut amicul ăsta al meu? Haideți, e timpul să punem geană pe geană.

Luminile se sting chiar în clipa când ieșim pe ușa din spate. James Bond și cu mine ne oprim, dar slăbănogul își continuă drumul pe aleea acoperită, ca și cum ar vedea pe întuneric. Sluggsy apare de după colțul clădirii principale, ținând în mâini două lămpi cu gaz. Ne dă fiecăruia câte una și fața lătăreață, gălbuie în lumina palidă, se încrețește într-un rânjet.

— Vise plăcute, oameni buni!

Bond mă conduce până la cabana mea, intră înăuntru și închide ușa.

— Să fiu al naibii dacă-mi dau seama ce au de gând să facă! În primul rând, trebuie să mă asigur că vei fi în siguranță aici pe timpul nopții. Așadar, să vedem.

Cercetează amănunțit camera, verifică încuietorile ferestrelor, inspectează balamalele ușii, măsoară mărimea deschizăturii de la sistemul de aer condiționat. Pare mulțumit de rezultat.

— Nu e decât o ușă. Mi-ai spus că cheia de rezervă este la ei, așa că o vom bloca și după aceea proptim masa în ea, pentru mai multă siguranță.

Se duce la baie, rupe fâșii de hârtie igienică, le umezește și le transformă în pene pe care le strecoară pe sub ușă, apoi apasă clanța și trage ușa spre el. Penele țin, dar pot fi mutate din loc dacă cineva zgâlțâie ușa de mai multe ori. Apoi scoate penele și mi le dă. După aceea scoate de după cureaua pantalonilor un revolver scurt și bont.

— Ai tras vreodată cu așa ceva?

Îi spun că am vânat iepuri în copilărie, cu un pistol cu țeavă lungă, de calibru 0.22.

— Ei bine, acesta este un Smith & Wesson Police Positive, o

armă extrem de eficientă. Ține minte că trebuie să ochești de la nivelul umărului. Ține-ți mâna întinsă drept înainte. Și încearcă să apeși cu forță constantă pe trăgaci, nu să-l smucești. Sunt convins că nu vei fi obligată să-l folosești, căci orice ar face, am să aud și vin imediat. Ține minte că ești perfect protejată. Ferestrele sunt solide și bine închise, iar bucățile de sticlă sunt despărțite prin șipci zdravene. Ai încredere în arhitecții care proiectează cabanele astea, știu cum să procedeze ca să evite intrările prin efracție. Mizerabilii ăștia n-or să riște să tragă în tine prin geam pe întuneric dar, pentru orice eventualitate, lasă patul la locul lui și improvizează-ți un culcuș cu pernele și așternutul, direct pe podea. Pune pistolul sub pernă. Proptește masa în ușă și trage televizorul pe marginea suportului, în așa fel încât să se clatine dacă cineva încearcă să intre. Asta o să te trezească și-apoi va trebui doar să tragi în ușă, aproape de clanță, acolo unde va sta individul și să aștepți să auzi țipătul. Ai priceput?

Răspund că da cu un glas cât mai vesel, dar îmi doresc să rămână cu mine în cameră. N-am curaj să i-o cer și, oricum, se pare că are propriile lui planuri pentru noaptea asta.

Se apropie de mine și mă sărută blând pe buze. Sunt atât de uimită, încât încremenesc.

— Îmi pare rău, Viv, dar ești o fată minunat de frumoasă. Așa, echipată în salopeta asta, pot spune că ești cel mai atrăgător mecanic auto pe care l-am văzut vreodată. Acum încearcă să dormi puțin. Și nu-ți fă griji, voi supraveghea tot ce se petrece.

Îmi încolăcesc brațele în jurul gâtului său și-l sărut îndelung și apăsat pe gură.

— Ești cel mai minunat bărbat pe care l-am întâlnit în viața mea. Îți mulțumesc pentru faptul că ești aici. Și, James, te rog, ai grijă! Tu nu i-ai văzut așa cum i-am văzut eu. Sunt foarte periculoși. Te rog, ai grijă să nu fii rănit!

Îmi răspunde la sărut, dar abia atingându-mă și îl las să plece.

— Nu-ți fă griji, te rog. Am mai întâlnit oameni de soiul lor, nu e prima dată. Acum, fă tot ce ți-am spus și după aceea culcă-te. Noapte bună, Viv.

Deschide ușa și dispare în bezna de-afară.

Rămân o vreme nemișcată uitându-mă țintă la ușa închisă, apoi mă duc să-mi spăl dinții și să mă pregătesc de culcare. Mă privesc în oglindă și constat că arăt ca naiba – palidă, fără strop

de fard, cu cearcăne vinete sub ochi. Ce zi îngrozitoare! Și acum asta! Nu trebuie să-l pierd! Nu trebuie să-l las să plece! Dar știu în inima mea că va trebui să-l las, că el trebuie să-și urmeze drumul, așa cum și eu îl voi urma pe al meu. Nicio femeie din lume nu poate să-l țină lângă ea pe bărbatul ăsta; niciuna n-a putut vreodată s-o facă. Este un solitar, un om care merge singur pe drumul lui și-și păstrează inima doar pentru el. Un om care n-are nicio implicare sentimentală. Suspin adânc. Bine. Va fi cum dorește el. Îl voi lăsa să plece și n-o să plâng când o va face. Nici după aceea. Nu sunt eu fata care a decis să treacă prin viață fără inimă?

Neghioabă și proastă! Gâscă îndrăgostită și idioată! Mi-am găsit tocmai momentul potrivit să flecăresc vrute și nevrute, ca un articol dintr-o revistă pentru femei! Scutur furioasă din cap, mă duc în dormitor și mă apuc să fac tot ce mi-a spus el.

Vântul continuă să bată puternic și crengile pinilor se lovesc cu putere de geamul din spate. Lumina lunii, filtrată printre norii care aleargă pe cer, argintează pătratele de sus ale ferestrelor și se strecoară stranie prin perdelele subțiri cu modele roșii. Când luna e acoperită de nori, pătratele argintii cu pete roșiatice se întunecă și în cameră rămâne doar lumina gălbuie și slabă răspândită de lampa cu gaz. Lipsită de strălucirea luminii electrice, încăperea îngustă și lunguiață capătă un aspect neplăcut, de scenă alb-negru într-un film mut. E ca și cum toată lumea ar aștepta regizorul să convoace actorii din umbră și să le spună ce au de făcut.

Încerc să-mi țin nervii în frâu. Îmi lipesc urechea de pereții din dreapta și din stânga, dar nu se aude nimic. Înainte să instalez baricada, deschid neauzit ușa, fac câțiva pași și arunc o privire.

La ferestrele cabanelor 8 și 10 licărește slab lumina, la fel și la numărul 40, cabana lui James Bond, ultima din șirul de pe partea s stângă. Totul pare liniștit și pașnic.

Mă întorc înăuntru, mă opresc în mijlocul camerei și privesc în jur. Am făcut tot ce-mi spusese să fac. Îmi amintesc de rugăciunile pe care am promis mai devreme să le rostesc, îngenunchez chiar atunci și acolo, pe covor și mă rog. Mulțumesc, dar și cer. După aceea înghit două aspirine, sting lampa, suflu peste apărătoarea de sticlă ca să se răcească și s-o pot scoate și mă duc la patul meu improvizat din colțul camerei. După ce deschid fermoarul salopetei și dezleg șireturile

pantofilor, fără să mi-i scot din picioare, mă ghemuiesc sub pături.

Nu iau niciodată aspirină sau alte pastile. Pe acestea le-am luat, după ce am citit cu atenție prospectul, din mica trusă de prim ajutor pe care spiritul meu practic m-a îndemnat s-o includ în bagajul sumar cu care am pornit la drum. Însă acum sunt extenuată, bătută măr, așa că pastilele, pentru mine tari precum morfina, mă transportă curând într-o stare delicioasă de semi-somn în care nu există niciun pericol, ci doar un chip smead, incitant și certitudinea nou dobândită că astfel de bărbați există cu adevărat. Sunt cuprinsă de un exces de sentimentalism care mă face să rechem în memorie prima atingere a mâinii lui, când îmi aprindea țigara, apoi fiecare dintre cele trei săruturi pe care le analizez îndelung. Mai târziu, după ce îmi amintesc foarte vag de pistol și-mi strecor mâna sub pernă ca să verific dacă e acolo, adorm liniștită și relaxată.

Următorul lucru de care sunt conștientă este că sunt trează. Rămân nemișcată câteva clipe, încercând să-mi dau seama unde mă aflu. Vântul fosnește ușor printre pini; în rest, e liniște deplină. Descopăr că stau întinsă pe spate. Asta mă trezise! Rămân câteva momente cu ochii ațintiți pe pătratul de lumină argintiu-roșiatică din partea de sus a ferestrei. Luna ieșise din nou dintre nori. Cât e de tăcut totul! După atâtea ore de furtună, liniștea e caldă și cuprinzătoare. Încep să alunec din nou în somn, mă întorc pe o parte ca să stau cu fața spre cameră și închid ochii. Însă în timp ce somnul își întinde brațele să mă cuprindă din nou, un gând sâcâitor mi se înfiripă în minte. Înainte să-i închid, ochii mei observaseră ceva neobișnuit în cameră. Îi deschid, aproape împotriva voinței mele și am nevoie de minute întregi ca să recunosc din nou ceea ce văzusem. Între ușile întredeschise ale bufetului de pe peretele opus se zărește slab o fâșie îngustă de lumină.

Ce prostie din partea mea să nu le închid cum trebuie! Se vede că micul bec dinăuntru se aprinsese singur. Ce tâmpenie! Ies cu greu din așternut și abia dacă fac doi pași în direcția bufetului când îmi dau brusc seama. E imposibil să se aprindă beculețul din bufet, căci alimentarea cu curent electric este întreruptă!

Rămân nemișcată, cu mâna la gură, și-apoi, chiar în clipa când mă arunc înspre pat ca să scot pistolul, ușile bufetului se

izbesc în lături și dintre ele apare silueta ghemuită a lui Sluggsy, care se năpustește asupra mea cu lanterna într-o mână și un obiect care se leagănă în mâna cealaltă.

Am impresia că scot un țipăt ascuțit, dar se poate să fi țipat doar în mintea mea. În clipa următoare mă izbește ceva în tâmplă și simt că mă prăbușesc pe podea. După aceea se face întuneric.

În timp ce încep să-mi revin, primele lucruri pe care le înregistrez sunt o căldură cumplită și senzația că sunt târâită pe pământ. Apoi simt miros de ars, văd flăcările și încerc să țip. Din gura mea nu iese altceva decât un scâncet de animal și atunci încep să dau din picioare. Dar mâinile care îmi țin gleznele sunt ferme și nu reușesc să mă eliberez. După câteva scuturături care adaugă suferință în plus durerii cumplite de cap, simt că sunt târâită pe iarba udă, până sub ramurile unor copaci. Pe neașteptate mi se eliberează picioarele, un bărbat se apleacă asupra mea și îmi acoperă gura cu palma. Aud un glas, glasul lui James Bond, care-mi șoptește imperativ la ureche:

— Să nu scoți niciun sunet! Stai nemișcată! E totul în ordine, sunt eu.

Întind mâna spre el și-i ating umărul. E gol. Apăs ușor, ca să-i dau de știre că am înțeles și atunci îmi ia mâna de pe gură.

— Așteaptă aici. Să nu te miști deloc! Mă întorc imediat.

Apoi dispare neauzit.

Neauzit? N-ar fi avut nicio importanță cât zgomot face. În spatele meu se aud mugetele înspăimântătoare ale focului și trosnet asurzitor de lemnărie; lumini roșiatice, ca de iad, țâșnesc spre cer pe fundalul întunecat al pădurii. Mă ridic cu grijă în genunchi și-mi răsucesc cu greu capul. În dreapta mea, de-a lungul întregului șir de cabane se ridică un perete uriaș de flăcări. Dumnezeule, de la ce soartă mă salvase! Îmi pipăi trupul și părul – sunt neatinsă, cu excepția cucuiului de lângă tâmplă care pulsează dureros. Constat că reușesc să stau drept, așa că mă ridic în picioare și încerc să-mi dau seama ce s-a întâmplat. Din păcate, după ce am fost lovită nu-mi amintesc nimic. Probabil că cei doi au provocat incendiul, iar James a ajuns cumva la mine și m-a tras până la copacii din spatele cabanei.

Copacii din spatele meu foșnesc și îl văd apărând lângă mine. Nu poartă nici sacou, nici cămașă, ci doar un soi de ham de-a curmezișul pieptului bronzat, pe care transpirația lucește în

lumina flăcărilor și de sub brațul stâng îi atârnă, cu țeava în jos, o pușcă automată. Ochii îi strălucesc de încordare, iar fața mânjită cu fum și părul ciufulit îi dau un aspect cam înfricoșător, ca de pirat.

Zâmbește mohorât și face un semn cu capul în direcția cabanelor.

— Ăsta e jocul. Ard totul până în temelii, ca să încaseze banii pe asigurare. Acuma împrăștie praf de termit[11] pe aleea acoperită ce duce la clădirea principală. N-au decât! Dacă îi opresc acum, nu înseamnă decât că-i salvez domnului Sanguinetti proprietatea. Cu noi doi ca martori, n-o să simtă nici mirosul banilor de pe asigurare. Ba mai mult, intră la închisoare. Așa că o să mai așteptăm puțin și-o să-i lăsăm să distrugă totul.

Îmi amintesc brusc de bietele dar prețioasele mele lucrușoare și spun timidă:

— N-am putea să salvăm Vespa?

— Stai liniștită. N-ai pierdut decât zdrențele cu care ai fost îmbrăcată la început, dacă le-ai lăsat în baie. Când am venit după tine, am luat pistolul și ți-am scos afară coburii. Când m-am întors ți-am adăpostit motocicleta, pare să fie în stare perfectă. Am ascuns totul printre copaci. Garajele deschise dintre cabane vor arde ultimele, căci au pereți din cărămidă pe ambele părți. Au pus bombe cu termit în fiecare cabană. Sunt mai bune decât benzina. Ocupă spațiu mai puțin și nu lasă urme pentru detectivii firmei de asigurări.

— Dar ai fi putut să arzi și tu!

Dezveliți de zâmbet, dinții îi fulgeră albi în semiîntuneric.

— De asta mi-am scos haina. Trebuie să arăt respectabil când ajung la Washington.

Mie nu mi se pare chiar așa de amuzant.

— Dar cămașa?

La capătul șirului de cabane se aude un trosnet asurzitor și un val uriaș de scântei se răspândește în jur.

— Uite unde-i cămașa mea. Tocmai s-a prăbușit acoperișul peste ea.

Se oprește și-și șterge cu mâna murdară sudoarea de pe frunte, mânjindu-și și mai rău fața cu funingine.

— Am presimțit că o să se întâmple ceva de genul ăsta. Poate

[11] Amestec de pulbere de aluminiu și oxizi metalici care dezvoltă prin ardere o temperatură foarte ridicată (n. tr.).

trebuia să fiu mai pregătit decât eram. De pildă, aș fi putut să mă duc și să schimb roata mașinii. Dacă făceam asta, acum puteam să plecăm. Ne-am fi strecurat spre capătul șirului de cabane și-am fi alergat până la mașină, iar când am fi ajuns la Lake George sau Glens Falls, puteam trimite poliția încoace. Dar m-am gândit că dacă reparam mașina, bunii noștri prieteni ar fi avut o scuză ca să-mi ceară să plec. Aș fi putut să refuz, desigur, ori să spun că nu plec fără tine, însă s-ar fi putut lăsa cu împușcături și nu cred că aș izbuti să-i înving pe ăștia doi decât dacă aș trage eu primul. Iar dacă reușeau să mă scoată din peisaj, tu ai fi ajuns exact în situația de la început și ar fi fost rău de tot. Ai un rol important în planul lor.

— Așa m-am gândit și eu tot timpul, fără să știu exact de ce. Am știut că îmi fac rău pentru că nu contez deloc. La ce-or fi vrut să mă folosească?

— Păi tu ai fi fost acuzată pentru declanșarea incendiului. Sanguinetti și-ar fi dovedit nevinovăția susținând că cei doi Phancey, administratorii, care sunt cu siguranță băgați până în gât în afacerea asta, ți-au cerut să întrerupi alimentarea cu curent electric – ceea ce era perfect rezonabil, din moment ce motelul se închidea – și să folosești o lampă cu gaz pe timpul nopții.

Atunci îmi amintesc cât de schimbată fusese atitudinea lor în ultima zi, felul cum mă trataseră cu dispreț, ca pe un gunoi, ca pe ceva ce va fi curând aruncat. Și întregul tablou deveni clar.

— Ei bine, reia James Bond, s-ar fi descoperit rămășițele lămpii cu gaz și s-ar fi ajuns la concluzia că ai adormit și ai răsturnat cumva lampa prin somn. Așa s-a aprins cabana ta și apoi toate celelalte; clădirile sunt acoperite cu lemn, iar vântul a făcut restul. Apariția mea a fost ceva sâcâitor, dar nimic mai mult. S-ar fi descoperit și rămășițele mele, sau cel puțin mașina, ceasul și obiectele de metal din valiză. Nu știu cum ar fi procedat cu arma mea și cu cea de sub perna ta căci ar fi putut să le creeze probleme. Polițiștii ar fi verificat mașina în Canada și seria armelor în Anglia și în felul ăsta m-ar fi identificat. Și s-ar fi întrebat imediat ce căuta revolverul meu la tine sub pernă. Ar fi raționat că dacă am fost, mă rog, iubiți, de ce-am dormit într-o cabană atât de îndepărtată de a ta și ar fi presupus că probabil am vrut să ne protejăm reputația și ne-am cazat separat, dar că ți-am dat arma ca să te protejezi pe timpul nopții. Nu știu cum s-

ar fi descurcat mizerabilii cu toate astea, dar presupun că după ce le-am spus că simt polițist, bunii noștri prieteni s-au gândit la arme și la alte posibile obiecte incriminatoare din metal care n-ar fi fost distruse de foc și ar fi așteptat câteva ore după ce se potolea focul și ar fi scurmat prin cenușă în căutarea unor asemenea obiecte buclucașe. Firește, după aceea ar fi avut grijă să șteargă urmele căutării lor, căci indivizii ăștia sunt niște profesioniști. Adică mă rog, după standardele lor.

— Dar atunci de ce nu te-au omorât?

— Fii convinsă că s-au gândit s-o facă. În drum spre cabana mea, după ce am plecat de la tine, mi-am dat seama că dacă intenționează să-ți facă ceva, vor trebui să scape mai întâi de mine. Așa că în primul rând am alcătuit o momâie în patul meu, una foarte reușită. Am mai făcut-o și altă dată și mă pricep de minune. Nu trebuie doar să fie în pat ceva ce seamănă a corp omenesc, căci asta se rezolvă ușor cu perne, prosoape și așternut, ci e nevoie și de un cap acoperit cu păr care să stea pe pernă. Am rezolvat asta cu o mulțime de ace de pin, din care am făcut o grămăjoară de proporțiile unui cap, apoi am tras cearșaful până în locul unde ar fi trebuit să fie urechile – totul foarte artistic, te rog să mă crezi! După aceea mi-am atârnat cămașa pe speteaza scaunului de lângă pat, un alt truc folositor ce sugerează faptul că posesorul cămășii este în pat, și am lăsat lampa cu gaz să ardă cu flacără mică, aproape de pat, ca să-i ajute în eventuala încercare de asasinat – dacă plănuiseră într-adevăr așa ceva. Am vârât niște pene prost întocmite pe sub ușă și am proptit speteaza unui scaun sub clanță, semn că îmi luasem măsurile elementare de precauție. Apoi mi-am luat valiza, m-am ascuns în spatele cabanei, printre copaci și am așteptat. M-au lăsat o oră, probabil ca să adorm adânc și apoi au venit atât de încet, că nici nu i-am auzit. Am auzit imediat sunetul unei lovituri înfundate – semn că forțaseră ușa – și o serie de pufnituri înăbușite, căci au folosit pistoale cu amortizor. În clipa următoare, termitul s-a aprins luminând orbitor întreg interiorul cabanei. Mi-am spus că am fost foarte isteț, dar s-a dovedit curând că nu chiar atât de isteț pe cât ar fi fost nevoie. Mi-au trebuit cam cinci minute să mă strecor printre copaci, până la cabana ta. Nu mi-am făcut griji, căci știam că le va fi greu să intre la tine și-apoi eram pregătit să ies din pădure și să intervin imediat dacă auzeam zgomotul pistolului tău. Atâta

doar că seara asta, probabil în timp ce făcea turul cabanelor, așa cum îmi spuseseși, Sluggsy a făcut cu un târnăcop o gaură în peretele din spatele bufetului din camera ta, lăsând doar panoul de gisp-carton pe care urma să-l taie cu un cuțit bine ascuțit. E posibil să fi pus la loc bucata de zid, dar poate că nu; în orice caz, nu era nevoie s-o facă, căci niciunul din noi n-a intrat în garajul deschis al cabanei 8. Oricum, primul lucru pe care l-am văzut când m-am apropiat a fost lumina termitului aprins la tine în cabană. Atunci am pornit într-un sprint nebunesc, aplecându-mă de fiecare dată când treceam prin spațiul din spate al garajelor deschise, căci îi auzeam luând cabanele la rând, deschizând ușile, aruncând înăuntru bombele cu termit și apoi încuindu-le cu grijă, ca să pară că totul fusese în bună regulă.

În timp ce vorbește, James Bond aruncă din când în când câte o privire spre acoperișul clădirii principale, care se detașează clar deasupra cabanelor aprinse. La un moment dat, îmi spune pe un ton de conversație obișnuită:

— Au aprins și clădirea recepției. Acum trebuie să mă duc după ei. Cum te simți, Viv? Mai ai ceva vlagă? Ce-ți face capul?

— A, mă simt bine, îi răspund grăbită. Dar, James, chiar trebuie să te duci după ei? Lasă-i să plece! În definitiv, ce contează? S-ar putea să fii rănit.

— Nu, draga mea, îmi spune el hotărât. Aproape că ne-au omorât pe amândoi. Ar putea să se întoarcă dintr-o clipă într-alta și să vadă că motocicleta ta a dispărut. Din clipa aceea pierdem factorul surpriză. Și e imposibil să-i las să plece nevătămați. Oamenii ăștia sunt ucigași! Dacă scapă azi, mâine vor omorî pe altcineva. Ca să nu mai pomenesc că mi-au distrus cămașa, iar pentru asta nu pot rămâne nepedepsiți.

Întind mâna și-l ating ușor.

— Ei bine, atunci va trebui să mă lași să te ajut. Și să-mi promiți că vei avea grijă de tine, bine? Nu mă descurc fără tine și nu vreau să rămân singură din nou.

Îmi ignoră mâna și-mi spune aproape cu răceală:

— Acum, fii bună și nu-mi bloca mâna cu care țin arma. E ceva ce trebuie să fac. Înțelege, asta e meseria mea. Uite, ia-ți înapoi revolverul și strecoară-te printre copaci până la garajul deschis al cabanei 3. În zona aceea e întuneric și vântul suflă focul în direcția opusă. De-acolo poți să vezi totul, fără să fii

observată. Dacă am nevoie de ajutor știu unde te găsesc, așa că să nu te clintești din loc. Dacă te chem, vino cât poți de repede. Dacă pățesc ceva, ia-o pe malul lacului și îndepărtează-te cât poți mai mult. După incendiul ăsta, dimineață locul va mișuna de polițiști, așa că vei putea cere ajutorul unuia dintre ei. Spune-i tot, o să te creadă. Și dacă nu, cere-i să sune la Washington, la CIA și-ai să vezi cum se pun în mișcare! Trebuie doar să-i spui cine am fost. În secția căreia îi aparțin am un număr de identificare. E 007. Încearcă să nu-l uiți!

Capitolul 13

Schimb de focuri

„Am fost.” „Să-i spui cine am fost”…

De ce a trebuit să rostească vorbele astea, să vâre ideea în mintea lui Dumnezeu, a Sorții, a oricui o fi cel care face cărțile noaptea asta? Omul nu trebuie niciodată să-și rostească gândurile negre, căci ele continuă să trăiască, precum niște unde sonice și să pătrundă în fluxul conștiinței generale. Și dacă Dumnezeu sau Soarta ascultă din întâmplare, în acel moment anume și pe acea lungime de undă anume, gândurile acelea pot deveni fapt real. Aluzia unui gând legat de moarte poate fi înțeleasă greșit, ca o solicitare!

Așa că nici eu nu trebuie să nutresc astfel de gânduri, altfel ar însemna să le adaug greutatea la valurile întunecate ale destinului! Ce prostie! Toate chestiile astea le învățasem de la Kurt. El era întotdeauna plin de „reacții în lanț la nivel cosmic”, criptograme ale „fluxului vieții” și alte bâlbâieli nemțești pe care eu le înghițisem avidă ca și cum el însuși ar fi fost marele „Dinam central” care controla toate acțiunile, sau măcar o parte din el, așa cum de fapt părea să se și considere uneori.

Firește, James Bond rostise cuvintele astea într-un mod ușuratic, precum schiorii pe care-i cunoscusem în Europa și care le urau prietenilor lor „Hals und Beinbruch!”[12] când porneau să coboare în slalom o pantă abruptă.

[12] „Să-ţi rupi gâtul și picioarele!” (germ., n. tr.).

De fapt, urarea avea rolul de a-i avertiza asupra posibilelor accidente și invoca exact opusul deochiului. Probabil că Bond folosise varianta ei britanică, tocmai pentru a-mi da curaj. Ei bine, preferam să n-o fi făcut. Pocnetul armelor, criminalii, tentativele de asasinat făceau parte din munca lui, din viața lui, însă nu și din a mea, așa că l-am învinuit că nu a fost mai simțitor, mai omenos.

Oare unde e acum? Se strecoară înaintând în umbră, la adăpostul flăcărilor înalte, ascuțindu-și simțurile ca să surprindă pericolul? Și ce făceau dușmanii, cei doi bandiți profesioniști pe care s-a grăbit prea tare să-i subestimeze? Îi pregătiseră o ambuscadă și-l așteptau? Voi auzi curând o rafală lungă de împușcături? Și apoi urlete?

Ajung la garajul deschis al cabanei numărul 3 și înaintez puțin câte puțin prin întuneric, cu spatele lipit de peretele aspru. Arunc o privire scurtă pe după colțul clădirii, spre clădirea principală care arde și ea.

Nu se vede nimeni, nu observ nicio mișcare, cu excepția flăcărilor pe care vântul le întețește din când în când, făcându-le să țâșnească spre cer. Câțiva pini din spatele cabanelor sunt gata să se aprindă de la scânteile purtate de vând și căzute pe ramurile lor uscate. Dacă n-ar fi fost ploaia abundentă, sunt sigură că incendiul s-ar fi extins și în pădure și atunci fata cea zăpăcită, cu lampa ei cu gaz, ar fi lăsat o urmă de neșters pe teritoriul Statelor Unite! Oare pe ce suprafață ar fi întins vântul focul? Douăzeci de kilometri? Patruzeci? Câți arbori, câte animale și păsări ar fi distrus micuța fată moartă din Quebec? Se prăbușește acoperișul altei cabane răspândind în jur aceeași puzderie de scântei portocalii. Îi urmează la scurt timp și cel ornamentat, din șindrilă, al clădirii principale, care se curbează încet înspre interior și apoi cade precum un sufleu copt insuficient. Roiuri de scântei se ridică vesele în aer și-apoi se sting, duse de vânt care încotro. Lumina întețită dezvăluie cele două mașini de la marginea șoselei, cea gri, Thunderbird și berlina neagră, dar nu se vede nici urmă nici de cei doi gangsteri, nici de James Bond.

Îmi dau seama brusc că am pierdut orice noțiune a timpului și mă uit la ceas. E ora două. Coșmarul acesta începuse de numai cinci ore! Mie însă mi se pare că durează de săptămâni și că mă aflu la ani întregi distanță de viața mea dinainte. Îmi e greu să

rememorez chiar și seara care tocmai trecuse, cea în care am stat în fotoliu și am depănat amintiri, de parcă totul mi-ar fi fost șters brusc din minte. Teama, suferința și pericolul mă luaseră în stăpânirea lor. E ca și cum aș fi trecut printr-un naufragiu, o deraiere de tren, o prăbușire de avion, un cutremur sau un uragan. Probabil că atunci când trăiești o asemenea catastrofă ți se întâmplă la fel. Aripile negre ale primejdiei întunecă cerul și nu mai există nici trecut, nici viitor. Trăiești fiecare minut, supraviețuiești fiecărei secunde ca și cum ar fi ultima. Nu mai există un alt timp și un alt spațiu, decât acum și aici.

Dar iată că apar cei doi! Înaintează pe iarbă spre mine, fiecare cu cate o cutie mare în mână. Sunt televizoare, pe care le scoseseră din vreo cabană, probabil cu gândul să le vândă, ca să câștige niște bani în plus. Merg unul lângă altul, slăbănogul și bondocul, și lumina flăcărilor se răsfrânge pe fețele lor lucioase din cauza transpirației. Când ajung la arcadele carbonizate ale aleii acoperite ce duce la clădirea principală o iau la goană, uitându-se din când în când în sus ca să se asigure că acoperișul aprins nu le cade în cap. Dar unde e James Bond? Iată, e momentul perfect să-i prindă pentru că amândoi au mâinile ocupate.

Sunt la mai puțin de douăzeci de metri de mine, dar o iau spre dreapta, ca să ajungă la mașină. Mă retrag repede și mă lipesc de peretele garajului și mă întreb din nou unde e James. Oare ar trebui să fug singură după ei și să încerc să-i imobilizez de una singură? Mă admonestez cu asprime și-mi spun că dacă aș rata, ceea ce avea să se întâmple cu siguranță, se termina cu mine. Mă întreb dacă nu cumva salopeta albă nu mă dă de gol și mă trag mai în spate. Acum cei doi sunt încadrați exact în dreptunghiul lat al deschizăturii garajului în care sunt adăpostită, la câțiva metri distanță de zidul încă neatins dinspre nord al clădirii principale, pe care vântul îl ferise până atunci de flăcări. Peste câteva clipe vor dispărea după colț și ocazia minunată de a-i prinde se va risipi în vânt.

Dar după câțiva pași încremenesc brusc și-l văd pe James Bond apărut ca din senin în fața lor, cu arma ațintită ferm exact între trupurile lor. Glasul lui șuieră ca o plesnitură de bici.

— Gata! S-a terminat! Întorceți-vă cu spatele! Primul dintre voi care dă drumul televizorului din brațe se alege cu un glonț.

Criminalii se întorc încet, până ajung cu fața spre

ascunzătoarea mea. Glasul lui Bond răsună din nou.

— Vino-ncoace, Viv! Am nevoie de o mână de ajutor.

Scot revolverul greu de după cordonul salopetei și alerg grăbită spre ei. Când ajung la vreo zece metri distanță, James îmi spune:

— Oprește-te acolo, Viv, îți spun îndată ce să faci.

Stau pe loc, așa cum mi-a cerut. Cele două chipuri malefice se holbează la mine. Dinții slăbănogului se dezvelesc într-un rânjet crispat de uimire și încordare. Sluggsy dă drumul unui șir de sudalme. Îmi îndrept revolverul spre televizorul pe care-l ține în brațe și mă răstesc:

— Ține-ți gura sau te împușc!

— Nu mai spune, mă provoacă Sluggsy. Ți-e prea teamă ca să poți trage!

— Ține-ți fleanca, altfel te alegi cu o gaură în căpățâna aia scârboasă! intervine James. Ascultă, Viv, trebuie să le luăm indivizilor ăstora armele. Vino în spatele celui poreclit Horror, proptește-i țeava revolverului în șira spinării și pipăie-l la sub braț cu mâna liberă. Nu-i prea plăcut, dar n-avem ce face. Spune-mi dacă dai de vreo armă și o să-ți explic ce să faci. Ai grijă să nu faci mișcări bruște. Eu îl țin în bătaia armei pe celălalt. Dacă Horror se clintește din loc, trage imediat.

Fac cum mi s-a spus. Trec în spatele slăbănogului și-i lipesc țeava revolverului de șira spinării. Apoi întind mâna stângă și îl pipăi pe sub brațul drept. Emană un miros neplăcut, ca de mortăciune și mă simt scârbită că trebuie să stau atât de aproape de el și să-l ating într-un mod atât de intim. Îmi dau seama că îmi tremură mâna și probabil că asta l-a determinat să riște, pentru că pe neașteptate, dintr-o singură mișcare iute și fluidă, aruncă în lături televizorul, se răsucește ca un șarpe, mă izbește peste mână aruncând arma cât colo, mă apucă de gât și mă lipește de el.

James trage, simt pe lângă cap șuieratul glonțului și încep să mă lupt ca un diavol, lovind cu picioarele, zgâriind și înfigându-mi unghiile în brațul lui. Dar e ca și cum m-aș lupta cu o statuie din piatră, căci slăbănogul se mulțumește să-și întețească strânsoarea agonizantă și să spună cu glas sec:

— Ei, englezoiule, ce facem acum? Vrei ca doamna să moară din pricina ta?

Simt cum una din mâinile lui își relaxează încleștarea, îmi

închipui că are de gând să-și scoată arma și încep să lupt din nou.

— Viv, îndepărtează-ți picioarele, îmi cere Bond cu glas aspru.

Îndeplinesc ca un automat ce mi s-a spus și aud răsunând o altă împușcătură. Slăbănogul înjură cumplit și-mi dă drumul, dar în același timp în spatele meu răsună zgomotul puternic al unui obiect care cade pe jos și se face țăndări. Mă întorc să văd ce se petrece. În clipa când Bond a tras, Sluggsy a azvârlit cu putere televizorul în el, lovindu-l în față și făcându-l să se dezechilibreze. Sluggsy țipă disperat:

— Fugi, Horror!

Eu îmi caut pistolul prin iarbă, dau de el și trag neîndemânatică în direcția lui Sluggsy. Probabil că l-aș fi ratat oricum, dar el fuge deja ca un nebun traversând pajiștea în direcția cabanelor, urmat de slăbănogul care șchioapătă caraghios. Trag din nou, dar țeava armei se smucește în sus și cei doi dispar imediat în cabana numărul unu de pe partea dreaptă a șirului.

Mă ridic și alerg la James Bond, care stă în genunchi pe iarbă, ținându-se de cap. Când mă apropii își ia mâna de pe frunte, se uită la ea și înjură. Are o tăietură adâncă chiar în locul de unde pornește linia părului. Fără să rostesc un cuvânt, alerg până la cea mai apropiată fereastră a clădirii recepției și o sparg cu țeava revolverului. Mă izbește în față un val puternic de căldură, dar înăuntru nu arde încă nimic. Aproape de geamul spart e masa la care stătuseră gangsterii tot timpul serii și pe care rămăsese, printre rămășițele fumegânde de acoperiș, trusa de prim ajutor. James îmi strigă ceva, dar eu sunt aplecată deja peste pervaz. Îmi țin respirația ca să nu inhalez fumul dens, înșfac cutia și ies imediat, căci mă ustură groaznic ochii.

Curăț rana cum mă pricep mai bine, o dau cu mertiolat și lipesc deasupra un plasture mare. Nu e foarte mare, dar e mai bine să mă asigur că nu se infectează.

— Îmi pare rău, Viv, cred că am făcut-o de oaie de data asta.

Cam așa gândesc și eu.

— De ce nu i-ai împușcat imediat? Stăteau ca niște ținte fixe, cu televizoarele alea în mână!

— N-am fost niciodată în stare să omor un om așa, cu sânge rece, îmi răspunde el sec. Dar măcar puteam să-i sfărâm slăbănogului piciorul. Probabil că glonțul l-a crestat doar, așa că

deocamdată rămâne în joc.

— După părerea mea, și tu ai avut un noroc chior că ai rămas în joc! De ce nu te-a omorât Sluggsy?

— Și eu mă întreb același lucru. Probabil că și-au stabilit un soi de sediu în cabana 1 și și-au lăsat armele acolo cât timp și-au văzut de treabă în clădirea principală. Poate că n-au vrut să care cu ei mai multe încărcătoare cât timp se aflau atât de aproape de foc. Oricum, războiul s-a declarat deja și se pare că avem serios de lucru. Cel mai important e să le supraveghem mașina, pentru că vor încerca cu siguranță s-o șteargă. Dar mai întâi vor încerca să ne omoare. Sunt într-o situație critică și vor lupta ca disperații să iasă din ea.

Termin de pansat rana. James stă cu privirile ațintite pe cabana numărul unu.

— Ar fi bine să ne adăpostim undeva. S-ar putea să fi adus cu ei armament greu și bănuiesc că au terminat deja de pansat piciorul lui Horror.

Se ridică în picioare și după câteva clipe mă smucește de braț și-mi șuieră la ureche:

— Repede!

În același timp aud clinchet de sticlă spartă la dreapta și o rafală asurzitoare ce pare a fi trasă de o mitralieră. Gloanțele șuieră pe lângă noi și se înfig în peretele lateral al clădirii principale.

— Îmi cer din nou scuze, Viv, spune el zâmbind. Se pare că reacțiile mele sunt cam încete în seara asta. Îți promit că o să mă descurc mai bine. Acum, haide să stăm puțin liniștiți și să ne gândim.

Rămânem nemișcați un răstimp ce pare că nu se mai sfârșește. Clădirea aprinsă emană o căldură cumplită; simt cum îmi șiroiește transpirația pe tot corpul. A mai rămas în picioare doar zidul dinspre nord și o bucățică din cel lateral, îndărătul căruia ne adăpostim noi. Restul e o masă enormă de flăcări. Vântul suflă focul înspre sud, așa că îmi spun că această ultimă bucată de perete poate rezista destul de mult. Majoritatea cabanelor arseseră până la temelii, așa că pe latura aceea a luminișului lumina focului se împuținase simțitor. Mă gândesc că incendiul fusese probabil vizibil de la kilometri întregi, probabil până la Lake George și Glens Falls, dar nimeni nu venise în ajutor. Probabil că patrulele de la circulație și echipajele de

pompieri erau răspândite în toată zona, ocupându-se de dezastrele provocate de furtună. Cât despre iubitele lor păduri, erau probabil convinși că niciun incendiu nu se poate întinde pe un teren atât de plin de apă.

— Uite ce avem de făcut, începe James. În primul rând, vreau să stai într-un loc de unde să mă poți ajuta la nevoie, dar fără să-mi fac griji pentru siguranța ta, pentru că, dacă am reușit să-i cunosc destul de bine pe indivizii ăștia, se vor concentra asupra ta știind că voi face orice ca să nu fii rănită, chiar dacă asta ar însemna să-i las să scape.

— Adevărat?

— Nu fi prostuță! Așa că te vei duce pe șosea, pe după bucata asta de clădire și-apoi o vei lua în partea opusă până ajungi în dreptul mașinii lor. Stai cuminte acolo și, chiar dacă unul din ei sau chiar amândoi ajung la mașină să nu tragi până nu-ți spun eu s-o faci. Ai înțeles?

— Dar tu unde vei fi?

— Pe ceea ce se numește linie interioară de apărare, dacă considerăm mașinile drept obiectiv principal. O să rămân prin preajmă și-o să-i las să vină după mine. Scopul lor este să ne lichideze și după aceea să fugă așa că îi voi lăsa să încerce. Timpul lucrează împotriva lor, căci e aproape ora trei. Cât mai este până se luminează de ziuă?

— Cam două ore. Pe la cinci se arată zorile. Dar ei sunt doi, iar tu numai unul! Precis vor încerca să te prindă ca-n clește, într-o dublă învăluire.

— Unul din clești e cam deteriorat și-apoi, deocamdată nu am nicio soluție mai bună. Acum du-te te rog unde te-am trimis, înainte să încerce ăștia doi ceva. Între timp, voi încerca ca să-i țin ocupați.

Se duce în colțul clădirii și trage două focuri rapide înspre cabana din dreapta. Se aude zgomot de sticlă spartă și apoi o rafală asurzitoare de mitralieră. Gloanțele se înfig în ziduri și-n copacii de la marginea șoselei. James se întoarce la mine și-mi zâmbește încurajator.

— Acum!

O iau la fugă spre dreapta și traversez șoseaua, având grijă să am tot timpul clădirea recepției între mine și prima cabană din șir, până ajung în copaci. Încep să-mi croiesc drum printre ei și constat că sunt la fel de neprimitori ca și mai devreme, dar

acum sunt încălțată corespunzător, iar materialul salopetei e rezistent. După ce consider că am intrat suficient de mult în pădure, o pornesc spre stânga și, când socotesc că am ajuns unde trebuie, pornesc din nou spre șosea, în direcția flăcărilor. Spre surprinderea mea, ajung exact unde voiam, chiar în spatele primului șir de copaci de lângă berlina neagră, la vreo douăzeci de metri de partea cealaltă a șoselei și am vedere perfectă asupra întregului câmp de bătălie luminat de flăcări.

În tot răstimpul ăsta, luna apăruse și dispăruse de după nori, când luminând puternic împrejurimile, când învăluindu-le în beznă și lăsând în locul ei doar strălucirea schimbătoare a flăcărilor care mistuiau jumătatea stângă a clădirii principale. În momentul când iese din nou dintre nori, observ ceva ce aproape că mă face să țip. Slăbănogul se târăște pe burtă spre peretele nordic al recepției, cu un pistol în mână.

James Bond e tot în locul unde-l lăsasem și, ca să-l țină acolo, Sluggsy menținea un tir regulat de împușcături ale căror scântei licăreau la intervale de câteva secunde în jurul colțului de zid către care se târa slăbănogul. Probabil că-i ghicise semnificația, că-și dăduse seama că are rolul de a-l ține pe loc, pentru că îl văd luând-o încet spre stânga, în direcția zidului aprins al recepției. Iată-l că o ia la fugă, aproape ghemuit, străbate în lung pajiștea cu iarba arsă și o ia spre șirul din stânga al cabanelor carbonizate, învăluite în fum dens și roiuri de scântei. Îl zăresc ascunzându-se în garajul deschis al cabanei numărul 15, apoi dispare, probabil printre copacii din spatele ei, cu intenția evidentă de a-l ataca pe Sluggsy din spate.

Mă uit să văd ce face slăbănogul. E aproape de colțul clădirii. Încă puțin și ajunge. Tirul de împușcături încetează. Fără să țintească, cu pistolul în mâna stângă, Horror trage pe după colț orbește, golind un încărcător întreg spre locul unde James și cu mine stătuserăm ceva mai devreme. Cum nu i se răspunde cu niciun foc de armă, își ițește capul de după colț și-apoi și-l retrage cu iuțeala unui șarpe, apoi se ridică în picioare și flutură o mână ca să arate că am dispărut.

Exact atunci se aud două focuri de armă din direcția cabanei numărul 1, urmate de un urlet ce-mi îngheață sângele în vene, iar Sluggsy iese din cabană și pornește pe pajiște mergând cu spatele, trăgând cu dreapta de la nivelul șoldului în timp ce mâna stângă îi atârnă fără vlagă pe lângă corp. Continuă să

alerge poticnit, urlând de durere, trăgând din când în când rafale scurte de mitralieră. Observ o mișcare fulgerătoare într-unul din garajele descoperite și aud răspunsul asurzitor al armei automate. Sluggsy își schimbă direcția tirului și arma lui Bond amuțește, împușcăturile pornesc din nou, dintr-un alt loc și probabil că una din ele lovește în mitraliera lui Sluggsy, căci îl văd aruncând-o la pământ și o luând-o la goană spre mașină, spre care se târa și slăbănogul, care trăgea din când în când focuri lungi de acoperire cu ambele arme. Glonțul cu care englezul lovise mitraliera lui Sluggsy îi blocase pesemne mecanismul, căci continua să tragă rotindu-se pe iarbă ca un titirez de scântei și împroșcând gloanțe în toate părțile. Slăbănogul ajunge la mașină și se urcă la volan, aud motorul pornit și văd fumul împroșcat de țeava de eșapament, se deschide portiera cealaltă, Sluggsy sare înăuntru și berlina cea neagră țâșnește înainte ca urmărită de diavol.

Nu-l mai aștept pe James, ci năvălesc în șosea trăgând foc după foc în direcția mașinii, bucuroasă că parte din gloanțele mele își nimeresc ținta. La un moment dat, când apăs pe trăgaci se aude doar un clinchet sec, așa că rămân locului și înjur neputincioasă privindu-i cum se îndepărtează. De la marginea îndepărtată a pajiștii se pornește însă tirul constant al lui James, căruia i se răspunde cu focuri răzlețe de la fereastra șoferului până când, pe neașteptate, berlina cea neagră pare că a înnebunit. Se abate mult în lateral și se îndreaptă spre James, tăind pajiștea. Agentul e prins câteva clipe în luminile puternice ale farurilor, cum stă așa, nemișcat, cu pieptul gol lucind de transpirație, trăgând din poziția clasică a duelistului, ca într-un animal care-l atacă. Îmi spun că au să-l strivească cu mașina și o iau la fugă prin iarbă spre el, însă chiar atunci mașina virează brusc și o ia spre lac cu motorul turat la maxim.

Rămân pe loc și privesc fascinată. În locul acela, pajiștea se oprește într-o stâncă înaltă de vreo șase metri, lângă care este amenajat un loc de pescuit, cu câteva mese și bănci rudimentar cioplite. Mașina se îndreaptă într-acolo și, fie că va lovi vreo bancă sau nu, viteza mare o va arunca fără îndoială în lac. Trece însă pe lângă bănci fără să le atingă și o privesc îngrozită, cu mâna la gură, cum saltă peste marginea stâncii și aterizează în apă cu un pleoscăit asurzitor acompaniat de scrâșnete metalice și zgomot de sticlă spartă. Apoi se scufundă încep, cu botul în

jos, într-un vârtej de gaze de eșapament și bule de aer, până rămâne la vedere doar portbagajul, o bucată din acoperiș și geamul din spate.

James Bond stă nemișcat, privind țintă lacul când ajung la el și-mi arunc brațele în jurul gâtului său.

— Te simți bine? Ești rănit?

Se întoarce ametit spre mine, mă cuprinde pe după mijloc și mă strânge lângă el.

— Nu, mă simt bine.

Își întoarce iarăși privirea spre lac și spune cu voce egală:

— Probabil că l-am nimerit pe șofer, pe slăbănog. L-am omorât și în spasmul final a apăsat pedala de accelerație.

Apoi pare să-și vină în fire și zâmbește cu cruzime.

— Ei bine, asta simplifică mult situația. Nu mai trebuie să facem curățenie. Morți și îngropați dintr-o singură lovitură. Nu pot spune că-mi pare rău, căci erau niște criminali detestabili.

Îmi dă drumul din îmbrățișare și își pune arma în toc. Miroase a cordită și a sudoare. Miroase delicios. Mă ridic pe vârfuri și-l sărut.

Ne întoarcem cu spatele la lac și pornim agale pe iarba arsă. Focul abia mai mocnește, iar câmpul de bătălie e aproape întunecat. Ceasul meu arată trei și jumătate. Mă simt brusc sleită de puteri, cumplit de epuizată.

Ca și cum ar răspunde gândurilor mele, James îmi spune cu glas scăzut:

— S-a dus efectul benzedrinei! Ce-ar fi să dormim puțin? Au mai rămas vreo trei-patru cabane neatinse de foc. Ce părere ai de 2 și 3? Sunt suficient de confortabile?

Simt că roșesc, dar spun cu încăpățânare:

— Nu-mi pasă ce-ai să crezi, James, dar eu nu stau noaptea asta fără tine. Poți să alegi oricare din ele, eu voi dormi pe podea.

Râde cu poftă și mă strânge lângă el.

— Dacă dormi pe podea, o să dorm și eu pe podea. Dar asta ar însemna să risipim ocazia de a dormi într-un pat dublu și foarte comod. Să spunem, numărul 3. (Se oprește și se întoarce spre mine, cu pretinsă politețe.) Poate că doamna preferă cabana numărul 2?

— Nu. Numărul 3 va fi absolut perfectă.

Capitolul 14

Boarfă

În cabana 3 e un aer închis și foarte cald. În vreme ce James ne adună „bagajele” de prin pădure, deschid o fereastră și întind așternutul pe patul dublu. Ar trebui să fiu stânjenită, dar nu sunt. Îmi face plăcere să-i pregătesc patul, la lumina lunii. Apoi încerc dușul și constat că, în mod miraculos, presiunea este suficient de bună, cu toate că în multe din cabanele următoare țevile fuseseră probabil topite de temperatura ridicată. Îmi scot hainele de pe mine și le împăturesc ordonat, apoi intru sub duș și deschid o cutie nouă de săpun Camay („Răsfățați-vă oaspeții cu Camay Roz, aromat cu parfum franțuzesc scump… cu cremă hidratantă de cea mai bună calitate în compoziție” îmi amintesc clar cuvintele, pentru că sunaseră atât de tentant când le citisem pe cutie!) și încep să mă săpunesc cu mare grijă, din cauza vânătăilor.

Sunetul dușului mă împiedică să-l aud când intră în baie, dar pe neașteptate apar două mâini care mă spală și un trup gol se lipește de al meu, un trup gol care miroase a praf de pușcă și a transpirație. Mă întorc spre el și râd când îi văd chipul încruntat încă, îl îmbrățișez și buzele noastre se unesc într-un sărut care aș vrea să nu se sfârșească niciodată, în timp ce apa ne curge în cap și ne face să închidem ochii.

Când sunt aproape gata să-mi pierd respirația, mă trage de sub jetul de apă și ne sărutăm din nou, da data aceasta mai încet, în timp ce mâinile lui îmi rătăcesc pe trup și dorința pune stăpânire pe mine cu valurile ei amețitoare. Simt că nu mă mai pot ține pe picioare.

— Te rog, James, încetează, altfel am să cad. Și fii blând. Mă doare!

În penumbra băii, luminată doar de lună, ochii lui fuseseră doar două tăieturi înguste și strălucitoare, dar acum se deschid larg, cu tandrețe și amuzament.

— Iartă-mă Viv, nu eu sunt vinovat, ci mâinile mele. Pur și simplu nu pot sta departe de tine, când de fapt ar trebui să mă spele. Uită-te și tu cât sunt de jegos! Va trebui s-o faci tu în locul

lor, fiindcă pe mine nu mă ascultă deloc.

Râd fericită și-l trag sub duș.

— Bine, atunci. Dar să nu te aștepți să fiu blândă! Ultima oară când am spălat pe cineva aveam vreo doisprezece ani, iar beneficiarul a fost un ponei. Apleacă-ți fața, o să încerc să nu-ți bag prea mult clăbuc în ochi.

— Dacă-mi dai cu clăbuc în ochi, o să…

Mâinile mele îl împiedică să încheie propoziția, căci încep să-i săpunească fața, apoi părul și coboară spre brațe și piept, în timp ce el stă cu capul plecat și se sprijină cu ambele mâini de țeava de apă.

Mă opresc.

— De aici încolo, continui tu.

— Nici nu-mi trece prin minte! Și fă-o cum trebuie. Nu se știe niciodată când izbucnește un alt război mondial, iar tu vei fi obligată să devii infirmieră. Poți foarte bine să înveți de pe-acum să speli un bărbat. Aoleu! Ce săpunul al naibii mai e și ăsta? Miros precum Cleopatra!

— E un săpun foarte bun. Are în el parfum franțuzesc scump, scrie pe cutie. Și să știi că miroși delicios, mult mai bine decât cu aroma de praf de pușcă dinainte.

— Bine, bine, acceptă el râzând. Dă-i înainte, dar grăbește-te.

Mă aplec și continui să-l săpunesc, dar nu trece niciun minut și suntem din nou unul în brațele celuilalt, sub duș, cu trupurile alunecoase de la clăbuc și apă. James închide dușul, mă ia în brațe și mă scoate din cabină și începe să mă usuce cu mișcări lente, folosind un prosop pufos de bumbac. Stau nemișcată, sprijinită de brațul lui liber și savurez îndelung fiecare senzație. După aceea iau la rândul meu un prosop și-l usuc și-n timpul ăsta ne gândim amândoi că e o prostie să prelungim la nesfârșit așteptarea, așa că mă ia în brațe, mă poartă până în dormitor și mă întinde pe pat. Îi urmăresc printre gene trupul zvelt în timp ce trage perdelele și încuie ușa. Apoi vine și se întinde pe pat, lângă mine.

Mâinile și gura lui se mișcă lent, lăsând în urma lor șiruri de mici descărcări electrice, trupul pe care-l strâng în brațe se mișcă cu o violență plină de tandrețe.

După aceea, îmi spune că am țipat când am ajuns în momentul culminant. Nici nu mi-am dat seama de asta. N-am simțit decât prăbușirea într-un hău de o dulceață pătrunzătoare

și mi-am înfipt unghiile în coapsele lui ca să mă asigur că îl iau cu mine. Îmi șoptește somnoros vorbe tandre, mă sărută apoi își îndepărtează trupul de al meu și adoarme în aceeași clipă, iar eu stau cu fața în sus și privesc țintă întunericul roșiatic din cameră și-i ascult respirația.

Niciodată până acum n-am făcut cu adevărat dragoste, cu tot trupul și cu toată inima mea. Cu Derek fusese dulce și copilăresc, iar Kurt îmi oferise o satisfacție rece și detașată. Abia acum îmi dau seama ce înseamnă să faci dragoste.

Cred că știu de ce m-am dăruit atât de deplin bărbatului ăstuia, cum de am fost capabilă să ajung în pat cu un om pe care l-am cunoscut cu doar șase ore în urmă. Pe lângă emoțiile pe care mi le provocaseră privirile lui, felul autoritar de a se purta, masculinitatea profundă, el apăruse ca din senin, precum prințul din basme și mă salvase din ghearele balaurului. Dacă n-ar fi fost el, acum zăceam moartă, după Dumnezeu știe câte suferințe îndurate. Ar fi putut foarte bine să-și schimbe roata și să plece mai departe ori, în momentul primejdiei, să-și salveze propria piele. Dar el îmi apărase viața ca și cum ar fi fost vorba de a lui. Iar după aceea, când balaurul era mort, îmi luase trupul drept recompensă. Știu că peste doar câteva ore își va vedea de drum – fără proteste iubitoare, fără explicații sau scuze. Și că așa se va termina totul. Pentru totdeauna.

Tuturor femeilor le place să fie întrucâtva violate. Le place să fie luate în stăpânire. Tocmai brutalitatea tandră cu care îmi stăpânise trupul îndurerat făcuse ca actul de iubire să fie atât de copleșitor de minunat. Asta, precum și reacțiile nervilor complet relaxați după dispariția tensiunii și pericolului, căldura recunoștinței, sentimentele firești ale femeii pentru eroul ei. Nu simt nici regret, nici rușine. Noaptea aceasta poate să lase urme de nești asupra mea – nu în ultimul rând faptul că s-ar putea ca niciun bărbat să mă poate satisface vreodată. Însă oricare vor fi problemele mele, el nu va afla niciodată despre ele. Nu mă voi agăța de el, încercând să repet ceea ce am trăit în noaptea asta. Mă voi feri din calea lui, îl voi lăsa să meargă pe drumul lui, pe care va întâlni atâtea alte femei, nenumărate alte femei, care îi vor oferi probabil, din punct de vedere fizic, la fel de multă plăcere ca și mine. Nu-mi pasă, sau cel puțin îmi spun că n-ar trebui să-mi pese deloc, fiindcă niciuna din ele nu-l va avea vreodată în întregime, nu-l va avea mai mult decât îl am eu în

clipele astea. Cât timp voi trăi, voi fi recunoscătoare că l-am întâlnit, că am fost a lui. Și-mi voi aminti de el pentru totdeauna, ca de întruchiparea fără cusur a tot ceea ce eu doresc și aștept de la un bărbat.

Până unde merge prostia omului? Ce era de dramatizat în legătură cu ființa asta goală care doarme lângă mine? E doar un agent, un profesionist care și-a făcut meseria. Un om antrenat să tragă cu arma, să omoare. Ce era atât de nemaipomenit în asta? Curajos, puternic, crud cu femeile – acestea sunt calitățile necesare unei asemenea meserii, pentru ele era plătit. E doar un soi de spion, un spion care m-a iubit. Ei, nu chiar m-a iubit, s-a culcat doar cu mine. De ce să-l transform în eroul meu, de ce să jur că nu-l voi uita niciodată? Simt brusc impulsul să-l trezesc și să-l întreb: „Poți fi blând?" „Poți fi bun?"

Mă întorc pe o parte. Doarme adânc, respirând liniștit cu capul așezat pe brațul stâng îndoit, cu cel drept vârât sub pernă. Luna iese din nou dintre nori. Lumina ei se filtrează roșiatică prin perdele, amestecând dâre sângerii în umbrele întunecate ale încăperii. Mă aplec asupra lui și-i inspir profund masculinitatea, dorindu-mi să-l ating, să-mi plimb încet mâna de-a lungul spatelui bronzat până în locul unde cafeniul devine brusc alb.

După ce îl privesc îndelung, mă întind la loc. Da, era exact așa cum mă gândisem eu că este, omul pe care l-aș iubi fără rezerve.

Perdelele roșii de la fereastra din fundul camerei se mișcă ușor. Le privesc cu ochii întredeschiși, grei de somn și mă întreb de ce. Afară, vântul a încetat să mai bată și nu se aude niciun sunet. Îmi întorc alene privirea și constat că perdelele de la geamul de deasupra patului nostru sunt nemișcate. Poate că a fost o briză ușoară, dinspre lac. Pentru Dumnezeu, Viv, haide, dormi odată!

Chiar atunci, dinspre peretele opus se aude un sunet sec de pânză sfâșiată și văd perdeaua ruptă în două bucăți ce atârnă în lături. Între ele, o față lătăreață și gălbuie, ca de nap, lucind palid în lumina lunii, se uită la noi prin ferestrele întredeschise.

N-am știut niciodată că ți se poate ridica părul în vârful capului, am crezut că e doar o metaforă inventată de scriitori, dar acum aud clar ceva foșnind pe pernă în jurul urechilor și simt aerul răcoros al nopții pe pielea capului. „Vreau să țip, dar

nu pot”. „Simt cum îmi îngheață picioarele”. „Nu-mi pot mișca nici mâinile, nici picioarele”. Până acum am crezut că toate astea sunt și ele ficțiune. Dar nu sunt. Stau nemișcată și mă holbez, înregistrându-mi senzațiile fizice – până și faptul că ochii îmi sunt atât de larg deschiși, că mă dor. Sunt – o altă expresie livrescă! – încremenită de spaimă, împietrită de spaimă.

Chipul din deschizătura ferestrei rânjește sau poate are doar dinții dezveliți, precum ai unui animal, din cauza efortului. Lumina lunii i se răsfrânge pe dinți, în ochi și pe creștetul lipsit complet de păr, făcându-l să semene cu desenul stângaci al unui copil.

Fantoma ocolește neauzit cabana și se oprește privind înăuntru, prin celălalt geam. Vede patul cu așternut alb și cele două capete apropiate de pe pernă. Cu mișcări lente, dureroase, ridică o mână în care văd lucind țeava unui pistol, o duce până deasupra capului și izbește cu stângăcie în jos, în sticla geamului. Sunetul mă eliberează din starea de încremenire. Țip și-mi duc mâna în lături, dar zgomotul de sticlă spartă l-a trezit și pe el. Poate că deja țintea și eu i-am mișcat brațul. Aud două bubuituri consecutive de armă, gloanțele înfigându-se în perete deasupra capului meu, o altă împușcătură care spulberă o bucată de geam. Chipul fantomatic se face nevăzut.

— Ești bine, Viv? mă întreabă el cu disperare în glas.

Vede că n-am nimic și nu mai așteaptă răspunsul. Patul se înclină în partea lui și imediat după aceea o fâșie latră de lumină pătrunde prin ușa deschisă. Aleargă atât de ușor, încât nu-i aud pașii pe pardoseala de ciment a garajului descoperit, în schimb mi-l închipui lipindu-și spatele de zid și trecând de colțul clădirii. Rămân în aceeași poziție și mă holbez înspăimântată – o altă exprimare livrescă, dar cât de fidelă! – la rămășițele geamului spart și-mi amintesc de capul oribil, gălbui ca un nap, care aparținea probabil unei fantome.

James se întoarce, dar nu scoate o vorbă. Primul lucru pe care-l face e să-mi aducă un pahar cu apă. Acțiunea asta prozaică, primul gest pe care-l face un părinte atunci când copilul său are un coșmar, aduce înapoi camera și formele ei familiare din peștera roșiatică cu fantome și pistoale. După aceea ia un prosop din baie, se suie pe un scaun și-l fixează pe cadrul din lemn al ferestrei sparte.

Devin brusc conștientă de felul cum mușchii trupului gol i se

contractă și se relaxează sub piele și mă amuz spunându-mi că un bărbat fără haine pe el, care în loc să facă dragoste se mișcă de colo-colo prin cameră făcând mici treburi casnice, e grozav de caraghios. Îmi înăbuș râsul și-i spun:

— James, să nu te îngrași niciodată.

Terminând de fixat prosopul, coboară de pe scaun și-mi răspunde absent:

— Da, bine. Omul nu trebuie să se îngrașe niciodată.

Așază scaunul la locul lui, în spatele mesei și ia pistolul pe care-l lăsase la întoarcere pe masă. Îl examinează, se duce la locul unde-și așezase hainele, scoate un încărcător plin și-l înlocuiește pe cel gol, apoi vine lângă pat și bagă arma sub pernă.

Acum îmi dau seama de ce dormea așa, cu mâna dreaptă sub pernă. Îmi închipui că doarme întotdeauna așa și-mi spun că viața lui seamănă cu cea a unui pompier, care trebuie să fie mereu gata să răspundă la chemare. Și-mi mai spun cât e de neobișnuit ca pericolul să facă parte din munca ta de zi cu zi.

Vine și se așază pe marginea patului, lângă mine. În lumina slabă, chipul lui arată extenuat și oarecum încremenit, ca și cum ar fi trecut printr-un șoc. Încearcă să surâdă, dar mușchii încordați nu-i permit, așa că nu reușește decât o tentativă silită de zâmbet.

— Era din nou cât pe ce să fim omorâți. Îmi pare rău, Viv. Cred că mi-am cam pierdut din abilități. Dacă o continui așa, până la urmă am să dau de necaz. Când mașina s-a scufundat în lac, îți amintești că o bucată din acoperiș și din fereastra din spate au rămas la suprafață? Ei bine, era evident că în colțul acela a rămas aer suficient. Am fost idiot că nu mi-am dat seama de asta! Individul ăla, Sluggsy, n-a trebuit decât să spargă geamul din spate și să înoate până la mal. L-am nimerit de mai multe ori, așa că probabil i-a fost grozav de greu s-o facă, dar până la urmă se vede că a reușit. Și a ajuns la cabana noastră… La ora asta puteam fi morți amândoi. Dimineață, când te trezești, să nu te duci în spatele cabanei. Nu-i o priveliște prea plăcută. Oricum, te rog încă o dată să mă ierți, Viv. N-ar fi trebuit cu niciun chip să se întâmple așa ceva.

Ies din pat și îl cuprind cu ambele brațe. Are trupul rece. Îl lipesc de mine și-l sărut.

— Nu vorbi prostii, James. Dacă nu eram eu, n-ai fi intrat nici

tu în mizeria asta. Și unde aș fi fost acum dacă nu veneai tu? Nu eram doar moartă, ci și dispărută pe fundul lacului, de câteva ore bune. Singura ta problemă este că n-ai dormit destul. Și ți-e frig. Vino în pat lângă mine, o să te încălzesc.

Mă ridic și-l trag și pe el în picioare. Își întinde amândouă mâinile și-mi lipește strâns trupul de al lui. Mă ține așa o vreme, nemișcată, și simt cum corpul i se încălzește treptat de la al meu. După aceea mă ridică în brațe și mă lasă cu grijă pe pat. Și mă ia din nou cu brutalitate, aproape cu cruzime și iarăși aud țipătul pe care-l scoate cineva care nu sunt eu și apoi rămânem nemișcați, îi simt bătăile inimii lovind în sânul meu și-mi dau seama că mâna mea dreaptă e încleștată în părul lui.

Îmi desfac degetele și-l iau de mână și-l întreb:

— James, ce e o boarfă?

— De ce?

— Îți răspund după ce-mi spui.

Râde somnoros.

— În limbajul gangsterilor și pușcăriașilor, înseamnă târfă.

— Îmi închipuisem eu că e așa ceva. Mizerabilii ăia doi mi-au tot spus astfel. Și presupun că au cam avut dreptate.

— În niciun caz!

— Îmi promiți că nu mă consideri o boarfă?

— Îți promit. Ești doar o puicuță adorabilă. Iar eu sunt în limbă după tine.

— Asta ce mai înseamnă?

— Înseamnă a fi nebun după o fată. Acum, destul cu întrebările. La culcare!

Mă sărută dulce și se întoarce pe-o parte. Îmi curbez trupul după al lui, lipindu-mă de spatele și de coapsele lui.

— Ăsta-i un mod foarte plăcut de a dormi – precum lingurile într-un sertar. Noapte bună, James.

— Noapte bună, scumpă Viv.

Capitolul 15

Scris în inima mea

Sunt ultimele cuvinte pe care mi le spune. Când mă trezesc

dimineață, constat că plecase deja. Rămăsese doar adâncitura în saltea, pe locul unde dormise și mirosul lui impregnat în pernă. Sar din pat și alerg la fereastră, ca să mă asigur. Mașina cea gri nu mai era la locul ei.

E o zi frumoasă, dar a căzut rouă multă. Îi văd urmele pașilor pe iarba udă, ducând spre locul unde își lăsase mașina. Un graur zboară ciripind pe deasupra luminișului. Dintre copaci îi răspunde chemarea înăbușită a unei turturele.

Ruinele motelului sunt negre și hidoase. Din rămășițele clădirii principale continuă să se ridice, în aerul nemișcat, un fir fantomatic de fum. Mă întorc în cabană, fac un duș și încep să-mi strâng cu mișcări vioaie lucrurile în cei doi coburi. Atunci observ scrisoarea lăsată pe măsuța de toaletă, mă așez pe pat și o citesc.

E scrisă pe o foaie cu antetul motelului, iar scrisul e citeț și regulat. Observ că a folosit un stilou adevărat, nu un pix.

„Dragă Viv,

Probabil că va trebui să arăți polițiștilor scrisoarea asta, așa că voi adopta tonul adecvat. Plec la Glens Falls, unde voi raporta situația la poliție, după ce voi solicita o patrulă de la circulație care să pornească imediat spre tine. De asemenea, voi lua legătura cu cei de la Washington, care vor repartiza cu siguranță cazul biroului lor din Albany. Îmi voi folosi toată influența ca să mă asigur că nu vei fi sâcâită prea mult și că te vor lăsa să pleci după ce le dai declarația. Cei de la Glens Falls vor cunoaște traseul pe care mă deplasez și numărul de înmatriculare al mașinii, în așa fel încât să mă poată găsi oriunde mă aflu dacă ai nevoie de ajutor sau dacă vor ei să afle ceva în plus de la mine. N-ai să-ți poți lua micul dejun, așa că o să-ți trimit prin echipajul de la circulație un termos cu cafea și sandvișuri ca să supraviețuiești până se încheie procedurile. Aș fi vrut foarte mult să mai rămân cu tine, chiar și numai pentru a-l vedea pe domnul Sanguinetti. Îmi închipui că a șters-o la Albany imediat ce a văzut că nu primește nicio veste de la băieții lui cei întreprinzători și că de-acolo a luat primul avion

spre Mexic. Le voi spune celor de la Washington bănuiala mea și, dacă se mișcă repede, s-ar putea să pună mâna pe el. Pentru fapta lui poate primi o condamnare pe viață, „până la sfântu' așteaptă" sau „până s-o sfârși rozarul", în limbajul pe care nu demult l-am învățat amândoi. Și acum fii atentă. Tu, și într-o oarecare măsură eu, am ajutat compania de asigurări să economisească pe puțin o jumătate de milion de dolari, iar pentru asta vor plăti o recompensă substanțială. În munca pe care o fac, regulamentele îmi interzic cu strictețe să primesc recompense, așa că destinatarul nici nu intră în discuție, fie și doar pentru faptul că tu ai dus greul celor întâmplate, deci tu ești eroina. Așadar, mă voi ocupa personal și mă voi asigura că respectiva companie va proceda în mod corect. Și încă ceva: nu m-ar surprinde deloc să aflu că unul sau chiar amândoi criminalii aceia erau căutați de poliție și că se oferă recompensă pentru prinderea lor. Mă voi ocupa și de asta. În privința viitorului, te rog să conduci cu atenție tot restul drumului. Și să nu ai coșmaruri. Lucruri de genul acesta nu se întâmplă prea des. Consideră că totul a fost doar un accident grav de motocicletă, din care ai avut norocul să scapi. Și te mai rog să rămâi la fel de minunată ca acum. Dacă dorești vreodată să mă vezi sau ai nevoie de ajutor, mă poți contacta prin scrisoare sau telegramă, dar nu telefonic, la adresa: Ministerul Apărării, Storey's Gate, Londra, SW1.

Al tău pentru totdeauna,
J.B.

P.S. Presiunea din cauciucurile tale e prea mare pentru șoselele din sud. Amintește-ți să o reglezi după ce pleci de-acolo.

P.P.S. Încearcă Guerlain, «Fleurs des Alpes» în loc de Camay!"

Aud huruitul motocicletelor care se apropie pe șosea. Când se

opresc, dau drumul unui vaiet scurt de sirenă ca să anunțe cine sunt. Pun scrisoarea în buzunarul interior al salopetei, trag fermoarul până sus și ies afară să întâmpin Legea.

Sunt doi agenți din poliția statală, isteți, tineri și foarte drăguți. Aproape uitasem că există astfel de oameni. Mă salută politicoși, de parcă aș fi membru al Casei regale.

— Domnișoara Vivienne Michel?

Cel mai mare în grad, un locotenent, se apropie de mine în timp de partenerul lui vorbește înfundat în aparatul de emisie-recepție, anunțându-și sosirea.

— Da.

— Sunt locotenentul Morrow. Am auzit că ați avut ceva necazuri azi-noapte, spune el și face cu mâna înmănușată un gest spre ruine. Se pare că am auzit corect.

— Ah, nu mare lucru, spun disprețuitor. În lac este o mașină cu un cadavru în ea și un alt cadavru în spatele cabanei numărul 3.

— Da, domnișoară.

În vocea lui se simte dezaprobare pentru ușurința cu care abordez situația. Se întoarce spre partenerul lui, care pusese aparatul de emisie-recepție înapoi în geanta de umăr.

— O'Donnell, vrei să arunci o privire în jur?

— Sigur, amice, răspunde acesta vesel și o pornește spre lac.

Locotenentul scoate din portbagajul motocicletei un pachet frumos ambalat.

— Ei bine, haideți să intrăm undeva și să ne așezăm, domnișoară Michel. V-am adus câte ceva pentru micul dejun. Mă tem că sunt doar gogoși și cafea. Vă convine?

Îmi întinde pachetul, iar eu îl răsplătesc cu un zâmbet fermecător.

— E grozav de amabil din partea dumneavoastră. Sunt moartă de foame. Pe malul lacului sunt niște bănci; putem alege una de pe care să nu se vadă mașina scufundată.

Îl conduc peste pajiște și ne așezăm. Își scoate cascheta din cap, ia din buzunar un stilou și un carnețel și se preface că-și revizuiește notițele, ca să-mi dea timp să atac prima gogoașă.

După un timp ridică ochii și zâmbește pentru prima oară.

— Vă rog să nu vă faceți griji pentru discuția noastră, domnișoară. Nu vă iau o declarație. O să v-o ia căpitanul însuși, trebuie să ajungă dintr-un moment într-altul. Când am primit

apelul de urgență, nu mi s-au dat decât câteva date sumare. Dar mă îngrijorează mai mult faptul că aparatul meu de emisie-recepție n-a mai tăcut o clipă de atunci încoace. A trebuit să mă târăsc precum melcul tot drumul de pe Autostrada 9, ca să pot asculta noutățile primite prin stație – că biroul FBI din Albany se interesează de caz și că până și cei de la Washington sunt cu ochii pe noi. Nu mi s-a mai întâmplat niciodată una ca asta până acum. Ei bine, domnișoară, nu-mi puteți explica dumneavoastră cum se face că tipii de la Washington s-au amestecat într-un caz care abia ce a fost raportat la Glens Falls?

Candoarea cu care mă abordează mă face să zâmbesc. Aproape că-l aud strigându-i lui O'Donnell în timp ce se îndreptau încoace pe motocicletele lor: „La naiba, îndată o să-l avem și pe Jack Kennedy pe urmele noastre!"

— Ei bine, în întâmplarea de azi-noapte e implicat un bărbat pe nume James Bond. El m-a salvat și i-a împușcat pe cei doi răufăcători. E un soi de agent englez, de la Serviciile Secrete sau cam așa ceva. Venea de la Toronto cu mașina și se îndrepta spre Washington ca să raporteze un caz, a avut o pană de cauciuc și s-a oprit la motel. Dacă nu se oprea, la ora asta aș fi fost moartă. În orice caz, bănuiesc că trebuie să fie o persoană destul de importantă. Mi-a spus că dorește să se asigure că acest domn Sanguinetti nu scapă fugind în Mexic ori în altă parte. Cam asta e tot ce știu despre el, cu excepția faptului că… că e un om nemaipomenit.

Locotenentul mă privește cu simpatie.

— Așa cred și eu, domnișoară, dacă a reușit să vă scape dintr-o asemenea încurcătură. Dar sunt sigur că are legături în FBI, fiindcă tipii ăia nu se amestecă prea des în cazurile locale, doar dacă li se solicită ajutorul sau dacă respectivul caz are implicații la nivel federal.

În depărtare răsună vaierul ascuțit al sirenelor. Locotenentul Morrow se ridică în picioare și-și pune cascheta pe cap.

— Vă mulțumesc, domnișoară. Mi-am satisfăcut curiozitatea. De acum încolo va prelua căpitanul cercetările, dar nu vă faceți griji, e un tip cumsecade.

O'Donnell se apropie de noi.

— Vă rog să ne scuzați, domnișoară.

Locotenentul se îndepărtează împreună cu O'Donnell, ascultându-i raportul, iar eu îmi termin cafeaua și-o pornesc

încet în urma lor, cu gândul la Thunderbirdul gri care se îndrepta spre sud înghițind un kilometru după altul și la mâinile bronzate de pe volan. Pe șosea își face apariția un echipaj impresionant: un automobil de teren încărcat cu soldați din trupele speciale, o ambulanță, două mașini de poliție și un camion de la descarcerări, care pornește spre malul lacului peste pajiștea înnegrită de foc. Fiecare știe foarte bine ce are de făcut și în scurt timp locul mișună de siluete îmbrăcate în verde-oliv și în bleumarin.

Bărbatul solid care se apropie de mine urmat de un ofițer tânăr care se dovedește a fi stenograf, arată întrutotul ca un căpitan-detectiv din filme – mișcări calme și echilibrate, chip amabil, privire inteligentă și concentrată.

— Domnișoara Michel? întreabă el întinzându-mi mâna. Sunt căpitanul Stonor, de la poliția din Glens Falls. Vreți să mergem undeva unde să putem sta de vorbă? Într-una din cabane sau poate preferați să stăm în aer liber?

— Dacă nu vă supărați, mi-a cam ajuns cu cabanele. Haideți să stăm acolo, la masa unde mi-am luat micul dejun. Și, pentru că tot a venit vorba, vă mulțumesc mult pentru gestul prevăzător. Muream de foame.

— Nu mie trebuie să-mi mulțumiți, îmi răspunde căpitanul cu o lucire înghețată în priviri. Prietenul dumneavoastră englez, comandantul Bond, ne-a rugat să facem asta... pe lângă alte câteva lucruri.

Așadar era comandant! Era singurul grad militar al cărui nume îmi plăcea cum sună. Firește că l-a cam călcat pe bătături pe căpitan – un englez cu atâta autoritate, ca să nu mai pomenim de CIA și FBI! Nimic nu-i irită mai mult pe polițiștii locali, așa că decid să mă port cu toată diplomația de care sunt capabilă.

Ne așezăm și, după preliminariile impuse de procedura legală, îmi cere să-i istorisesc totul. Durează vreo două ore bune, căci sunt întreruptă ba de întrebările căpitanului, ba de oamenii lui care vin din când în când și-i raportează câte ceva în șoaptă aspră, la ureche. Când se termină totul, sunt epuizată. Se aduc cafea și țigări pentru mine. („Nu în timpul serviciului, mulțumesc mult, domnișoară Michel”), stenograful este trimis de-acolo și, în sfârșit, ne relaxăm. Căpitanul Stonor îl cheamă pe locotenentul Morrow și-i cere să transmită un raport preliminar la sediu, iar

eu privesc epava berlinei negre care fusese ridicată pe deasupra stâncii și e trasă acum peste pajiște, spre șosea. Ambulanța trage lângă ea, îi văd scoțând cu grijă o formă omenească dinăuntru și așezând-o pe iarbă. Îmi întorc capul în partea opusă. E Horror! Îmi amintesc din nou ochii aceia reci, cu luciri roșiatice, îi simt mâinile lovindu-mă. Oare s-a întâmplat cu adevărat?

Îl aud pe căpitan spunând:

— Și trimite imediat cópii la Albany și Washington, bine?

Apoi se întoarce și se așază în fața mea. Mă privește cu bunătate și-mi spune câteva vorbe de laudă. Îl privesc cu recunoștință să-i spun că nu le merit, apoi îl întreb când pot pleca.

Căpitanul Stonor nu-mi răspunde imediat, ci își scoate chipiul de pe cap cu o mișcare înceată și-l pune pe masă. Gestul care anunță armistițiul, copie perfectă a celui făcut de locotenent, mă face să zâmbesc în sinea mea. Apoi scotocește prin buzunare, de unde scoate un pachet de țigări și o e brichetă. Îmi oferă una, apoi o aprinde pe a lui. Îmi zâmbește și e primul lui zâmbet neoficial.

— Misiunea mea s-a încheiat, domnișoară Michel, spune el așezându-se mai comod, picior peste picior, cu spatele sprijinit de speteaza băncii.

Imaginea lui se modifică brusc și acum arată ca un bărbat obișnuit între două vârste, un familist deprins să facă totul pe tihnă. Trage îndelung din țigară și urmărește cum se împrăștie fumul în jur.

— Poți pleca oricând dorești, domnișoară Michel. Prietenul dumitale, comandantul Bond, a insistat să fii sâcâită cât mai puțin posibil cu procedurile legale. Mă bucur să-i pot face acest serviciu, și dumitale la fel. Și, adaugă el cu un zâmbet neașteptat de subtil și de ironic, nu era deloc nevoie ca tipii de la Washington să insiste și ei în privința asta. Ai fost o fată curajoasă. Te-ai trezit implicată într-un delict oribil și te-ai purtat așa cum mi-aș dori să se poarte și copiii mei într-o asemenea situație. Criminalii ăștia doi erau amândoi căutați de poliție, așa că voi completa în numele dumitale formularele pentru răscumpărare. Cât despre compania de asigurări, sunt convins că se va arăta generoasă. I-am arestat pe cei doi Phancey sub acuzația preliminară de conspirație în vederea fraudei, dar acest

domn Sanguinetti a șters-o deja, așa cum sugera și comandantul Bond azi-dimineață. Am contactat poliția din Troy, așa cum am fi procedat și în mod normal și angrenajul polițienesc s-a pus deja în mișcare pentru prinderea lui. Dacă reușim să-l prindem, e posibil să avem nevoie de mărturia dumitale în instanță, ca participant direct la cele întâmplate. Statul îți va plăti cheltuielile de deplasare, oriunde te-ai afla, vei fi găzduită în mod corespunzător și apoi transportată înapoi. Toate astea sunt proceduri obișnuite ale activității noastre și vor decurge de la sine, dar nu le consider suficiente pentru a încheia cazul așa cum îmi doresc. Îți spun asta pentru că nu mai sunt în timpul serviciului și putem vorbi, ca să zic așa, ca de la om la om.

Se oprește și mă privește atent cu ochii lui albaștri, inteligenți. Mă străduiesc să-mi compun un chip cât mai nonșalant, dar mă întreb ce urmează.

— Acest comandant Bond ți-a lăsat cumva niște instrucțiuni, vreo scrisoare? Mi-a spus că te-a lăsat dormind când a plecat, dimineața asta, devreme, în jur de ora șase și n-a vrut să-ți tulbure somnul. A procedat corect, desigur, dar... dar asta dovedește că dumneata și comandantul Bond ați împărțit aceeași cabană. E foarte firesc, în circumstanțele date, sunt convins că n-ai vrut să rămâi singură după toate câte s-au întâmplat. Atâta doar că-mi pare un rămas-bun cam abrupt, după o noapte agitată ca asta. Sper că n-ai avut probleme cu el? N-a încercat să... să se destindă cu ține, dacă înțelegi ce vreau să spun?

Își cere iertare din priviri, dar nu-și dezlipește ochii de ai mei. Roșesc de furie și-i răspund aspru:

— Bineînțeles că nu, căpitane. Și, da, mi-a lăsat o scrisoare. Una cât de poate de decentă și sinceră. N-am pomenit despre ea, pentru că nu adaugă nimic la cele pe care le știți deja.

Trag în jos fermoarul salopetei ca să scot scrisoarea, roșind și mai rău. Să-l ia naiba pe omul ăsta!

Căpitanul ia scrisoarea, o citește și mi-o dă înapoi.

— O scrisoare foarte drăguță. Și scrisă pe un ton adecvat, desigur. Doar aluzia despre săpun n-am prea priceput-o.

— E doar o glumă legată de săpunul motelului, i-o retez scurt. Mi-a spus că are un parfum prea puternic.

— Înțeleg. Da, desigur. Ei bine, domnișoară Michel, atunci

totul e în regulă. Îmi îngădui acum să-ți spun ceva personal, să-ți vorbesc ca și cum ai fi fata mea? Știi foarte bine că mi-ai putea fi fiică, ba chiar nepoată, dacă începeam destul de devreme.

— Sigur că da, vă ascult.

Căpitanul Stonor scoate o altă țigară și o aprinde.

— Ei bine, domnișoară, comandantul Bond are dreptate în scrisoarea dumnealui. Încercarea prin care-ai trecut poate fi considerată echivalentul unui accident grav de motocicletă și nu trebuie să ai coșmaruri din pricina ei. Dar e mai mult decât atât. Ai fost implicată din senin, ca să spun așa, și într-un mod violent, în lumea subterană a criminalității, o lume care-și duce existența în paralel cu a noastră și despre care ai aflat din ziare și din filme. Și, la fel ca și în filme, polițistul a salvat fecioara din mâinile răufăcătorilor. Te rog să nu mă înțelegi greșit, domnișoară Michel, îmi cere el aplecându-se peste masă și privindu-mă țintă în ochi, și dacă bat câmpii încearcă să uiți ce-am spus. Dar ar fi cu neputință să nu faci un erou din polițistul care te-a salvat, poate chiar să alcătuiești în mintea dumitale, după asemănarea lui, imaginea omului pe care-l cauți, alături de care vrei să rămâi toată viața. Motivul pentru care m-am apucat să-ți spun toate astea e că evenimentele violente de felul celui prin care ai trecut lasă în urma lor cicatrice, sunt un șoc cumplit pentru orice om obișnuit. Cu atât mai mult pentru o persoană tânără, așa cum ești dumneata. Ei bine, eu cred, și am toate motivele s-o cred datorită rapoartelor primite de la subalternii mei, că noaptea trecută ai avut relații intime cu comandantul Bond. Descifrarea unor astfel de indicii este, mă tem, una din îndatoririle neplăcute ale muncii noastre. Nu vreau să-mi bag nasul în asemenea chestiuni personale, care nu mă privesc deloc, dar ar îi absolut firesc și aproape inevitabil să-ți fi dăruit inima, ori măcar o parte din ea, acestui tânăr și arătos agent englez care ți-a salvat viața. Cel puțin, cam în felul ăsta se petrec lucrurile în filme și-n romane, nu-i așa? De ce n-ar fi la fel și în viața reală?

Mă privește cu un zâmbet părintesc, agrementat cu o doză considerabilă de ironie. Mă foiesc nerăbdătoare, așteptând să-și încheie odată predica stupidă, dornică să mă văd pornită la drum.

— O să închei foarte scurt, domnișoară Michel. Știu că mă

consideri foarte impertinent dar, cum am ajuns să încărunțesc în poliție, am devenit interesat de ceea ce numesc asistență post-traumatică în cazuri precum cel al dumitale, mai ales atunci când supraviețuitorul este tânăr și a fost la un pas să fie omorât. Așa că o să-ți mai spun un singur lucru dacă-mi îngădui și după aceea o să-ți urez numai noroc și călătorie bună pe jucăria aia a dumitale pe două roți.

Ochii căpitanului Stonor continuă să privească într-ai mei, dar par cumva împăienjeniți. Știu că tot ceea ce are să-mi spună pornește din inimă și sunt conștientă că un asemenea lucru se întâmplă rareori între două generații, între adulți și copii. Am renunțat la dorința de a scăpa cât mai repede și i-am acordat toată atenția.

— Vezi dumneata, domnișoară Michel, în această lume subterană, pe acest câmp de bătălie unde se desfășoară lupta continuă dintre polițiști și delicvenți sau dintre spioni și contra-spioni, are loc o confruntare între două armate bine instruite – una luptând de partea legii și a principiilor binelui, promovate de țara ei, și cealaltă aparținând dușmanilor declarați ai acestor lucruri.

Am senzația că acum căpitanul Stonor vorbește mai mult pentru sine, că recită ceva, ceva în care crede cu tărie și rostit cu ocazia vreunui discurs sau a unui interviu în ziare.

— În eșaloanele superioare ale acestor forțe, printre cei mai duri dintre profesioniști, persoanele implicate au o particularitate anume, comună ambelor categorii – și celei a prietenilor, și celei a dușmanilor.

Ochii întredeschiși ai căpitanului coboară încet spre tăblia de lemn a mesei, ca pentru a sublinia cele spuse, apoi se ridică arzând de revoltă.

— Cei mai buni dintre gangsteri, agenți FBI, spioni sau contraspioni sunt cu toții niște ucigași cu sânge rece, inimă de gheață, duri și plini de cruzime, domnișoară Michel. Da, chiar și „cei buni”, opusul „celor răi”. Așa trebuie să fie, altfel n-ar supraviețui. Mă înțelegi?

Ochii căpitanului se limpezesc din nou și privesc într-ai mei cu o insistență prietenoasă care mă impresionează dar, recunosc cu rușine, nu-mi ajunge la inimă.

— Am discutat cu cei de la Washington și am aflat câte ceva despre performanțele extraordinare ale comandantului Bond în

meseria sa, așa că mesajul cu care aș dori să închei, draga mea, este următorul: ferește-te de toți oamenii aceștia! Nu sunt potriviți pentru dumneata, fie că se numesc James Bond ori Sluggsy Morant. Amândoi, ca și mulți alții, aparțin junglei subterane în care te-ai rătăcit vreme de câteva ceasuri și din care ai avut norocul să scapi. Așa că nu îți îngădui să ai vise plăcute în legătură cu unul dintre ei și coșmaruri din pricina celuilalt. Ei sunt, pur și simplu, oameni diferiți de cei ca tine, aparțin unei alte specii. Precum șoimii și porumbițele, dacă îmi scuzi comparația. Mă înțelegi?

Expresia întipărită pe chipul meu nu putea fi mai receptivă.

— Bine, atunci să mergem.

Se ridică în picioare și îl urmez. Nu știu ce să-i spun. Îmi amintesc de reacția mea atunci când James Bond a apărut pe pragul ușii motelului – „Oh, doamne, e încă unul de-al lor!” Dar îmi amintesc apoi zâmbetul lui, sărutările, felul cum m-a ținut în brațe. Pășesc supusă alături de bărbatul acesta masiv care emană ocrotire și care mi-a împărtășit sincer gândurile lui bine intenționate, dar nu mă pot gândi la altceva decât că-mi doresc o masă copioasă și câteva ceasuri de somn zdravăn, la cel puțin două sute de kilometri distanță de Complexul turistic pentru automobiliști Dreamy Pines.

Până când reușesc să pornesc la drum, se face ora douăsprezece. Căpitanul mi-a spus că o să am o mulțime de necazuri cu ziariștii, dar că va încerca să-i țină departe de mine cât mai mult timp cu putință. Mi-a mai spus că puteam să declar ce doresc despre James Bond, cu excepția profesiei și a locului unde putea fi găsit. Până la urmă, era doar un bărbat care a apărut la momentul oportun și-apoi a plecat.

Îmi adun lucrurile în coburi, iar tânărul locotenent Morrow mi-i așază în portbagaj și scoate Vespa pe șosea. În timp ce străbatem pajiștea mă avertizează:

— Aveți grijă la gropile din șosea de-aici și până la Glens Falls, domnișoară. Unele sunt atât de adânci, încât ați face bine să claxonați înainte de a intra în ele, căci s-ar putea să dați de alți motocicliști zăcând pe fundul lor.

Izbucnesc în râs și-l privesc cu plăcere. E curat și vesel și tânăr, dar în același timp dur și cu spirit de aventurier, după cum o dovedesc privirile lui și meseria pe care și-a ales-o. Poate că el e mai apropiat de genul de bărbat alături de care aș putea

să-mi clădesc viitorul!

Îmi iau la revedere de la căpitanul Stonor și îi mulțumesc. Apoi, puțin înfricoșată de gândul că mă pot face de râs, îmi pun casca pe cap, îmi ascund ochii îndărătul ochelarilor fistichii de protecție cu rama îmbrăcată în blană, mă urc pe motocicletă și calc hotărâtă demarorul. Mulțumesc lui Dumnezeu că motorul pornește imediat! Acum le voi arăta eu! Pornesc în trombă, împrăștiind în lături praf și pietriș și ajung la șaizeci de kilometri pe oră în doar câteva secunde. Șoseaua se întinde netedă în fața mea, așa că risc o privire fugitivă peste umăr și fac veselă cu mâna către micul grup de polițiști adunat în fața clădirii principale, care încă mai fumegă. Apoi mă pierd în depărtare, zburând pe șoseaua dreaptă, printre cele două șiruri de santinele întunecate, spunându-mi că pinii aceștia morocănoși par nemulțumiți că mă lasă să plec neatinsă.

Neatinsă? Oare ce spunea bunul căpitan despre cicatrice? Atâta doar că eu nu-l cred. Cicatricele terorii prin care trecusem au fost vindecate, șterse de pe trupul meu de către străinul care doarme cu pistolul sub pernă, agentul secret care e cunoscut numai după indicativul numeric.

Agent secret? Nu-mi pasă cu ce se ocupă. Indicativ numeric? L-am și uitat deja. Știu cu siguranță cine este și ce este. Și absolut totul, până la cel mai mărunt detaliu, rămâne scris în inima mea pentru totdeauna.

Sfârșit

virtual-project.eu